

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MOMENTS OF MADNESS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
T.L. SMITH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MOMENTS OF MADNESS

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sahneye çıktıklarında kalpleri çarpan tüm kötü adam severlerime...

Söyle bana bebeğim, seni kim incitti?

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI @ T.L. SMITH 2023 ÇILGINLIK

ANLARI

tarafından T.L. Smith

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

Uyarı

Bu e-kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen kitaplarınızı akıllıca, reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

İsimsiz

1. [Kyson](#)
2. [Kalilah](#)
3. [Kyson](#)
4. [Kalilah](#)
5. [Kyson](#)
6. [Kalilah](#)
7. [Kyson](#)
8. [Kalilah](#)
9. [Kyson](#)
10. [Kalilah](#)
11. [Kyson](#)
12. [Kalilah](#)
13. [Kyson](#)
14. [Kalilah](#)
15. [Kyson](#)
16. [Kalilah](#)
17. [Kyson](#)
18. [Kalilah](#)
19. [Kyson](#)
20. [Kalilah](#)
21. [Kyson](#)
22. [Kalilah](#)
23. [Kyson](#)
24. [Kalilah](#)
25. [Kyson](#)
26. [Kalilah](#)
27. [Kyson](#)
28. [Kalilah](#)
29. [Kyson](#)
30. [Kalilah](#)
31. [Kyson](#)

Bu seride

[Ayrıca T.L. SMITH Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Eski sevgilisinin düğününde tanıştık, yeminlerinde güvenli kelimelerini söylemişti.

Anında çenesi sıkıştı ve elleri sıkı yumruklar haline geldi.

Birkaç dakika sonra ona onunla birlikte olduğumu söyledi. Gerçekte ise düğüne gizlice girmiştım.

Başımın belada olduğunu çok iyi bildiğinden, gitmeye çalıştığımda kolumu tuttu ve alçak, korkutucu bir sesle fısıldadı.

"Düğünlere sık sık gizlice girer misin?"

Sözleri beni olduğum yere yapıştırdı.

Bu adamın tehlikeli olduğunu anlamam sadece birkaç dakika sürdü.

Yapabileceğim tek mantıklı şey, onu önemli yerinden tekmelemektir.

O adamın bir avcı olduğunu bilmiyordum. Ve beni bulması uzun sürmedi.

BİR

Kyson

*/Lilly ve Dale'in düğününe davetlisiniz. Tamamen beyaz giyinmenizi rica ediyoruz.
Lütfen aşağıda belirtilen tarihten önce/sonra LCV yapınız.*

Arabamda oturmuş, eski sevgilimin başka bir adamla evlenmek üzere olduğu mekâna bakarken kartı elimde buruşturuyorum. Bunun beni rahatsız edeceğini hiç düşünmemiştim. Meşguldüm ve meşgul olmak zihnimi meşgul ediyordu. Ama şu anda içeri girip mekânı havaya uçurma isteği duyuyorum.

Peki neden hala burada oturuyorum?

*Beyaz giyin, diyor. Hmm,
tabi.*

Son zamanlarda kafam allak bullak oldu. Ve bir türlü sakinleşemiyorum. Zıplamasını engellemek için bacağımı sertçe kavrayarak yukarı bakıyorum. Tanıdığım birkaç kişi var, çoğunlukla ailesinin üyeleri. Neden gelmeye karar verdiğimden tam olarak emin değilim, belki de kendimi buna ihtiyacım olmadığına ikna etmek için; benimki gibi bir hayata sahip olabilecekken onun seçtiği bu hayatı kim ister ki?

Nedense bu yalan kafamda tam oturmuyor.

Gözlerim dışarıdaki alanı tarıyor; beyaz fiyonklarla süslenmiş düğün arabaları, çiçek aranjmanlarıyla süslenmiş yosun kaplı bina ve hepsi beyazlar içinde içeri süzülen konuklar. Bana göre garip bir seçim ama ne bilebilirim ki?

Ben kimim ki yargılayayım, özellikle de işimi yaparken. Siyah kıyafetlere sadık kalma eğilimindeyim.

Lilly ve ben kötü bir şekilde ayrılmadık ama yine de . Ve bunun tek sorumlusu bendim, bunu kesinlikle inkâr *edemem*.

Arabadan indiğimde, arabamı vale edebilmek için sabırla bekleyen adam, anahtarları ona uzatırken gülümsüyor.

Zuko, ağabeyim, bana katılmamamı söyledi.

İkizim Kenzo'ya söylemedim, çünkü amansız tepkileri dinlemek istemedim.

Ben de burada durup konukların mekana girişini izliyorum. Son kişi görününe kadar kalıyorum ve sonra orada gereğinden biraz daha fazla duruyorum.

Tören başlamak üzere ve ben biraz geç kaldım.

Çenemi gıcırdatarak arkama dönüyorum ve *lanet olsun, dışarıdayım* diye düşünüyorum ama arabam gitmiş ve kapılar arkamdan kapandığında içeriden gelen klima sırtıma çarparken orada dikilip kapılara bakmak zorunda kalıyorum. İçeri kadar girmeyi başaramadım, kapılar orada içeri girmemi bekliyor, siyah botlarımın altındaki beyaz halı güzel ve bahse girerim sonunda şimdiki kadar beyaz olmayacak. Her yerde çiçekler var; kırmızı, beyaz ve daha fazla beyaz. Çenemi gıcırdatarak, ne yapmam gerektiğinden emin olmadan orada duruyorum.

İçeri girmeli

miyim?

Girmemeliyim.

Görünüşe göre herkes içeride törenin başlamasını bekliyor, yaklaşırken kafasını kaldırmayan biri hariç. Ufak tefek, hatta minicik. Elbisesi çok büyük ama yine de arkasında yerde sürüklenirken umursamıyor gibi görünüyor. *Kadınlar yürürken genellikle eteklerini kaldırmazlar mı? Onu izliyorum.*

Göğüslerinin arasından küçük bir şişe çıkarır, ağzına götürür ve bir yudum alır.

Kahretsin, doğru bir fikri var.

Şimdi keşke yanımda biraz sert şeyler getirseydim diyorum.

Ufacık şey, merdivenlerden yukarı yürüyüp devasa kapıyı açmadan önce şişeyi yırtıp attığı kadar hızlı bir şekilde göğüslerinin arasına geri sokuyor. Sonra ben daha gözümü kırpmadan içeri giriyor ve bana bir kez bile bakmadan görüş alanımdan çıkıyor. Bunun sık sık olduğunu söyleyemem; kadınlar da erkekler kadar bakmayı sever ama genellikle daha incelikli olabilirler. Yine de bu kadın bana doğru bakmadı bile. Onun ardından içeri girmeyi başararak aynı kapıyı çekip açtım ve kapanmasına izin verdim. Gelinin arkadaşlarından birkaçını, nedimleri hemen fark ediyorum. İçlerinden biri kafasını kaldırıp bakıyor, adını bile hatırlayamıyorum ama daha önce tanıştığımıza eminim. Kapılar açılırken burnunu bana doğru kıvrıyor, gelin partisi içeri girmeye hazırlanıyor.

"Efendim, yerinize oturmanızı rica ediyorum." Soluma baktığımda, elinde telsiziyle bir adamın orada durduğunu görüyorum. Müzik mekanda yankılanmaya başlarken nedimler yürümeye başlıyor.

Müziği hemen duyuyorum ve duraklıyorum.

Topuklar taş zeminde tıkırdıyor, geliyor ve orada...

Lilly.

Her zamanki gibi güzel, dantel etekli ve büyük bir trenle beyaz kolsuz bir elbise giyiyor. Beni fark etti, durakladı ve zümrüt gözlerini bana dikti. "Kyson."

O dolgun, tatlı dudaklarından adımları nasıl fısıldadığını hatırlıyorum.

"Orada durmamanız gerekiyordu." O bunu söylerken, beni içeri alan adam yürüyüp kapıya uzandı; nedimelerden sonra kapanmış olmalıydı.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona, çünkü öyle. Büyüleyici. Benim ona *asla* vermeyeceğim şeyleri bu adamdan alıyor. Bu yüzden ilişkimizi bitirdim. Lilly çok daha fazlasını hak ediyor.

"Efendim, görüş alanından çıkmanız gerekiyor."

Kapılar açıldığında geri adım atıyorum. Lilly'nin babası diğer taraftaydı ve ben ona sırtımdan önce, burada olmamı beklemediği belli olan gözleri bana dikilmişti. Sonra gözleri kızına kayd. Dostane ya da değil, hiçbir baba kızının kalbini kıran adamı görmekten mutlu olmayacaktır. Ve ben onun kalbini kırdım. Lilly beni, benim onu sevebileceğimden daha çok sevdi. Bazı şeyler böyle geliyor. Kolunu uzattı ve Lilly bana kısa bir bakış atarak kolumu tuttu.

Lilly için değişmiş olabilir miyim?

Muhtemelen. İçinde bulunduğum hayattan çıkmamı istedi.

O zamanlar istekli değildim.

Ama son zamanlarda farklı düşünüyorum.

Sonsuza kadar istediğim hayatın bu olduğundan emin değilim. Aslında, Zuko'ya çoktan ayrılmak istediğimi söyledim.

Bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacak kadar para kazandım.

Sözleşmeli cinayet iyi kazandırıyor.

Son derece iyi.

Müzik durana kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada duruyorum. Açık kapıdan içeri girdikten sonra en arkadaki en yakın koltuğu bulup içine kayıyorum. Yukarı bakıyorum, Lilly müstakbel kocasına gülümsüyor ve bacağım zıplamaya başlıyor.

Bunu istiyor muyum?

Beyaz düğün.

Bir grup ikiye bölünmüş, benim gibi ya kıskanç ya da Tanrı bilir neden orada olduklarında sahte tebriklerle gülümsüyorlar.

Zuko ve Alaska'nın sahip olduğu şeyi istiyorum, ama gerçekçi olalım, bir kadına aşık olma şansım nedir ki?

Bırakın evlenmeyi, bir kiralık katille ilişkiye bile girebilir mi?

Yanımdaki hareketlilik, içmeyi sevdiği belli olan küçük kuşun matarasından bir yudum daha aldığını görmek için dönmeme neden oldu.

Kim bu kadın?

"Paylaşmak ister misin?" Şişesini göstererek soruyorum.

Ağzından çekip pembe dudaklarını siliyor. Hay sikeyim! Çok iyi sik emen dudaklar oldukları kesin.

"Siktir git." Sesi çok tatlıydı. O kadar tatlı ki, aslında onunla birlikte gelen kelimeleri neredeyse özlüyorum. Yüzünü öne çevirip matarayı elbisesinin üstünden aşağı kaydırıyor ve yeminlerini eden mutlu çifte bakıyor.

"Dale, seni ve sadece seni kocam olarak kabul ediyorum. Eğer alınganlık yaparsam..."

Tek duyduğum bu.

Kendimi durduramadan ayağa kalkıyorum, ellerim iki yanımda yumruk olmuş.

Birkaç kişi kargaşanın ne olduğunu görmek için geri dönüyor ve Lilly omzunun üzerinden arkasına bakıyor.

O biliyor.

Tabii ki biliyor.

Dale ise alnına kazınmış bir şaşkınlıkla etrafına bakınır. Az önce ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktur.

Dale'e dönüp yeminlerine devam etmeden önce sırtıyor.

Ne amcık ama.

"Hey, otur da insanlar bu tarafa bakmayı kessin." Yanımdaki küçük kuş ceketimi çekiştiriyor ve ben de kendi isteğimle koltuğuma geri dönüyorum.

"Bana içkinden biraz ver, yoksa memelerinin arasına uzanıp kendim alacağım."

"Bu saldırı, sik." Uzanıp şişenin üstünü kapatıyor, ben de almaya gidiyorum ama şişeyi dudaklarına götürüp son damlasına kadar içiyor. Şişeyi dudaklarından çekince bana döndü. "Hepsi bitti. Şimdi siktir git ve kendininkini bul."

Lanet olsun! Lilly'ye dönüp bakıyorum.

Onun yemini bitti, Dale de şimdi kendi yeminini ediyor.

Nasıl yapabildi?

Yemininde bu kelimeyi kullanarak kim olduğunu sanıyor?

Özellikle de törene katılma ihtimalim olduğunu bilerek. "Homurdanıyorsun.

Kes şunu. İnsanlar bakıyor."

Kahretsin, bu kaltak sinir bozucu. Dönüyorum ve beyaz elbisesinin çok büyük olduğunu fark ediyorum. Merdivenlerden çıkarken uzunluğunu görmüştüm ve arkasından sürükleniyordu ama lanet olsun, üzerinde yüzüyor.

"Uyan bir şey bulamadın mı?" Ona homurdanıyorum.

"O lanet çeneni mantıklı bir şey düşünecek kadar bile kapatamıyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor.

Touché.

O kelimeyi tekrar duyuyorum ve gözlerim odanın önüne fırlıyor. Lilly sadece bir kez daha bana doğru bakıyor, tepkimi görmek için bana baktığı gerçeğini gizlemeye çalışmak için gözleriyle odayı kontrol ediyor ve ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıp dışarı çıkıyorum.

O kelimeyi kullandı.

Bizim için anlamı olan bir kelime.

Bunu yapmam için beni o mu davet etti?

Ne kaltak ama.

Yürürken omzumun üzerinden arkamı kontrol ediyorum ve Lilly'nin gözlerinin benimkileri bulduğu anı biliyorum çünkü gülümsüyor, sonra onu öpmeden önce şimdi kocasına gülümsüyor.

Kimse gittiğimi fark etmedi.

Acaba az önce güvenli kelimemizi söyleyen ağzı öptüğünün farkında mı?

O her zaman küçük kurnaz bir fingerdekti.

Ama bu *tamamen yeni* bir sapkınlık *seviyesi*.

OceanofPDF.com

İki

Kalilah

BURADA OLMAMALIYDIM.

Gitmeliyim.

Ama... yemek. Ve ben biraz sarhoştan daha fazlasıyım.

Ne diyebilirim ki? Düğünler bana bunu yapıyor. Belki de tüm o organize ve şampanya rengi masa örtüleri, kristal bardaklar ve ışıltılı gümüş takımlar yüzündendir. Ya da tebriklerini sunan ama kendi hayatlarında sekreteri beceren ya da günü atlatmak için sabahın onunda cin içen konukların sahte gülümsemeleri. Üzerinde durmak istemediğim başka bir şey de olabilir.

Garson kız elinde yemek dolu bir tepsiyle misafirlerin arasından geçiyordu, de arkamı dönmeden önce uzanıp birkaç karides kanepesinden fazlasını aldım. İşte o zaman onu tekrar gördüm. Gelinin önünde duruyordu. İki yanındaki sıkılı yumruklar, yüzündeki hafif ilgisiz, hafif kibar ifadeyle çelişiyor. Söyleyecek çok şeyi olduğu ama gelinin hatırı için - etrafta gelini tebrik etmek için bekleyen bir sürü insan var - ya da doğru anı beklediği için sessiz kaldığı izlenimine kapılıyorum. İyi ya da kötü. Nedense bana kimsenin duygularını dikkate alacak bir adam gibi gelmiyor.

Kim olduğunu merak ediyorum.

İçimde kız tarafından olduğuna dair bir his var ama tam olarak nasıl?

Kız yeminini okuduğunda kesinlikle üzgündü ama sonra gitti.

Bir geçmişleri var mı?

Onlara doğru ilerlemeye başladım. Onlara ulaştığımda başımı eğiyorum, böylece ne söylediklerini dinleyebiliyorum. Ağzıma biraz daha yemek koymak için elimi kaldırdığımda neredeyse iri yarı bir adam tarafından eziliyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum yemek ağzımın içine girmek yerine kenarına çarparken.

"Bir hanımefendi için çok kötü bir ağzın var." Başımı, gözleri neredeyse tamamen siyah görünecek kadar koyu olan bir adama doğru kaldırıyorum.

"Benim bir hanımefendi olduğumu kim söyledi?"

Gelin ona "Bu senin randevun mu?" diye sorar. *Lanet* olsun. "Onu tanımıyor musun?" diye sorar yabancı.

Gelin bana şöyle bir bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Hayır, bilmiyorum." Duraksıyor. "Seni kim davet etti?"

Gelinin kaşları şaşkınlıkla birbirine kenetlenirken yabancı, bakışlarını sıkıca bana sabitleyerek, "Ben yaptım," diyor. *Sen de ben de, kızım*. Beni sevdiğimden çok daha hızlı okudu. Ama gelin daha tek kelime edemeden adam ona döndü. "Ne yaptığını biliyorum, Lilly. Kocan evlilik yemininde bizim güvenli kelimemizi kullandığını biliyor mu?"

Daha önce yediğim yemek ağzıma gelseydi, muhtemelen o anda boğazımda kalırdı. Gelin, artık Lilly olarak da biliniyor, yan gözle bana bakıyor, yanakları kıpkırmızı, sonra ona doğru eğiliyor. "Ben-"

Ona bir bakış atarak sözünü kesti.

"Ona yalan söyleyebilirsin ama bana söyleyemezsin. Bundan daha iyisini biliyorsun." Elleri elbisesinin eteğinde kıpırdanmaya başlıyor ve neredeyse onun için üzüleceğim, ama adamın söylediklerinin doğru olduğunu ve muhtemelen törenden hışımla çıkmasının nedeninin bu olduğunu hissediyorum.

Tam konuşacakken kocası gelip kolunu sırtına doluyor ve onu kucaklıyor.

Kadın doğrulur ve yabancı gülümser.

"Kyson, seni görmek güzel." Kocas ona elini uzatyor ve Kyson elini yakacakm gibi bakyor. Kafasında arklar dönüyor - *yapmalı mı yapmamalı mı* - ama sonra uzanıp elini sıkyor ve geri çekip elini cebine sokuyor.

Kyson, "Tebrikler sırayla, sanırım," diyor.

"Evet, ŗimdi izin verirsiniz karımı almam gerekiyor." Kocas arkasından baŗa birine bakyor, belli ki karısını Kyson'dan uzak tutmak istiyor. Onu suladığımdan değil. Kyson çok çekici biri. Ukala da.

"dikkat et..." Kyson'ın çenesi sıktı. "ok alınan."

Gelin onun sözleriyle soluyor ve ben orada gülümseyerek dururken yeni evliler gelinin endiŗe dolu tek bir bakıyla uzaklaŗıyor.

Sonra "Sen" dedi. Kyson nmdeydi. Rahat edemeyeceğim kadar yakın. "Düğünlere sık sık gizlice girer misin?"

Arkam dönecek oluyorum ama bileğimi yakalyor ve betim benzim atyor. Bana dokunmamas gerekiyordu. abucak, daha dŗnemedem, ayağımı kaldırıp tekme atyorum ve hedeflediğim yere, bacaklarının arasına doğrudan bir vuruŗ yapıyorum. Elimi bırakıp taŗaklarını avuçluyor ve ben daha olası sonuçları dŗnmeden oradan hızla uzaklaŗıyorum.

Gözleri beni takip ediyor ama
umurumda değil. ıkımam gerek.

Gelmemeliydim. Ama
acıkmtım.

Ve açlık insana aptalca ŗeyler yaptırır.

"Bayan..." diye sesleniyor telsizli, kasvetli giysili adamlardan biri. Dıŗarı çıkana kadar durmuyorum, bu saçma ayakkabıları tekmeleyip koŗmaya baŗlıyorum.

Bu konuda tecrübem var. Aylar önce memleketimden kamtım ama o zaman param vardı. Yemin ederim yaptım. Ama ne zaman

İş bulamayınca ve devlete kişisel bilgilerinizi vermek istemeyince kaçıyorsunuz, saklanıyorsunuz ve şimdi de çalışıyorsunuz.

Yine de bu gerçekten hırsızlık mı? Özellikle de yerlerine yenisini koyacak imkânları varsa.

o.

Çünkü ben-

Tamam, evet, bu hırsızlık. Ama bunu kendime haklı göstermeye çalışıyorum. iyi çalışıyor, ama ben karnımı doyurmanın kolay bir yolunu buldum.

Ve yemek çalmak için en iyi yer? Dükünler.

Bu hafta üçüncü düğünüm ve yakalanmadığım için şanslıyım.

Ona kadar.

Onu tanımıyorum.

İstedğimden de emin değilim.

Kyson bir gizem ve siktirip gidebilecek biri. Hayatımda yeterince boktan şey var, bir erkeğin endişelenmesini ne istiyorum ne de buna ihtiyacım var.

Kaldığım boktan motele geri dönmeyi başarıyorum ve yatağa düşüyorum. Elimde kalan tüm para buraya gitmişti, bu da yiyecek param olmadığı anlamına geliyordu. O sırada kalacak bir yer yemekten çok daha önemli görünüyordu.

Haklı olduğumdan emin değilim.

Ama birkaç gün daha buradayım, bu da bana başka bir iş bulmak için zaman veriyor. Sorun şu ki, referansınız ya da kalıcı bir adresiniz olmadığında sizi işe alacak birini bulmak inanılmaz derecede zor. Sanırım bu moteli kapatabilirim ama o zaman iz bırakmış olurum ve nerede olduğumu öğrenirse...

Diyelim ki yastığımın altında bir bıçakla uyumak zorundayım ve bunun nedeni sadece mahalle değil.

Bu mahalle iyi değil - gecelik fiyatların bu kadar ucuz olmasının nedeni de bu. Yan tarafta bir striptiz kulübü var ve burada çalışan birkaç kızla konuştum.

sigara molası için dışarı çıktıklarında. Orada bir iş bulma fikrini aklımdan geçirdim.

Mesele şu ki, ben onlar gibi yapılı değilim.

Mümkün olan her yönden küçüğüm. Göğüslerim ancak sütyene ihtiyaç duyacak kadar büyük ve boyum olduğumdan daha genç olduğum izlenimini veriyor.

Bir gece kızlardan birine eleman arayıp aramadıklarını sordum. Güldüler. Ve bu da onun sonu oldu.

Ama bir çatı ve yemek için yabancılar için kırımını sallamam gerekiyorsa, sallarım.

Ve bu bir gerçek.

OceanofPDF.com

ÜÇ

Kyson

"SEN GİTTİN," diyor Zuko botlarını giyerken. Ağabeyim ve ben birbirimize benziyoruz, ama ikizim ve ben büyürken birbirimizin aynısıydık. Sonra , görünüşümüz de dahil olmak üzere birçok yönden birbirimizden uzaklaştık. Bir şeye ihtiyacımız olduğunda ikimiz de Zuko'ya giderdik. Ya da sadece konuşmak için. Zuko nasıl dinleyeceğini bilir. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bu. "Kyson," diyor, ben cevap vermeyince başını sallıyor.

"Sıkılmıştım," diye cevap verdim.

"Yalan," diyor, tam kız arkadaşı yatak odasından çıkarken, üzerinde sadece gömleği var. "Ben onları koparmadan önce gözlerini çevir."

Gülümsüyorum ve Zuko'ya odaklanıyorum.

"Ben senin kardeşinim," diye

hatırlatıyorum ona. "Ve o da *benim*."

"Hey, Kyson. Bugün yakışıklılığınla birini öldürdün mü?" Alaska, bunun Zuko'yu kızdıracağını çok iyi bilerek alay eder. Kollarını Zuko'nun boynuna dolamadan önce ona doğru yürür ve arkasında durur.

"Oh, bilirsin, her gün. Bayanlar beni seviyor." Zuko bana ölümcül bir bakış attı.

"Tamam, ben yatağa dönüyorum. Hoşça kal sevgilim," diyor Zuko'ya ve yatak odasına dönerken bana el sallıyor.

"Onun kışına bakmayı kes." Zuko homurdanıyor.

"Ben değildim. Giydiği benim gömleğim mi?" Gittiği yeri gösteriyorum ve Zuko gözlerini benimkilere kaldırdığında durmam gerektiğini anlıyorum. Başka biri olsaydım, şimdiye kadar bıçağını üzerimde kullanmış olurdu.

"Güvenli sözümüzü söyledi," diyerek onu düğüne geri götürüyorum. "Yeminleri sırasında," diye ekliyorum.

Asık suratı düşüyor ve başını sallamadan önce saçlarını geriye taramak için elini kaldırıyor. "Lanet olsun."

"Evet, lanet olsun."

"Pekala, bu gece bu işi sen üstlenebilirsin. Bu sana tüm o sinirli enerjini atabileceğin bir şey verecektir. Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme." Kapı açılırken ayağa kalktı ve Kenzo içeri girdi. Kenzo'nun aramızda daha çekingen olduğunu söyleyebilirim, Zuko ise kulağı ve aklı olan. Ve ben de işleri berbat etmek için buradayım.

Zuko'nun uzman olduğu bıçakları var.

Kenzo gördüğüm en iyi keskin nişancı. Ayrıca, neredeyse herkesi takip edebilir.

Peki ya ben? Şey,
ben... Biliyorsam
sikeyim.

Gerçekçi olalım. Ortaya çıktım ve hedefi vurdum.

"Sorun ne?" Kenzo soruyor.

Yanından geçerken bir şey söylemiyorum ama Zuko "Onun düğününe gitti" diyor.

"Neden bana söylemedin?" Kenzo soruyor.

Arabaya doğru yürürken omuz silkiyorum. "Meşguldün." Aslında bunun doğru olmadığını biliyorum ama kimseye bir şey söylemiyorum. En çok konuştuğum kişi Zuko çünkü ayrılmayı düşündüğümü biliyor.

Kenzo başını sallar. "Grayson'a kulüpte yardım ediyordum. Nerede yaşadığımı biliyorsun. Bana gelebilirdin," diye homurdanıyor.

Grayson muhtemelen Pops dışında güvendiğimiz tek kişi, o da bize hit getiriyor. Ama artık Pops'a ihtiyacımız yok çünkü sadece isimlerimiz

dikkat çekmek için yeterlidir. Dünyamızdakiler bizi tanıyor ve iyi tanıyorlar.

Grayson, Kenzo'nun yardımdan fazlasını yaptığına emin olduğum bir seks kulübü işletiyor. Üzerindeki kesikleri gördüm, bu yüzden bıçakla oynamak için kırmızı odaya gittiğinden eminim. Bu yerde erkekler için birçok fantezi odası var, her biri her ihtiyaç veya istek için ayarlanmış. Ve gizli saklı işlerini yapmak isteyen "yeraltı" erkekleri için inanılmaz popüler. Grayson bu konuda iyidir ve burayı işletmesine yardım eden kadını da öyle.

"Ve nerede yaşadığımı biliyorsun. Seni sadece zamanlarda görüyorum," diye ekliyorum. Arabaya geldiğimizde Kenzo durdu.

Zuko sürücü tarafına geçip kapıyı kapatırken bize aldırış etmiyor.

"Sorun bu mu? Benim seni ziyaret etmemem mi?" Kenzo soruyor.

"Hayır," diyorum ona, kapıyı açıp içeri giriyorum.

"Kesinlikle öyle görünüyor."

"Beni en son ne zaman gördün?" Zuko motoru yola çıkarken soruyorum.

"İki ay önce."

"Aynen öyle." Başımı sallayarak Zuko'ya döndüm. "Seni en son ne zaman gördüm?"

"Geçen hafta sonu," diye aktarıyor Zuko.

"Ne yani? Ziyaret etmediğim için kızgın mısın?" Kenzo soruyor. "Büyü artık!" Sesindeki alaycılığın açıkça belli olduğuna şüphe yok.

"Siktir git, göt herif."

"Bazen bu kadar zeki birine göre çok aptal olabiliyorsun," diyor Kenzo.

"Nerede yaşadığımı da biliyorsun. Sik suratlı."

"Kimse kapına geldiğinde cevap vermiyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

Zuko yanımda homurdanıyor çünkü bunun doğru olduğunu biliyor. Kenzo insanların onun alanına girmesinden nefret eder.

"Ne?" Kenzo huffs. "İnsanları içeri almaktan hoşlanmam ama siz ikiniz farklısınız."

"Ben saçmalık diyorum," diyorum başımı sallayarak. "İkinizin de canı cehenneme."

Bu saçmalıkla işim bittiğinde pencereden dışarı bakıyorum ve beyaz elbiseli, kahverengi saçlı, elinde viski şişesiyle caddenin kenarında yürüyen bir kitle görüyorum.

"Arabayı durdur." Direksiyona vurdum ve Zuko arabayı yolun kenarına çekti. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

"Ne oluyor lan? Bir işimiz var," diye bağırır Kenzo.

Arabaya dönüp bakarak, "Siz ikiniz yapın. Ben çıkıyorum." Onlar tartışmadan, otoyolun karşısına, kendini zar zor ayakta tutabildiği yere doğru koşuyorum. Üzerinde birkaç gün önceki düğünde giydiği beyaz elbisenin aynısı vardı ve berbat görünüyordu. Cüssesine rağmen fark edilmesi kolay. Kadın tam bir cehennem kedisi. Taşaklarımın onun darbesinden kurtulması günler sürdü.

Ben ona doğru yürürken gözlerini yere dikeyyor ve neredeyse boş olan ucuz viski şişesi yürürken ya da yürümeye çalışırken elinde tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor ve yürümeye devam ediyor. Yanından geçip tekrar yolunu kesiyorum.

"Lanet , bayım. Çekil," diye bağırıyor.

Sözlerine kıkırdamak istiyorum. Bir sineği bile incitemeyecek kadar tatlı görünen birinden gelmesi çok komik.

"Bu kadar küçük bir kuş için bu kadar kötü sözler," diyorum ona ve kafasını kaldırıp bulanık, kırmızı gözlerini benimkilerle buluşturuyor.

"Sen," diye homurdanarak şişesini kaldırıyor. Şişeyle bana vurmaya çalışıyor ama ben yana çekiliyorum ve şişenin temas ettiği tek şey etrafındaki hava oluyor. Bu hareketle öne doğru düşüyor ve ben de şişeyi alıyorum. İzliyorum ve sanki ağır çekimdeymiş gibi yüz üstü yere düşüyor.

Lanet olsun.

Bu muhtemelen
acıtmıştır. Onun
yerinde olmak
berbat.

Ama daha kötüsü de olabilirdi, sanırım. Şişenin üzerine düşebilirdi.

"Aşağıda iyi misin?"

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama sonra kaldırıma uzanmaya karar veriyor. Kolları iki yanında, sanki durumunu düzeltmeye bile zahmet edemeyecekmiş gibi.

"Birisi muhtemelen yüzünün olduğu yere işemiştir, biliyorsun değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor ve eğildiğimde gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Parmağımla yüzünü dürtüyorum ama yanıt alamıyorum. Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda nabzını kontrol ediyorum.

Kafamı kaldırdığımda iki kardeşimin de orada durduğunu gördüm. "Kim bu piliç?" Zuko başıyla onu işaret ederek soruyor.

"Düğünde taşaklarıma tekme attı." "Peki neden durduk?" Kenzo soruyor.

Zuko, "Onu dürtmeyi bırak," diyor, ben de iyi bir önlem için tekrar yapıyorum. Başını diğer tarafa çeviriyor. "Genç görünüyor," diye belirtiyor.

"Ağzı aksini söylüyor," diye cevap veriyorum, benimle nasıl konuştuğunu hatırlayarak. Bileğine uzanıyorum ve ters çeviriyorum. Derisinde bir kelebek dövmesi ve bileğine iştirilmiş küçük bir çanta var. Çantayı çıkarıp içine bakıyorum, içinde bir kimlik var ama başka bir şey yok. Bir dolar bile yok.

Kenzo onun kimlik kartını alıyor ve inceliyor. "Yirmi üç," diyor ve kartı bana doğru geri itiyor. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Ayağa kalkıyorum ve aşağı bakıyorum. "Burada uyuyabilir," diyorum ve uzaklaşmak için dönüyorum.

"Kyson," diyor Zuko.

"Ne? Taşaklarıma tekme attı. Bunu hak etti." Ben geri adım atarken yumuşak bir horlama onu terk ediyor. Aşağı uzanıp onu kaldırıyorum. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

Onu omzuma attım. "Lanet olsun! Bu kadının bir şeyler yemesi lazım."

"Evsiz gibi görünüyor," diye ekliyor Kenzo.

"Kahretsin, geç kaldık," diyor Zuko arabaya bindiğimizde. "Onu arkaya koy. Gitmek zorundayız." Dediğini yapıyorum ve onunla birlikte arkaya oturuyorum, Kenzo da yolcu koltuğuna geçiyor. Kucağımdaki kafasına ve küçük bir top haline getirilmiş vücuduna bakarken, neden hala o lanet elbiseyi giydiğini merak ediyorum. Artık beyaz değil ve kesinlikle daha iyi günler görmüş. *Onun hikayesi ne?* Başımı sallayarak, Kenzo'nun beni izlediğini görmek için yukarı bakıyorum.

"Lilly'yi görmeye gittin."

"Gittim."

"Onu terk ettin," diye ekliyor, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. "Terk ettim," diye cevap veriyorum.

Bakışları yanımda uyuyan kadına kayıyor. Adını bile bilmiyorum.

Zuko ona, "Yemininde onların güvenli kelimesini kullandı," diye bilgi verince Kenzo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onu öldürmek mi istedin?" Kenzo soruyor, belli ki beni çok iyi tanıyor.

Çünkü, bilirsiniz, her lanet şeye cevabımız budur. Öldürüyoruz.

Bildiğimiz tek şey

bu. Ve işe yarıyor.

İnanılmaz derecede iyi.

"Bunu düşündüm." "Peki

neden yapmadın?"

"Çünkü bir parçam ondan hoşlanıyordu. Hem de çok."

"Ve o da seni sevdi," diye ekliyor başını sallayarak. "Aşk bağımlılık yapar. Hepimizin uzak durması gereken şeylerden biri." Tekrar horlayan kadına bakıyor.

Zuko, ses tonunda en ufak bir pişmanlık belirtisi olmadan, "Ben varım ve ayrılmayı düşünmüyorum," diyor.

"Alaska senin için iyi," diyorum.

Zuko dikiz aynasından gözlerime bakıyor ve başını sallıyor. Alaska'yı onun için sevdiğimi biliyor. Onun için iyi ve biraz da berbat, tıpkı onun gibi. Ama yine de iyi.

"Biz değiliz kardeşim," diyor Kenzo, ikimizi kastederek. "Aşkı denediniz ve başarısız oldunuz. Ve şimdi o başka biriyle evlendi."

Sözleri beni çok etkiledi.

Lilly'yi sevmek istedim. Sevdim. Ama bir nedenden dolayı yapamadım. İnsanların bahsettiği türden bir sevgi değil ve Lilly'nin ihtiyacı olan türden bir sevgi değil.

Ama belki de böyle bir sevgiyi hak etmiyorumdur.

OceanofPDF.com

DÖRT

Kalilah

BAŞIM AĞRIYOR.

Uyandığımda aklıma gelen ilk şey bu. İkinci fark ettiğim şey ise zeminin soğuk olmaması. Çok fazla içtiğimde, her zaman soğuk bir şeyin üzerinde uyanıyorum. Gözlerimden birini açmayı başarıyorum, önümde siyah bir şey görüyorum ama bulanık. Ellerim hareket ediyor ve parmaklarımın altında deri hissediyorum.

Neredeyim ben?

İçimdeki alkolün etkilerini hissediyorum. *Hâlâ sarhoş muyum?*

Kahretsin. O şeyi bir dükkândan çaldım ve kaçtım. Yakında kaybedeceğim boktan motelime dönüyordum.

Ve sonra *onu* hatırladım.

Onu gördükten sonra ne oldu?

Doğrulmayı başardığımda bir arabada olduğumu fark ettim. *Kimin lanet arabasındayım?* Kapıya uzanıyorum ama kollarım ağır ve işbirliği yapmak istemiyor.

Aptal alkol.

İşte o zaman pencereden dışarı bakıyorum. Ve keşke bakmasaydım diyorum. Keşke araba koltuğunda uyuyup kalsaydım ve oturmasaydım.

Çünkü önümde duran şey görmek, hatta duymak istediğim bir şey değil.

Dışarısı karanlık ama arabanın farları düğünde yanımda oturan adamın üzerine çevrilmiş. Kyson eğiliyor ve ayağa kalkıp bir adım geri çekilmeden önce kanlar içindeki adamın başını öpüyor. O bunu yaparken, Kyson'a benzeyen ama farklı biri öne çıkıyor ve silahını kaldırıyor. Ateş ediyor. Ağzımdan bir çığlık kopuyor ve geriye doğru çabalıyorum ama sırtım kapı koluna çarpıyor ve acı dolu bir nefes tıslamama neden oluyor. Dönerek kapıyı tırmalıyorum, panik boğazıma kadar yükseliyor. *Kahretsin! Kapı açılmıyor.* Bir çeşit çocuk kilidi var, bu yüzden diğer kapıyı denemek için dönüyorum, ama pencereden dışarı baktığımda, üç çift göz bana sıkıca sabitlenmiş durumda.

Hızla başımı çevirip arabanın önüne doğru tırmanıyorum. Ellerimle ön kapıyı açmayı başarıyorum ve sonra yere düşüyorum. Ellerim sert çakıl taşlarına çarpıyor ama acıya tepki veremeyecek kadar panikliyorum. Ayrıca elbisemin yırtıldığından da oldukça eminim.

Sikeyim.

"görünüyorsun. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?"

O sesi tanıyorum. Aptalca bir nedenden dolayı kafamın arkasında takılıp kalmıştı. Homurdanıyorum ve ayağa kalkmaya çalışırken başımı sallıyorum. Başımı kaldırıp Kyson'a baktığımda, o karanlık, büyüleyici gözleriyle bana bakıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ama sonra kalkmama yardım etmek için bana elini uzatıyor. Ona odaklanmaya çalışıyorum ama hala oldukça sarhoş hissediyorum. Başım dönmeye başlıyor ve kalkmama yardım etmek için eğilip elini kolumun altına sokuyor.

"Taşaklarına daha sert tekme atmalıydım," diye mırıldanıyorum. "Belki o zaman burada olmazdım." Kolumu bırakıyor ve ben yüzüstü yere düşüyorum. Ağzımdan küçük bir çığlık çıkıyor ve kendi kanımın tadını alabiliyorum.

"Belki de durumunu yeniden düşünmelisin. Ve benimle nasıl konuştuğuna dikkat et."

Bu şerefsizin cesareti. Ağzımı silerken önümde iki bot daha duruyor. Birinin sahibi eğilip kalkmama yardım ediyor.

Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum.

Tanrım, bu kadar çok içmemeliydim.

"Gerçekten yüzüstü düşmesine izin mi verdin?" diye soruyor beni tutan kişi.

"Evet, beni kızdırdı," diye cevap veriyor Kyson bariz bir tonda. Beni tutandan bir oflama sesi duyuyorum ve dönüp Kyson'a benzediğini görüyorum, saçları biraz daha uzun ama gözleri aynı.

"Kyson," diyor başka bir ses arkamdan. Döndüğümde Kyson'ın yanında duran üçüncü bir adam görüyorum. Kızgın görünüyor, ya da belki de bu sadece onun normal yüz ifadesidir. Önümdeki adamın yanından geçip yerdeki adama bakıyorum - Kyson'ın öptüğü adama. Kaldırımı ıslatan bir kan gölünün yatıyor.

Loş farlar dışında görüş zayıf ve etrafta kimse yok. Çığlık atmaya başladım. Ve ben bağıırken, Kyson yanıma geldi.

"Kapa çeneni, yoksa seni bayıltırım." Elini kaldırdı ve ben çığlık attım. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor ağızımı kapatırken. Boştaki eliyle beni kaldırıyor ve kendisine benzeyen adamın elinden kurtarıyor. Sırtım onun önüne gelecek şekilde beni çeviriyor. Kyson beni içeri iterken adamlardan biri arabanın kapısını açık tutuyor, eli ağızımdan düşüyor. Onu ısırmaya çalışıyorum ama geri çekiyor.

"Sen bir sıçan mısın?" diye sordu bana. "Siktir git. Bırak gideyim."

"Nereye? Nereye gidiyordunuz?" Diğer ikisi arabaya binerken Kyson soruyor ve yola çıkıyoruz. "Bok gibi görünüyorsun... ve bok gibi de kokuyorsun." Burnu kırışıyor. "Duşun var mı?" Hiçbir şey söylemiyorum ve arabanın en ucuna doğru kayarak dışarı çıkmaya çalışıyorum. Üç yabancı adamla burada kilitli kaldığım için işe yaramayacak.

"Ne zamandır seninleyim?" Ben soruyorum.

Kyson bana "İki ya da üç saat önce sızmışsındır," dedi. "Horluyorsun. Sinir bozucu." Yine burnunu kaşıdı. Ön tarafa dönüyorum ve arabayı süren kişinin bana zerre kadar dikkat etmediğini, ama diğerinin sürekli bize baktığını fark ediyorum.

"Sen bir motelde yaşıyorsun," diyor yolcu koltuğundaki. Bana dönmeden önce önündeki bir şeye bakıyor. "Neden?"

"Evet, kokuyor... Neden?" Kyson alay ediyor.

Eğilip Kyson'a vuruyorum ve o da dokunuşumla geri çekiliyor. İlk başta reddedilmiş hissettim. Gerçekten çekici olan bu adam ona dokunmamı bile istemiyor, ama yine de umurumda değil, değil mi?

Siktir et onu.

Tekrar uzanıyorum, ancak bu sefer kendimi ona doğru fırlatıyorum ve yanağına vurmayı başarıyorum.

"Siktir, kaltak! , kokuyorsun." "Kenara çek,"

diye bağıriyorum. "Kenara çek!"

Şoför yapar ve Kyson sırtır.

"Nereye gittiğini , küçük kuş?" "Senden uzağa,"

diyorum ona.

"Kyson," diyor şoför, beni endişelendiren bir ses tonuyla. Kyson boynunu kırıyor, bakışları bana kilitleniyor.

"Nerede kaldığını ve kim olduğunu biliyorum. Kim olduğumu tam olarak anlamayabilirsin ama bugün duyduğun ya da gördüğün hiçbir şey hakkında ağzını açmaman en iyisi."

"Yaşamana izin vereceğim. Bunun bir ayrıcalık olduğunu söylediğimde bana güven. Ama buradaki kardeşlerim..." başıyla ön tarafı işaret ediyor, "seni ve sevdiklerini bulmakta ve konuşursan öldürmekte tereddüt etmeyeceklerdir. Ve inan bana, buradaki sokakların kulakları var ve bizi dinliyorlar." Sözleri karşısında hareketsiz ve sessiz kalıyorum. "Bana anladığını söyle," diyor ve ben başımı sallıyorum. "Sözlerinle," diye emrediyor.

"Ben-ben sorun istemiyorum. Kim olduğumu bildiğin gerçeğinden bile nefret ediyorum," diye kekeliyorum. "Dikkat çekmememin bir nedeni var."

Dönüp kapı koluna uzanıyorum ve bu sefer kilitli değil. Arabadan iner inmez arkama bakmadan aceleyle uzaklaşıyorum. ayak sesleri duymadan önce nehrin kenarına varmışım. Döndüğümde, Kyson oradaydı. O

Elini uzatıyor ve çaldığım şişeyi görüyorum - sadece tortusu kalmış, ama yine de alıyorum. Motelden atıldığımda ve yaşayacak bir yerim olmadığında beni sıcak tutacak bir şeye ihtiyacım var.

"Git ve duş al. Eminim amın çürük yumurta gibi kokuyordur."

Nasıl bir erkek bunu bir kadına söyler ki? Ona kafamı sallıyorum.

"Sen tam bir domuzsun. Bunu biliyor muydun?" O öne çıkarken ben bir adım geri atıyorum. Bana doğru eğiliyor ve onun kokusunu alabiliyorum. Taze, temiz ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey kokuyor.

"Ve kokuyorsun," diye fısıldıyor. Eli aramızda hareket ederken sadece hafifçe geri çekiliyor. Beni itiyor ve geriye doğru düşüp suya inerken çıkıntıda bir adımı kaçırıyorum. Şişe elimden düşüyor ve onun kıkırdadığını duyunca çığlık atıyorum.

"Birinin o amcığı temizlemesi gerekiyordu. Amcığa saygı gösterin," diye sesleniyor uzaklaşırken.

Sudan çıkmayı başardım ve arabanın olduğu yöne baktığımda, o ve kardeşleri gitmişti.

Ne sikim ama.

OceanofPDF.com

BEŞ

Kyson

"Bize kız ve neden hala nefes aldığı hakkında daha fazla bilgi vermek ister misiniz?" Zuko'nun evine geldiğimizde Kenzo soruyor.

Hepimiz arabada kalacağız.

"sayılmaz. Adını bile bilmiyorum."

"Kalilah," dedi Kenzo bana. "Kimliğinde yazıyordu ve biraz araştırdıktan sonra gerçek adının bu olduğunu öğrendim ama şu anda sahte bir soyadı kullanıyor." Duraklıyor, konuşmamı bekliyor. Konuşmadığım zaman, "Ona olan hayranlığın nedir?" diye soruyor.

"Benim yok."

Zuko sürücü koltuğundan oflayıp puflar ve arabadan iner. Zuko uzaklaşırken Kenzo oturduğu yerde kalır.

"Son zamanlarda benden çok şey saklıyor gibisin," diye ekliyor Kenzo.

Haksız değil. Bu hayatı bırakmayı düşünüyordum. Ama seviyorum. İki ucu keskin bir kılıç. Hayatımın geri kalanında bunu yapmak isteyip istemediğimden emin değilim ve asıl sorunum da bu. Kardeşlerimin bunu yapmak için doğduklarını biliyorum ama ben bu konuda daha çekingen hissediyorum.

İşimde onlar kadar iyi olmadığımın değil. Bu daha çok.

Hayatımı mahvediyor.

Üçümüzün arasında bir ilişkiyi bitirecek olanın Zuko değil de ben olacağımı düşünmüşümdür hep. Aramızdaki en soğuk insan o, ama yine de Alaska'dan ayrı zaman geçirmekten nefret ediyor ve bir veda bile etmeden bizden uzaklaşıyor. Öldürme kısmıyla bir sorunum yok ve açıkçası olacağını da hiç sanmıyorum. En çok mücadele ettiğim kısım bu. Ben iyiyim ve yaptığımız işte en iyisiyiz. Ama aynı zamanda bunun yapmam gereken bir şey olmadığını da hissediyorum. Eğer hayattaki tüm normal şeyleri istiyorsam, nasıl bir katil olmayı seçebilirim? Bu hiç mantıklı değil, beynimde bile.

"Biz aynı değiliz." Ve Kenzo bunun doğru olduğunu biliyor. İkiz olsak da, birden fazla yönden birbirimizden ayrı büyüdük. Uzun yıllar birlikte yaşadık ve o zaman bile bir şekilde işler değişti, bu yüzden kendi yerlerimizi almamız doğaldı. Ancak bununla birlikte birbirimizi gerçekten göreceğimiz zamanın da giderek azaldığını fark etmemiştim. Kardeşimi her gün görmem gerektiğinden değil, ama son zamanlarda onu sadece isteyken görüyorum. Ve bu da konuşmak için en iyi zaman değil. Sanırım aylardır birbirimizle en çok konuştuğumuz an bu.

"Senin kendi hayatın var, benim de kendi hayatım. Beni aramak ya da görmek için yolundan çıkmıyorsun," diyerek vurulmaya giderken söylediklerimi tekrarladım.

"Sen de öyle."

"Yalan," diyorum

ona. Ofladı.

"Başlangıçta seni neredeyse her hafta aradım ama neredeyse hiç cevap vermedin," diye hatırlatıyorum ona.

Sözlerim üzerine çenesini kaşıyor.

Arabanın kapısını açtım ve dışarı

kaydım.

"Biraz araştırma yaptım," dedi ve beni duraklattı. "Görünüşe göre arkadaşın beş parasız. Beş parasız. Tek kuruşu bile yok. Tahminimce bu yüzden düğündeydi ve bu yüzden sarhoştı. Ya evsiz ya da motel onu henüz kovmadıysa evsiz üzere."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Belki de öğrenmelisin," diyor.

Kenzo sonunda arabadan iniyor ve ben de onun uzaklaşıp caddenin aşağısına park ettiği motosikletine gidişini izliyorum.

Beş parasız, o küçük kuş beş parasız. Ne kadar ilginç. Bu beni büyülüyor, nedenini henüz tam olarak bilmiyorum, belki de bana attığı arkadan konuşmalardır, ya da bana küçümseyerek bakması ve biraz da cazibenin bir araya gelmesidir.

Belki Kalilah'ı ziyaret ederim.

Arabamda oturmuş, onun motel kapısına doğru yürümesini izliyorum. Kardeşlerimden ayrıldığımdan beri burada onun dönmesini bekliyordum.

Elbisesi ıslak ve kirli. Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor ve beni onu öldürmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Çekici ama genelde tercih edeceğim tiplerden değil. Kadınlarımın biraz etli olmasını severim ve bu kadın açlıktan ölmek üzere olan bir hayvana benziyor, ama sürekli aklıma gelen dolgun dudakları ve ölüm öpücüğüm kadar ölümcül olan tatlı, melek gibi bir sesi var.

Kapısının önünde eğilir ve pis altından bir anahtar kartı çıkarır. Kalilah kartı okutuyor ama hiçbir şey olmuyor. Sonra tekrar tekrar denerken ayağını yere vuruyor. Hayal kırıklığı içinde başını arkaya atarken dudaklarından küçük bir çığlık çıkıyor. Buna gülüyorum. Hâlâ hayatta olması beni şaşırtıyor. Odanızın anahtarını paspasın altında bırakmak için ne kadar aptal olabilirsiniz, özellikle de bu mahallede?

Dönüyor ve ellerini iki yanında kavuşturarak resepsiyona doğru ilerliyor. Gereğinden fazla güç kullanarak ön kapıyı açıyor ve hışımla içeri giriyor. Masanın arkasındaki kişinin onu gördüğünde ne düşündüğünü merak ediyorum.

Kızgın küçük bir cin mi?

Benim gördüğüm bu.

Lobinin geniş pencerelerinden onu seçebiliyorum, elleri havada uçuşuyor, sonra da tezgâhın arkasındaki birini işaret ediyor. Arabamdan çıkıyorum ve içeri girmeden önce kilitliyorum. Tam kızın çılgınlığını duyarken kapının kolunu tutuyorum. *Ne sik kafalı herif.* Kapıyı açmadan hemen önce içimden yükselen kahkahaya engel olamıyorum. İkisi de bana bakmıyor, oda kartıyla kapının neden açılmadığına dair hararetli konuşmalarına odaklanmışlar.

"Ödeme yapmadınız," diyor tezgâhın arkasındaki adam.

"Eşyalarımı verin," diye talep ediyor.

"Ödemen gerek," diyor yaşlı adam, ellerini göğsünde kavuşturup yüksek sesle iç geçirerek. Belli ki ondan bıkmaya başlamış.

"Ne kadar?" Soruyorum ve iki kafa da bana doğru kırbaçlanıyor.

Gözleri kısıldı ve beni tersledi. "Siktir git, seni pislik."

Yüzünde birkaç sıyrık var ve bunların daha önce yüzünün üzerine düştüğü zamandan mı yoksa o zamandan beri başka bir düşmeden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, yüzünü daha kötü göstermiyorlar. Sadece biraz karakter katıyorlar.

"Gece için elli," diye bağıyor adam bana, ellerini göğsünde kavuşturarak.

Kahretsin, beş parasız olmalı.

Kartımı çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum. "Bir aylığına yükleyin" diyorum ve gözleri parlıyor.

"Paranı almayacağım, seni pislik," diye alay ederek karta uzanıyor. Ama tezgâhın arkasındaki adam hemen kartı kapıyor ve yine de parasını alıyor. "Ona parasını ve kartını geri verin."

"Odanızın kilidi açık. Bir dahaki sefere zamanında ödeyin." Koltuğuna tekrar oturdu ve kartı almam için bana uzattı.

Oflayıp pufluyor ve teşekkür bile etmeden çıkıp gidiyor.

Belki de ona biraz terbiye vermeliyim.

Onu dışarıda takip ederken, kapısını açtığını ve içeri girdiğini görüyorum. Kapı kapanmadan önce yetişmeyi başarıyorum ve ayağımı kapı ile kapı çerçevesi arasına koyuyorum. Kapıyı iterek açtığımda, biraz kötü kokan küçük bir oda olduğunu görüyorum. Küçük alanı tararken, onu hemen kıyafet gibi görünen bir çantaya uzanırken buluyorum. Banyo olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürümeden önce, üzerindeki kadar uzun olmayan başka bir elbise çıkarıyor.

"Sabununuz var mı?" Burnumu kıvrarak soruyorum.

"Will. Sen. Gidecek misin? . Çık dışarı." Bana ters ters bakarken elbisesini göğsüne bastırarak arkasını döndü.

"Neden burada yaşıyorsun?" Yatağa doğru yürürken sordum. Çantasında ne olduğunu kontrol etmek için aşağı baktım. Hay sikeyim! Sadece birkaç parça kıyafet var ve hepsi bu. Sadece bunlarla mı yaşıyor? Bu nasıl iyi ya da sağlıklı olabilir?

"Kyson, ya da adın her neyse... *Git*." Bana doğru birkaç adım atıyor ve bekliyor. Tam o sırada birkaç adam kapıya geliyor. İki kez vurup içeri bakıyorlar.

"Oh, bakın burada ne varmış. Ne kadar güzel bir kıçın var." İçlerinden biri onu kontrol ederken dudaklarını yalıyor. İkincisi içeri girerken, üçüncüsü kapının dışında duruyor, belli ki nöbet tutmaya çalışıyor.

İşte o zaman elindeki bıçağı gördüm.

"Seni izliyorduk. Çok genç, çok güzel." Düşündükleri kadar genç olduğundan şüpheliyim. İçlerinden biri bana döndü. "Gitmelisin. Onunla bizim sıramız." Kalilah'ya bakıyorum ve yüzüne kazınmış endişeyi görüyorum, ama benden yardım istemek için hiçbir hareket yapmıyor. Onun yerine geri çekiliyor.

"Yanlış odaya gelmiş olmalısınız," diye bilgilendirdim onları.

Hepsi odanın içine doğru ilerlerken Kalilah olduğu yerde donup kalır.

Sonuncusu kapıyı arkasından kapatır.

Büyük hata.

"Biz hata yapmayız," diyor geveze olan, elinde bıçağıyla bana yaklaşıırken.

Ona sırtıyorum. "Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" Gözlerim elindeki bıçağa doğru bakarken soruyorum.

"Tavsiyemi dinleyip gitmediğine göre, şuradaki küçük kış parçasını becerirken seni izlemek zorunda kalacağım gibi görünüyor." Adam bıçağı Kalilah'a doğru sallıyor, şok içinde nefesi kesilen Kalilah'ın gözleri büyüyor ve titreyen bacaklarıyla geriye doğru adım atmaya çalışıyor. Adamlardan biri ona yaklaşıyor ve o da geri çekiliyor. Adam ona doğru uzanınca, kadın adamın aletine bir tekme atıyor. Sertçe. *Ahh*. Bu hissi iyi bilirim.

"Siktiğimin orospusu. Yakalayın onu." Sonuncusu, ona doğru ilerlerken aletini koruyan düşmüş arkadaşının etrafından dolanıyor. Kalilah tekrar tekme atıyor ama ıskalıyor, çünkü adam onu atlatıyor ve tutmayı başarıyor. Onunla dövüşüyor ve diğer eliyle yüzüne yumruk atmaya çalışırken tırnaklarının koluna batışını izliyorum. Ondan uzaklaşmaya çalışırken tuttuğu elbise yere düşüyor. Yine de çabası işe yaramıyor. Yanımda bir şeyin parladığını görüyorum ve geri çekiliyorum ama elindeki bıçak koluma saplanıyor ve elbisemi keserek derimi yüzüyor.

Siktir!

Ne sikim ama.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Bana tekrar hamle yaptı ve bu sefer bileğini yakalayıp onu ters çevirmeyi başardım. Elindeki bıçağı boğazına doğru götürüyorum. Bıçağı bırakmaya çalıştı ama ben yakalayıp tekrar derisine bastırmayı başardım. Bana bağılıyor ve küfrediyor ama ben kımıldamıyorum, o da kımıldamıyor çünkü kımıldarsa bıçağın onu keseceğini biliyor.

"Çocuklar." Kalilah ile kavga eden kişi şimdi onu kollarının arasına almış.

Küfrediyor ve onu defetmeye çalışıyor.

Ondan hoşlandım.

Güçlü bir irade.

"Bırak gitsin," diyor, onu kendine doğru çekerek.

"Bir işi yeni bitirdim, onu göle attım, sonra kardeşlerim eve gitti. Ve ben burada, siz aptallarla birlikte ne yapmaya çalışıyorum? Ona tecavüz edip öldürmeye mi?" Onlara soruyorum.

"Siktirin gidin. Biz sadece kızı istiyoruz," diyor kollarımdaki. Yerde yatan diğeri ayağa kalkmayı başarıyor. Benimle göz göze geliyor ve ben de ona bakıyorum.

"Biraz daha yaklaşırsan boğazını keserim, sonra da dinlemediğin için taşaklarını keserim," dedim.

"Seni öldürecekler... ve onu."

"Hepinize kendimi tanıttığımı sanmıyorum," diyorum odaya bakarak. Kalilah'ı tutan adam duraksıyor ama ona tekme atarken onu bırakmıyor ve bana bakıyor.

"Kim olduğun umurumuzda bile değil," diyor elimdeki.

"Yapmalısın," diyorum kulağına eğilerek. "Ben Kyson." Gülümsüyorum ve o da göz ucuyla beni görüyor. "Kyson Hunter."

Bunu ne zaman fark ettiğini anlıyorum. Ağzı düşüyor ve elleri havaya kalkıyor. Tek kelime daha edemeden başının üstünü öpüyorum, sonra boğazını kesmeden önce gülümsüyorum ve kendimi kirletmemek için geri çekiliyorum.

"Özür dileriz." Taşaklarına tekme yiyen hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladı, ama ben onu daha kapıya ulaşamadan yakaladım. Bıçağı doğrudan karnına saplıyorum ve yere düşüyor. Çığlık atmaya çalışıyor ama ben bıçağı çekip tam ağzına saplıyorum.

Kusma gibi görünen bir ses duyuyorum ve arkamı döndüğümde Kalilah'nın gözleri kocaman açılmış bir şekilde onu tutan adamın üzerine kustuğunu görüyorum. Arkadaşlarının ölmüş olması umurunda değil gibi görünüyor. O daha çok benim ona doğru yürümemle ilgileniyor.

"Lütfen, lütfen," diye yalvarıyor. Kalilah'ı bana doğru itiyorum, onu yakalıyorum ve kenara koyuyorum. Tam beni geçecekken elimi uzatıyorum ve bıçak sikini deliyor. Çığlık atıyor ve yere düşüyor.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diyorum Kalilah'ın hareket etmeye başladığını hissettiğimde ve o duraksıyor. "Seni dünyanın her yerinde bulabilirim ve peşine düşmek zorunda kalsam bundan hoşlanmazdın. Şimdi kapat şunu," diyorum, şu anda tuttuğu kapıya atıfta bulunarak.

Yerdeki adam ağlıyordu, boynuna uzandım ve bücktüm. Gürültüyle patladı ve yere düştü.

Ellerimi pantolonuma siliyorum ve ona dönüyorum. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

OceanofPDF.com

ALTI

Kalilah

Çılgın, deli. O böyle biri.

Sanki delilik anlarından geçiyor. Onu birini öldürürken izlemek gerçekten dehşet verici ve aynı zamanda bir sanat eseriymi.

Daha önce de ölüm gördüm.

Ama bu ölçüde mi? Asla.

Kapıyı kapattım çünkü onun sözlerine inanıyordum. Beni avlayacaktı ve saklanmakta ne kadar iyi olursam olayım, beni bulabileceğine dair bir his var içimde.

Kyson cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastıktan tekrar cebine sokuyor. Cesedin üzerinden geçerek bana doğru geliyor. "Hâlâ kokuyorsun. Git duş al. Sonra konuşuruz." Yere düşürdüğüm elbiseye bakıyor ve ben de uzanıp onu alıyorum.

Can havliyle tutup kaçıyorum. "Banyo kapısını açık bırak. Aklına bir şey gelmesini istemeyiz, değil mi?" Sesi kızgınlıkla karışık.

Dediğini yapıyorum çünkü artık sadece birkaç dakika içinde üç adamı öldürebilme yeteneğine sahip olduğunu biliyorum. Beni ter bile dökmeden kolayca öldürebilir.

Suyun altına girerek eski, küflü perdeyi çekip kapatıyorum ve sıcak suyu açıyorum. En iyi ihtimalle kasvetli bir damlama, ama en azından işe yarıyor. tek sabun olan küçük bir şişe şampuanı kaptığım gibi kendimi yıkıyorum ve

saçımdan geçiriyorum. Saç kremim yok, bu berbat bir şey, ama saçımı eskisinden daha iyi bırakıyor - kokulu ve kir dolu. Ellerimi yüzümde gezdirmek canımı yakıyor ama olsun. Hayattayım ve Kyson burada olmasaydı bunu söyleyebilir miydim emin değilim.

Havluya uzanıyorum ve dışarı çıkarken onu kendi etrafıma sarıyorum. Sonra içeri getirdiğim elbiseyi alıp başıma geçiriyorum ve havluyu dikkatlice yere bırakıyorum. Vücudum ağrıyor ve endişesiz bir uykuya ihtiyacım var. Ama uzun bir süre böyle bir uyku çekebileceğimden şüpheliyim.

Hayatım şu an çok çılgın.

Ben de sorunlarımdan kaçmanın akıllıca bir fikir olduğunu düşünüyordum. Belki de yanıltıcıdır.

"Dışarı çık küçük kuş," diye sesleniyor odadan. Dışarı çıktığımda odada iki adam daha görüyorum ve etrafta dolaşırken bir kez bile bana bakmıyorlar. O zaman cesetlerden ikisinin gittiğini ve sadece birinin kaldığını fark ediyorum. "Temizlik ekibi," diye cevaplıyor sorulmamış sorumu. "Şimdi, eşyalarınızı toplayın. Benimle geliyorsunuz." Kapıya doğru başını sallıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diyorum.

Kyson bana yaklaşıyor, sonra daha da yaklaşıyor. Tehditkâr.

Bu delilik.

"Size nerede bir seçenek sunduğumdan emin değilim."

"Böyle bir lüksün yok," diyorum ona. "Bana sahip değilsin."

"Ha! Ya benimle gelirsin ya da seni yere yatırır ve adamlarımla seni o çantalardan biriyle taşımasına izin veririm. Seçim senin." Sırıttıyor, şu anda avantajın kendisinde olduğunu çok iyi biliyor. Ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten burada kalmak istiyor muyum?

Emin değilim.

Tehlike kıyafeti giymiş olan adamlardan birine bakarak, cesedi bir torbaya koymasını izliyorum.

"Nereye gideceğiz? Bu odanın parasını daha yeni ödedin," diye hatırlatıyorum ona. Hiçbir şey olmamış gibi geçiştiriyor.

"İki seçeneğiniz var. Dikkatli seçin çünkü şu anda sabrım tükeniyor." Devam etmeden önce boynunu bir o yana bir bu yana kırıyor. "Birincisi, burada beklersiniz ve adamlarım sizi götürür." Bize zerre kadar ilgi göstermeyen adamlara bakıyorum. "İki, benimle gelirsın ve ben seninle ne yapacağıma karar verene kadar evimde kalırsın. Ama hiçbir koşulda kaçmayacaksın. Bir şeyi tam olarak anlamanızı istiyorum..." Yaklaşıyor ve parmağını yüzüme doğru kaldırıyor. "Nereye kaçarsan kaç, seni bulacağım. Seni avlayacağım. Kimse seni benden saklayamaz." Sözleri beni sarsıyor ve doğruyu söylediğini biliyorum. Sadece korkutucu değil, neler yapabileceğini de gördüm.

O tehlikeli biri. Bu konuda aklımda hiçbir şüphe yok.

"Boktan bir ev misafiriyim," diye bilgilendirdim onu.

Daha iyi günler görmüş olan çantamı alıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Takip etsen iyi olur. Yoksa adamlarım seni götürür."

Beni izleyen adamları görmek için etrafıma bakıyorum.

Tanıdığın şeytan daha iyi. Nedense konu o olunca aklıma bu geliyor.

Onu arabasına kadar takip ettim. Güzel bir araba. Siyah ve süslü. Kapımı açmıyor, doğruca sürücü koltuğuna oturuyor ve çantamı hiçbir şey yokmuş gibi arkaya atıyor. Etrafa bakıyorum, karanlık ve sessiz. İnsanlar ya uyuşturucudan ya da alkolden sokaklarda sızmış. Berbat bir bölge ama gücümün yettiği tek yer burası.

"Atla," diye homurdanıyor.

Dediğini yaptım ve bindim. Ben daha kemerimi bağlayamadan çekip gitti. Bu adamın dünyada kimseyi umursadığı yok. Bir kere bile bir şey söylemedi ya da bakmadı. Sanki yokmuşum gibi.

evine gitmek. Bir dizi kapalı kapıya ulaştığında yavaşlar. Bir düğmeye basar, kapılar açılır ve onu içeri alır.

Arkama yaslanıp bakıyorum. Karanlık olmasına ve sadece verandanın ışığının yanmasına rağmen bu evin güzel olduğunu anlayabiliyorum. Yani *gerçekten* güzel. Güzel bir evde büyüdüm. Süslü bir şey değildi ama rahattık. Ailem iyi insanlardı ve muhtemelen hala öyleler, ama asla geri dönemem. İstedğimden de emin değilim.

Tam bir hayal kırıklığıyım.

Bana bile öyle söylediler.

İsmi veremeyeceğim kişiden ayrıldıktan sonra bir süredir tek başıyım.
Pislik.

Ve zar zor geçiniyordum.

Kendim için daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını yapmak, kendi yolumu kazanmak ve hayatı yaşamak istiyorum.

Ama kimse size bir şans vermek istemediğinde bu çok zor.

Kyson arabayı durduruyor, iniyor ve arka koltuktan çantamı alıyor, ön kapıya doğru yürürken bir kez bile beni takip etmemi istemiyor. Dışarı çıkmam gerektiğini biliyorum ama hareket etmiyorum. Bu çok zor. İyi davranıyor mu, yoksa beni öldürmeyi mi planlıyor?

Derin bir nefes alarak arabadan iniyorum. Kapıyı usulca kapattıktan sonra, çıplak ayaklarım beni beton garaj yolu boyunca, bir tarafı açık olan ve açık planlı bir yaşam alanına benzeyen büyük, siyah çift kapıya ulaşana kadar taşıyor. İçeri adım attığımda, rahat olduğu kadar şaşırtıcı derecede ev gibi görünen mobilyalar görüyorum. Ahşap zeminler neredeyse yansıtıcı bir yüzeyle parlıyor, odanın akışına katkıda bulunuyor ve mutfağın yanı sıra yemek alanına yansıyor. Anında temiz kokusu alıyorum, yani küf ya da çöp yok.

Böyle mi yaşıyor? Güzel olmalı.

Beş dakika boyunca orada durup öylece baktım. yerlere alışkın olduğumu söyleyemem, çünkü . Sonunda hareket etmeyi başardım,

Bir ses duyuyorum ve sesi takip ederek mutfağa gidiyorum, gecelik giymiş yaşlı bir kadının kahve yaptığını görünce duruyorum. Bana dönüyor, elinde bir kap şeker tutarken yüzünde yumuşak bir gülümseme var. Beyaz saçlarını topuz yapmış, gözleri de kibar.

"Merhaba canım."

"Merhaba," diyorum elimi kaldırarak.

"Kahve ister misiniz? Sana akşam yemeği hazırladım. Masanın üzerinde." Arkamı işaret ediyor ve döndüğümde Kyson'ı abanoz ağacından bir masada oturmuş yemek yerken görüyorum. Telefonunda bir şeylere konsantre oluyor ve bana zerre kadar ilgi göstermiyor. Ama yemek, *vay canına*. Boş deri sandalyenin önüne konan tabakta sebzelı bıftek, bisküvi, sos ve salata var. Ağzım sulanmaya başladı. "Umarım sorun olmaz canım. Et yer misin?"

Yaşlı kadına dönüp bakıyorum, ağlamak istiyorum ama tutmayı başarıyorum. "İstiyorum."

"Nancy, o yiyecek. Ona bebek gibi davranma," diye homurdanıyor Kyson. Derin bir nefes alıyorum ve masaya doğru ilerliyorum. Koltuğu çekiyorum ama hâlâ bana doğru bakmıyor. Telefonunda her ne varsa ilginç olduğu kesin.

Bıçağı ve çatalı elime alıp cevap vermesini beklemeye zahmet etmiyorum. Suratımı tıka basa doldururken yanımdaki duvardaki sanat eserlerine bakıyorum. Duvarlarını süsleyen herhangi bir şey olmasına şaşıriyorum, en azından mor ve turkuaz renkli soyut sanat eserlerine. Tabağıma dönüp baktığımda, bıftek ve sebzelerin sadece yarısını bitirebildiğim için memnunum. Bana bakıldığı hissine kapılıyorum ve başımı kaldırıp gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve çiğnememi yavaşlatıyorum.

"Ne zamandır doğru dürüst bir yemek yemedin? Hiç terbiyen yok mu senin?" diye soruyor yumuşakça ama zehir dolu bir sesle.

Ağzımdaki son lokmayı çiğneyerek yutkunuyorum ve cevap veriyorum: "Seni , pislik herif." Bir parça daha bıftek sapladım ve

Nancy adındaki bayan, bir bardak limonata getirip önüme koyarken arkamdan öksürüyor.

Dikkatimi çekmek için omzuma dokunuyor. "Sabah kahvaltıyı hazırlayacağım. Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Krep mi?" Gülümseyerek soruyorum. Eğer beni burada kalmaya zorlayacaksa, bundan faydalanacağım. Başıyla onaylıyor ve beni Kyson'la yalnız bırakarak uzaklaşıyor. Ona dönüp bakıyorum ve beni incelediğini görüyorum.

"Hiç terbiyen var mı?" diye soruyor.

Ona cevap vermeden bir parça daha biftek alıp ağzıma atıyorum. Çiğnerken ona bakıyorum. Çenesi titriyor, sonra ağzımı açıp yüksek sesle çiğniyorum. Ayağa kalkıp tabağını alıp giderken çenesi sertçe sıkılıyor. Masaya dönmeden önce tabağı lavaboya attığını duyuyorum - kırılmamış olması bir mucize - arkamdan geldiğini hissediyorum.

"Kalk ve beni takip et," diye homurdanıyor.

Çatalımı yere bırakıyorum ve elimin tersiyle ağzımı silmeden önce yavaşça, acı verici bir şekilde limonatamdan bir yudum alıyorum.

Dolu hissediyorum ve lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Ayağa kalkıp koltuğumu itiyorum ve ona doğru dönüyorum. "Yolu göster, patron." Ona sırtıyım.

Kyson konuşmaya başlıyor ama sonra sanırım aklına daha iyisi geliyor ve mutfaktan çıkmak için dönüyor. İçimi çekiyorum ve onun şeytan olduğunu hatırlayarak peşinden gidiyorum. Sırf bana yemek verdi diye bu onu iyi biri yapmaz. Hiç de iyi biri olmadığından eminim.

merdivenleri çıkarken, yuvarlak poposu görüş alanımı dolduruyor.

Güzel bir kalçası var, sıkı ve sıkı.

Bu adam çok yakışıklı, gördüğüm en yakışıklı adam olabilir.

Bir kapının önünde durdu ve kapıyı açtı. Emin olamadan yanında duruyorum, o da başıyla ilerideki odayı ediyor. İçeri girdiğimde bir televizyon ve bir yatak buluyorum. Çöplükten çıkarılmamış gibi görünen bir yatakta uyuyacağım için çok heyecanlıyım.

Yeni arşıaflar ve yepyeni görünen düz ekran bir televizyon görmek, kapıyı arkamdan kapattığını çok geç fark etmek bile.

Sonra dışarıdan kilitliyor. Ve sonra
gidiyor.

Koşarak gittim, vurdum ve adını bağırdım. Kyson geri
gelmedi.

Onu bir daha gördüğümde, gözlerini oymayı planlıyorum. Kötü adam ya da
değil.

Pislik.

OceanofPDF.com

YEDİ

Kyson

KADIN, sanırım bayılana kadar gece boyunca çığlık attı. Ve çok geçmeden ben de bayıldım.

Bu sabah kapıyı açtığımda onu hâlâ uyurken bulmayı umuyordum. Bunun yerine, yüzüme doğru uçan bir şey tam gözüme çarptığında geri adım attım. Sonra da karnıma bir tekme yedim. Alınan sürtük beni tekrar tekmelemeye kalkıyor, bu sefer aletime, ama ben bunu ondan bekliyordum ve daha bacağına savurmaya teşebbüs edemedim bacağına yakalıyorum. Onu sırtı bana dönük olacak şekilde döndürüyorum ve kollarımı beline dolayarak kollarını aşağıda tutuyorum, kulağına "Tuvalet fırçasını bana fırlattın" diye homurdanıyorum. Gözüm hala sert darbeden dolayı sızlıyor.

Omuz silkiyor. "Beni buraya sen kilitledin, pislik."

"Rahat bir yatağı, televizyonu ve kendine ait banyosu olan güzel bir oda," diye hatırlatıyorum ona. Kokusu burnuma geliyor ve çok güzel kokuyor. Temiz, bir çeşit çiçek gibi. Onu itiyorum çünkü o bu kadar yakinken sikimin seğirdiğini hissedebiliyorum.

Böyle bir olamaz.

Hiç.

"Yani beni kilitleyebileceğini mi sanıyorsun? Hangi dünyada yaşıyorsun, pislik?"

"Benim dünyam. Ve bana kalırsa, seninle ne yapacağımı bulana kadar sen benimsin."

"Benimle mi?" diye soruyor, ağzı mükemmel bir O harfi oluştururken yüzünde şok ifadesi beliriyor.

"Evet. Çoğu insan seçme şansına sahip değil. Biz sadece onları öldürürüz." Döndüm ve yatak odasından çıktım.

"Yani beni öldürüp öldürmemeye mi karar veriyorsun?" diye soruyor ve sesindeki korkuyu duyabiliyorum.

"Oldukça fazla. O yüzden bana bok atmayı bırak," diyorum ona, merdivenlerden inerken.

Kalilah takip ediyor, adımları hafif. Hâlâ o berbat kıyafeti giymiş ama en azından şimdi daha iyi kokuyor.

"Krep, canım," diye cıvıldıyor Nancy ve ben ona başımı sallıyorum. Yumurta akımı ve meyvelerimi benim için hazırlamıştı bile. Kalilah mutfığa girdiğinde ben de aynı anda oturuyorum. Nancy'ye yaklaşıyor ve kollarını ona doluyor. Nancy'ye kaşlarımı kaldırıyorum, o da Kalilah uzaklaşp masaya gelmeden önce ona sarılıyor.

"Yemek yaparsam sikimi emer misin sence?" Kalilah'a sordum.

Yorumuma şaşırmadı. Bunun yerine bir kaşık alıp masanın öbür ucundan bana fırlatıyor ve "Domuz" diye mırıldanıyor. Atlatmayı başarıyorum ve yemeğe başlamadan önce omuzlarımı silkiyorum.

"Bugün ne yapmam bekleniyor?" diye sorar.

"Burada kal. Kaçarsan peşine düşerim."

Nancy geri çekilmeden önce iki kahve koyar.

"En iyi hayatını yaşaması gerekirken Nancy neden yanında?" "Kocasını öldürdüm," diye dürüstçe cevap verdim.

Kalilah'nın ağzı açık kalıyor ve elleri kahve fincanının yarısına kadar donup kalıyor. "Sen ne?"

"Kocasını ben öldürdüm," diye tekrarladım. Omzunun üzerinden bakıp Nancy'nin yemek yaparken mırıldandığını görüyor. Yemek yapmayı çok seviyor.

"Seni zehirlemeye çalışmasından korkmuyor musun?" diye fısıldıyor.

Kaşlarını kaldırarak, "Sence Nancy beni zehirler mi?" diye soruyorum.

"Şey, hayır, ama... kocasını öldürdün."

"Kreplerin soğumadan ye. Gidip senin pisliğini temizlemem gerek." Yemeğime tekrar bakıyorum, birden iştahım kaçıyor. Ayağa kalkıp tabağımla birlikte mutfığa giriyorum ve tabağımyı tezgâhın üzerine koyuyorum.

Nancy gözlerini kaldırmadan önce ona bakıyor. "Aç değil misin?" "Beni zehirlemeye çalışmıyorsun, değil mi?" Nancy'ye soruyorum.

Kalilah ne yiyorsa neredeyse boğuluyormuş.

"Peki, öyle olsaydım, bunu itiraf eder miydin?" Nancy'nin yüzünde yavaş bir gülümseme belirliyor.

Başımı salladım, eşyalarımı aldım ve çıktım.

"Onu evine mi götürdün?" Zuko inanamayarak başını sallar. "Onunla tanışabilir miyim?" Alaska soruyor. Saçının rengini değiştirmiş Yine ruh haline göre değiştiğini söyledi. Bugün kırmızı çünkü kendini ateş gibi hissediyor.

"Neden onunla tanışmak istiyorsun ki?" diye sordum.

"Görünüşe göre kalmak için buralarda." İkimiz de şaşkın şaşkın ona bakıyoruz. "Yakında anlayacaksın. Sadece bekleyin."

"Hayır, *yapmayacağım*."

Alaska omzumun üzerinden eğilip, "Anahtarlarını ver ve şifreni söyle. Onu ziyarete gidiyorum." Elini yüzümün tutuyor.

"Buna izin veriyor musun?" Kardeşime sordum. Omuz silkiyor. Belli ki Alaska'yla ilgili her şeyden etkilenmiş.

"Lanet olsun." Ona anahtarları uzattım ve kodu söyledim. Alaska gülümsüyor ve kapıdan çıkıp gidiyor. "Onu bozma." Zuko kahkahasını benim

kelimeler. "Kalilah ile ne yapacağımı bilmiyorum."

"Başlangıç olarak... Onu bir daha yüz üstü düşürmemeye çalış."

"İşte bu harika bir tavsiye. Değil," diyorum.

"Kenzo'dan tavsiye istemelisin," diyor bana. "O her zaman meşguldür."

"Hepimiz öyleyiz. Ona sor," diye emrediyor.

"Belki yarın," diye cevap veriyorum
çıkarken. "Onu öldürme... henüz," diye
sesleniyor.

Kapıyı kapatmadan önce "Söz vermiyorum," diye bağıriyorum.

OceanofPDF.com

Kalilah

Kızıl saçlı ve gürültücü.

Ve otoriter.

Buranın sahibiymiş gibi içeri dalıyor ama aynı zamanda buraya hiç gelmemiş gibi görünüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ya da ne diyeceğimi. Beni çözmeye çalışıyormuş gibi bakıyor, ama iyi bir şekilde değil. En azından ben öyle düşünmüyorum.

"Ben Alaska'yım ve siz beklediğim *gibi değilsiniz*. Kaç yaşındasın?" diye soruyor bana bakarak.

"Yirmi üç," diye cevap veriyorum.

"Peki, tamam, daha genç olduğumu varsaymıştım. En azından yasal olduğunu bilmek güzel ve gidip onu dövmek zorunda değilim."

"Bunu yapabilir misin? Kıçını tekmeleyebilir misin?" Şaşıarak sordum.

Alaska'nın eli kalçasına düşüyor ve bana gülümsüyor. "Onun ağabeyiyle çıkıyorum, yani tabii ki çıkabilirim." Sırıttıyor. "Beni kızdırdığında da kıçına tekmeyle basarım."

Oturma odasına doğru yürür, kanepeye uzanır ve televizyonu açar. "Peki, neden buradasın?" diye sorar.

Oturma odasında ona katılmadan önce bir süre garip bir şekilde orada duruyorum.

"Beni burada olmaya o zorladı," diye bilgi verdim.

"Hmm..." Alaska bana bakıyor. "Seni onun tipi olarak görmedim ama da olabilirim."

"Ben onun tipi değilim. Eski sevgilisini gördüm... Birbirimize hiç ." Oturmadan önce kahverengi saçlarımı kulağımın arkasına itiyorum. "Ayrıca, bana karşı tam bir pislik," diye ekliyorum.

"Evet, içimden bir ses Kyson'ın da böyle olduğunu söylüyor." Alaska bacaklarını kışının altına sıkıştırıp televizyon izlemeye koyulurken gülümsüyor. Kyson'ın Alaska'nın ayakkabılarının krem rengi kanepenin üzerinde olması konusunda ne hissedeceğini merak ediyorum ama sonra kumaşta herhangi bir leke varsa muhtemelen kalp krizi geçireceğini düşünerek gülümsememi gizliyorum.

Kyson eve gelene kadar bir iki saat burada oturuyoruz. Bize şöyle bir bakıp başını sallıyor ve Alaska'nın elinden kumandayı alıyor. Ayağa kalktıktan sonra kafasının arkasına vuruyor, bana hoşça kal diyor ve gidiyor.

Hayal kırıklığı yaratan bir şekilde, ayakkabıların mobilyaların üzerinde olmasıyla ilgili tek bir açıklama bile yok.

"İnsanlara beni izlettiriyor musun?" Kanalı değiştirirken Kyson'a soruyorum. Bir film koyuyor -bir aksiyon-macera- ve bana bir bakış bile .

Nancy bütün gün etrafta dolanıp durdu ama Alaska buradayken onu rahatsız etmedim. Şimdi kalkıp onu filmiyle baş bırakıyorum ve mutfığa girdiğimde Nancy'yi yemek yaparken mırıldanırken buluyorum. Beni görünce gülümsüyor ve pişirdiği keklerden ikram ediyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Parmaklarımı taş adada gezdirerek sakın bir ses tonuyla soruyorum. Nancy başını sallıyor. "Kocanı o öldürdüyse neden burada çalışıyorsun?"

"Kocam beni öldürmeleri için çocukları tuttu." Devam ederken sırtıyor: "Kyson'la evime göz atarken tanıştım. Dışarı çıktım... Hayır, topallayarak çıktım desem daha doğru olur ve siyah, şiş gözlerimi gördü. I

ona gerçeği söylemek istemedim ama yine de bir sebepten dolayı söyledim. Ona, kocam için bifteği doğru pişirmede onları aldığımı söyledim.

"Şimdi, genellikle, onu sıkı sıkıya kilitli tutuyorum. Neredeyse kırk yıldır evli olduğumuz için o zamana kadar tacize alışmıştım. Ama o gün yorgundum ve hoş bir genç adam bana ilgi gösterip nasıl olduğunu sordu.

"Kocamın başka biriyle görüşüğünü ve uzun yıllardır görüşüğünü biliyordum. Eve giderek daha az gelmeye başladı. Geldiğinde de sadece beni dövmek için geliyordu. Bu yüzden ne yapacağımı şaşırmıştım. Ve tüm bunları Kyson'a anlattım.

"Biliyormuş gibi görünüyordu. Şok olmamıştı, ki beklediğim de buydu. Sonra sinirlendi ve gitti. Ertesi gün kocam ölü bulundu." Omuz silkiyor, pişirdiği şeyi ters çeviriyor ve usulca gülümsüyor.

"Kyson ertesi gün döndüğünde ona ne iş yaptığını sordum. Bana açık açık 'İnsanları öldürüyorum' dedi. Kocan benim en son işimdi' dedi. O kadar şaşırmıştım ki ağlamaya başladım ve o da ne yapacağını bilemedi.

"Ona geri ödememe izin vermesi için yalvardım. Elbette bana hayır dedi ama kendimi daha önce hiç olmadığım kadar özgür hissettim. Ve tüm bunlar dışarıdaki o adam sayesinde oldu. Korkutucu ve soğuk biri olduğunu biliyorum ama aynı zamanda inanılmaz biri."

Konuşurken bir yandan da yemek tabaklarını hazırlamaya başlıyor. "En sevdiğim şeylerden biri yemek yapmaktır, bu yüzden ona yemek yapıp yapamayacağımı sordum. Kafası karışmıştı, isteğimden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Ama zaman geçtikçe ve çok ısrar edince izin verdi. Bay Hunter yemeklerimi o kadar çok seviyor ki artık bana para ödüyor, hem de çok iyi ödüyor. Misafir evinde kalmama izin veriyor ve şu anda en iyi hayatımı yaşıyorum. Onun sayesinde."

Bunu bana söylemesini beklemiyordum. Oturma odasına dönüyorum, hala oturuyor ve herkesi öldürmeye çalıştıkları bir aksiyon filmi izliyor.

"Sonuncusundan sonra buraya hiç kadın getirmedi. Adı neydi? Oh, evet, Lilly." Bu ismi biliyorum. Evlenen oydu. "Gerçi ikisinin de ne kadar ciddi olduğundan emin değilim. Sanırım kız, adamın fazlasını istiyordu." Kyson'ın yemeğini tabaklayıp ona götürürken onu izliyorum. Omzuna dokunuyor ve tabağı ona uzatıyor. Adam teşekkür etmiyor ama kadın yine de mutfağa dönmeden önce gülümsüyor.

"Aç mısın canım?"

Başımı salladım ve arkamı döndüm. Kyson beni izliyor ve pişman olacağım bir şey söylemeden önce ürperip gözlerimi kaçırıyorum.

"Burada ne kadar kalmamı bekliyorsun?" Birkaç gün sonra Kyson'a sordum.

Ne giydiğime bakıyor. Değer biçer gibi değil, evinde bulduğu yeni bir sakı bitkisi gibi ilginç olmayan bir şeye bakar gibi. Nancy ikinci gecemde yatağımın üzerine kıyafetler bıraktı ve onları saklamamı söyledi. Çok güzeller. Üzerime biraz büyük geldi ama yine de son zamanlarda giydiklerimden daha kaliteli.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, sarhoş olup sokaklarda dolaşmayı ve sızmayı mı? Eminim burada olmak sana zarar vermiyordur. *Henüz*." Ellerini papyonunun gezdirip düzeltirken sinsî bir sırıtışla son kelimeyi ekliyor. Takım elbise giymiş ve inanılmaz derecede iyi görünüyor.

"Nereye gidiyorsun?" Bana yaptığı işnelemeyi görmezden gelerek soruyorum. "Dışarı."

"Gelebilir miyim?" Neden sorduğumu Tanrı bilir, ama güzel olsa bile bu evden çıkmam gerekiyor.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu kıyafetle olmaz."

"Üstümü değiştireceğim. Bekle..." Merdivenlerden yukarı, "benim" odama koşuyorum ve giysi yığını buluyorum. Orada uzun, siyah bir elbise buldum. ne kadar

Benim için çok büyük, arka kısmı bir fiyonkla bağlanıyor, bu yüzden sadece daha sıkı çekmem gerekiyor. Sanırım bunu giydiğinizde sırtınızın açıkta kalması gerekiyor ama benimki elbisenin bedeninden dolayı açıkta kalmayacak. Elbiseyi giydikten sonra, yemek çaldığım çoğu etkinlikte giydiğim eski, yıpranmış topuklu ayakkabılarımı bulup giyiyorum. Sonra ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, dağınık bir topuz yapıyorum ve birkaç tutamını yüzümün etrafına dökmek için çekiyorum.

Tamamdır.

Onunla kapıda buluştuğumda bileğinden saati kontrol ettiğini görüyorum.

"Hazırım," diyorum ve gözleri vücudumda geziniyor, sonra gözlerime ulaşıyor.

"Makyaj ," diyor.

Yüzüme dokunuyorum. "Benim hiç yok," diye cevap veriyorum.

Kapıdan çıkmadan önce oflayıp pufluyor. "Uslu dur, yoksa bir dahaki sefere seni uçurumdan aşağı atarım."

"İyi geceler," diyor Nancy. Bana yaklaşırken elini cebine atıyor ve bana bir şey uzatıyor. Onu alıyorum ve avucumu açtığımda parlak kırmızı bir ruj tüpü görüyorum. Ona teşekkür ediyorum ve aceleyle Kyson'ın beklediği arabaya gidiyorum. Arabayı sessizce sürüyor ve ben ruju sürerken güneşliği indirip küçük aynayı kullanıyorum. Dudaklarımı bir patlamayla birleştirip Kyson'a göstermek için dönüyorum. "Daha iyi misin?" Ona soruyorum.

Arabayı durdururken boynunu kırıyor, cevap verme zahmetine girmiyor ya da bana doğru bakmıyor bile. İndiğinde ben de aynısını yapıyorum, arabanın etrafında dolaşıp yanında duruyorum.

"Kimseyle konuşma," diye emrediyor ve o perili gözler benimkileri buluyor.

"Ya biri merhaba derse? Duymuyormuş gibi mi ? onları?" Ben soruyorum.

"Ukalalık etme," diye önümde yürüyor.

Etrafımıza bakarken, güzel giyinmiş birçok insan görüyorum, bu bende bilinçli bir şekilde kıyafetlerimi çekiştirme isteği uyandırıyor, ama bu dürtüye direniyorum. *Kahretsin, çok az giyinmişim.*

Onu içeride, garsonların ellerinde cilalı gümüş tepsilerle dolaştığı, yemyeşil halılarla kaplı, avizelerle süslü zengin bir odaya kadar takip ediyorum. İlkinden küçük bir burger dilimi alıyorum ve hiç vakit kaybetmeden ağzıma atıyorum.

"Gördüğünüz her şeyi yemek zorunda mısınız?"

Ona gülümserken ağzımı kapatma zahmetine bile girmiyorum. Gözlerini deviriyor, ben de bir saniye uzanmak istiyorum ama elimi tutup yanıma bırakıyor. Sonra şampanya tepsisine uzanıyor ve bana bir kadeh uzatıyor.

"Yani içebiliyorum ama yiyemiyorum," diyorum başımı sallayarak. "Tuhaf bir mantığın var."

Biri adını söyleyip onunla konuşmaya başladığında Kyson beni görmezden geliyor. Orada durup onu izliyorum ama dinlemiyorum çünkü daha az umursayamazdım.

"Bu elbise çok tanıdık geliyor." Tanıdığım bir kadına dönüyorum. Onu tanımam biraz zaman alıyor ama onu son gördüğümde üzerinde beyaz bir elbise vardı. "Kyson'ın randevusu, değil mi?" diye soruyor, kadehini dudaklarına götürüp küçük bir yudum alıyor. Birbirimize bakarken ben de aynısını yapıyorum. "Aslında, sanırım bu benim elbisem. Kyson'ın beni becermeden önce üzerimden yırttığı elbisenin aynısı. Onu asla geri vermedi." Burada neyi kanıtlamaya çalıştığından emin değilim.

Beni üzme mi çalışıyor?

Beni kıskandırmaya mı?

Çünkü onunla yatmayacağımdan eminim.

Ama bunu yaptığı için ona aferin.

Bardağı dudaklarından çekip büzüyor ve bana bakıyor. "Bana daha çok yakıştı."

"Neden birlikte olduğunuzu anlayabiliyorum," diyorum, tam o sırada yanıma geldiğini hissediyorum. "İkiniz de amcüksünüz." Gülümsedim ve uzaklaştım.

Bara yaklaşım eğildim ve barmene el salladım. Bana ulaştığında, "İki tekila lütfen." dedim. Kaşlarını kaldırdı ve ben de

sadece şampanya servis ettiğini söyledi. "Arkada biraz saklıyorsun, değil mi?"

"Umm...evet."

"Ben istiyorum." Önce kararsızca duruyor, bir o yana bir bu yana gidip geliyor ama ben kıpırdamayınca barın altına uzanıp bir şişe çıkarıyor. Neden burada olduğumuzu ya da bu etkinliğin ne için olduğunu bile bilmiyorum. Ama *bütün* içkileri istediğimi biliyorum.

Hayatımda alkolün her şeyin acısını uyuşturmaya yardımcı olduğunu fark ettim. Ve benim uyuşturulmaya çok ihtiyacım var.

"Sarhoş olup, çöp gibi görünerek tekrar sızmayı mı planlıyorsun?" Kyson arkamdan soruyor.

"*Onun* elbisesini giydiğimi biliyor muydun?" Ona bakma zahmetine girmeden soruyorum.

"Evet, tabii . Ne de olsa onun için almıştım."

"Bana daha çok yakışıyor," diye ekliyorum, bunun yalan olduğunu bilsem de, çünkü onun rüya gibi bir vücudu varken ben onu zor dolduruyorum.

Barmen içkilerimi getirdiğinde ona mutlu bir gülümseme fırlatıyorum. Bir tanesini hemen alıp ikincisine uzanıyorum, ancak gözlerimin önünde kaybolduğunu görüyorum.

Kyson onu omzunun üzerinden fırlattı ve gözlerim kocaman oldu. Mükemmel alkolü çöpe attı. Pislik herif.

"Neden buradayız ki?" Mırıldanıyorum. "İnsanları öldürüyorsun. Neden sosyalleşmeye ihtiyaç duyuyorsun?" Homurdanıyorum.

Direk yüzüme baktı. "Çenenin kapalı tutmayı öğren. Yoksa senin yerine ben kapatırım," diye cevap veriyor dişlerini gıcırdatarak.

Bara dönüp daha fazla shot sipariş ediyorum.

OceanofPDF.com

Kyson

O KADIN BENİM ÖLÜMÜM OLACAK.

Neden onu hala öldürmedim? Bu iyi bir soru. Yerin iki metre altında olmalıydı ama hala nefes alıyor, barda çok fazla içiyor.

Kaçmaması gerektiğini biliyor, en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Ben de onun sarhoş edici kokusunun etrafında olmak istemeyerek uzaklaşıyorum.

"Neden onunla birliktesin?" Lilly soruyor.

Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum, daha önce yanıma geldiğinde Kalilah'ı kontrol etmek için Lilly'nin yanından ayrılmıştım. Ve şimdi geri döndü.

"Kocan nerede, Lilly?"

Etrafta bir el sallıyor. "Kim bilir? Peki neden onunla birliktesin? İkimiz de bunun asla sürmeyeceğini biliyoruz. Seninle kalıcı olmaya yaklaşan tek kişi benim."

Haksız değil. Lilly ile ilgili pek çok şey düşündüm. Ama sonunda, onu sevmek istediği şekilde sevedim.

Ve benim kim olduğumu biliyordu. Ve bununla ilgili bir sorunu yoktu.

"Yeterince büyük mü ki?" Lilly son şampanyasını içerken alay ediyor.

"Öyle." Susmasını umarak yanından geçip gidiyorum.

Bu etkinliklerden nefret ediyorum ama üç kardeş arasında sosyal olan benim. Müşterilerimizin yaklaşırken kendilerini daha rahat hissettikleri kardeş. Ve bu da

Çok şey söylüyor.

Zuko insanlardan nefret ediyor ve Kenzo da Zuko ve benden başka kimseyle konuşmuyor.

İşin sadece bu kısmına bağlı kalmayı düşündüm. Teknik olarak bunu yapmama gerek yok. Birinin ortadan kaybolmasını isteyenler için ismimiz yeterince cazip. Ancak inanılmaz miktarlarda para ödemeye hazır zenginleri bulmak güzel ve kardeşlerimin bunu yaptığını bildiklerinden bile emin değilim; bu çılgın, berbat varlıklı dünyada iş yapmak gibi.

"Daha iyisini yapabilirsin. Tek söylediğim bu," diyor.

Gözlerim yine Lilly'yi buluyor ve iyice yaklaşıyorum. "Arka odaya gitmek ister misin, Lilly?" Sözlerim karşısında yanakları kızarıyor. Kulağına yaklaşıp dudaklarımla usulca dokunuyorum. "Kocanın kapının diğer tarafında olduğunu ve ne yaptığın hakkında hiçbir fikri olmadığını bilerek bir yastığa sessizce adımları haykırırken seni yememi ister misin? Bu istediğin bir şey mi?"

"Sen evli değil misin?" Kalilah'nın sesiyle geri çekiliyorum. Şimdi yanımda duruyordu, belli ki çok fazla içki içtiği için gözleri cam gibiydi. İkimize de bir parmak sallıyor. "Eğer evli olsaydım, daha önce becerdiğim ve hâlâ gözümün olduğu bir adamın bana bu kadar yaklaşmasına izin vermezdim. Kocanız onu becermek istediğinizi biliyor mu?"

"Bu ne cüret?" Lilly, kocası yanına geldiğinde şöyle der.

"Ne cüretle?" diye soruyor, kolunu Lilly'nin beline dolayarak sadece yeni evli bir kocanın yapabileceği koruyucu bir hareket yapıyor.

Lilly'ye döndüğümde gözlerini kocaman açmış bana baktığını görüyorum.

"Karın hâlâ Kyson'ı becermek istiyor. Biliyor muydun?" Kalilah ağzından geçirir.

İlk başta hepimiz sessiz kaldık. Sonra Lilly'nin kocasının gözleri benimkilerle buluşuyor, Kalilah'ya bakmadan önce gözlerindeki öfke belli oluyor.

"Buraya gelip suçlamalarda bulunacak kadar ," diye çıkıştı. "Ama... bunlar suçlama mı?" Kalilah onunla tartışıyor.

Lilly onun ne kadar cüretkâr olduğuna inanamıyormuş gibi ofluyor. Ben de inanamıyorum. Ama gerçekten, bilmeliydim. Onunla tanıştığım günden beri küstahtı. Neden şimdi değışsin ki?

"Neden karına ne düşündüğünü sormuyorsun?" Kalilah berrak bir bardak sıvıyı -tahminimce daha çok tekila- dudaklarına götürüyor ve gülümsüyor.

Karısına dönüp bir süre onu incelemeden önce bana bir bakış fırlatıyor. Sonra Kalilah'ya sesleniyor. "Gitmen gerek," diyor ona.

"Oh, sahibi sen misin?" Kalilah karşılık veriyor ama alaycı bir tonda. Bana dönüyor ve soruyor: "Böyle mi arkadaşlık ediyorsun?"

Gülmek istiyorum çünkü gerçekten komik. Kalilah birçok şey olabilir ama erkeklerden emir almak onun sözlüğünde yok. Ukalalık yaptığında da, bu bana yönelik olmadığında, oldukça eğlenceli oluyor.

"Haklı, haberin olsun," diyorum ona.

"Bum, kaltak!" Kalilah bağılıyor, sanki bomba atmış gibi yumruğunu indiriyor. "Şimdi, karına bir tasma tak."

Kalilah'nın yüksek sesle konuşmasıyla insanların dikkati bize doğru kaymaya başlıyor. Elimi sırtının alt kısmına koyup onu bara yönlendiriyorum. Suya uzanıp ona bir bardak dolduruyorum ve elindeki shot bardağını tatlı suyla değıştiriyorum.

"O benim içkim," diye yakınıyor.

"Yeterince içtin."

"Uh-oh." O bunu söylerken Lilly'nin kocasının arkamdan geldiğini hissediyorum. Tam savurduğu anda kenara çekiliyorum ve havadan başka bir şeye çarpıyor. Aptal herif bana tekrar sallamaya kalkıyor ama ayağı takılıyor ve düşerken Kalilah'yı sertçe itiyor, Kalilah'nın sırtı bara çarpıyor ve büyük bir çatırtı duyuyorum.

"Seni orospu!" diye bağılıyor.

"Kyson, lütfen yapma. Öyle demek istemedi." Lilly şimdi yanımda, eli kolumda beni yatıştırmaya çalışıyor.

"Sakın ona yalvarmaya kalkma. Asıl endişelenmesi gereken o," diye tersliyor kocası.

Lilly'den uzaklaşıyorum ve elini atarken yakalıyorum. Hızlı bir hareketle onu çeviriyorum, kolu arkasına gelene kadar onu bir bez bebek gibi hareket ettiriyorum, ben de öyle, sonra kolunu kırmak için baskı uyguluyorum. "Sen... bir daha... Kalilah'a elini sürersen... Ben... Bitireceğim. Bitireceğim. Bitireceğim. Sana söz veriyorum. Bırak da karın sana sözlerimi anlatsın. Şimdi, karını kontrol et ve Kalilah'ı bu işin dışında bırak."

Gitmesine izin vermeden önce, acı içinde eğilmiş olan Kalilah'a bakıyorum. "Siktir et." Serçe parmağına uzanıp koparıyorum. Yüksek sesle çığlık atıyor. Mekândaki müzik o anda kesilir gibi oluyor ve artık kırık olan serçe parmağını kucaklayabilmesi için düşmesine izin veriyorum.

"Kyson, olay çıkarmak istemem ama..." diyor etkinliğin sahibi. "Ne olduğunu gördüm. Ve onu içeri aldığım için özür dilerim."

Lilly'nin kocası onun sözleri karşısında çığlık atıyor. İlk müşterilerimizden biriydi ve son derece zengindi. Tüm parasını uyuşturucu ve kadınlara harcayan aldatan kocasını öldürmemizi istedi. Bu kolayca yapılabilirdi. Bu yüzden bu etkinliklere gelmemize izin veriyor ve ben hiç olay çıkarmadım. Buradaki insanlar mantıklı olmaktan çok paraya sahipler ve sanırım Lilly de o pislikle evlendiğinden beri bu kategoride yer alıyor. Lanet olası adını bile hatırlamıyorum, bu onu ne kadar umursamadığımı gösteriyor.

İnsanlar aptala dışarı kadar eşlik ederken "Onun dışarıda olması gerekiyor, benim değil" diye bağırıyor.

Müzik tekrar başlar ve insanlar geri döner. Burayı işleten Leydi McBeth gelip Kalilah'nın ayağa kalkmasına yardım ediyor. Yüzünü buruşturarak ayağa kalkıyor.

"Çok özür dilerim canım. Lütfen bunu telafi etmeme izin ver. Ne yapabilirim?" Kalilah ne diyeceğini bilemez bir halde bana bakıyor. "Ne istersen. Neye ihtiyacın olduğunu sen söyle, ben de yardım etmek için buradayım." Manikürlü ellerini önünde kavuşturmuş öylece duruyor. Kalilah'ın ona cevap vermesini sabırla beklerken az önce olanlardan dolayı biraz sarsılmış olması gerektiğini bilsem de tek bir saç teli bile yerinde değil.

Kalilah'a başımı sallayarak ona her şeyi sorabileceğini söylüyorum.

Ne isteyecek? Para mı? Belli ki

beş parasız.

Benim olmayan bir yerde mi kalacaksın?

Ne söyleyeceğini ve ağzından ne çıkacağını görmek için bekliyorum.

Ben

· "Bildiğiniz bir iş varsa çalışmak isterim" diye cevap veriyor.

Acı çekiyor ama bunu iyi saklıyor. Yüzünde onu düşürdüğüm yerdeki iz neredeyse iyileşti ve zaten orada olan bir yara izi gibi görünüyor.

Leydi McBeth mutlulukla gülümser. "Bu kolayca yapılabilir." Ona sanki havadan gelen bir kartvizit uzatır. "İşte numaram. Yarın ararsan Edward sana bir randevu ayarlar."

Kalilah karta bakarak, "Teşekkür ederim," diyor.

Leydi McBeth misafirlerinin yanına dönmek için yanımdan geçerken omzuma kısa bir süre dokunuyor, ne olduğunu soracaklarını biliyorum ama o hiçbir şey olmamış gibi geçiştirecek. İşinde iyidir ve misafirlerinin rahatsız edilmesiyle ilgili bir olay meydana geldiğinde nasıl davranacağını ve ne söyleyeceğini çok iyi bilir.

OceanofPDF.com

ON

Kalilah

"ŞİMDİ SESSİZ OLMAYA MI KARAR " diye soruyor arabasının beklediği kaldırıma doğru yürürken. Ben binerken vale kapıyı benim için açık tutuyor.

"Bir işe giriyorum," diyorum şaşkınlıkla. Ne zamandır bir iş bulmaya çalışıyordum ve tek gereken çok fazla tekila içmek, dayak yemek ve kiralık bir katil olmaktı.

Bir işe giriyorum.

Ne olduğu umurumda bile
değil. Ve gülümsemeden
duramıyorum.

"Sırtın nasıl?" Kyson soruyor. Yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum. Acıyor ama çok az. Mutluluk acıyı gölgede bırakıyor.

"Hayatta kalacağım."

"Bu senin sloganın gibi görünüyor," diye homurdandı.

"Onurumu koruduğun için teşekkürler." Gülümsüyorum, bunun benim için değil, muhtemelen kıskandığı için olduğunu çok iyi biliyorum.

"Kapa çeneni."

"Evet, bütün kadınlar kendileriyle böyle konuşulmasını ister," diyorum göz devirerek.

"Sen bir hanımefendi değilsin."

Saçımı omzumun üzerinden atıyorum. "Kesinlikle öyleyim."

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun," diye mırıldanıyor.

Onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Ne anlamı var ki? İçimden bir ses Kyson'ın genelde kazandığını söylüyor. Ya da insanların onunla tartışmasına alışık değil. Dürüst olmak gerekirse, sırtım gerçekten ağrıyor, özellikle de alkolün etkisi geçtiğinden beri.

Kyson'ın evine vardığımızda arabadan inerken acı içinde nefes ama bunu ona söylemiyorum. Önden yürüyüp eve girerken beni bekleme zahmetine girmiyor ama kapıyı açık bırakıyor. Merdivenlere geldiğimde, merdivenlere oturuyorum.

Allah kahretsin! Sırtım gerçekten ağrıyor. Ağrıyor.

"Neden burada oturuyorsun?" Ona cevap vermedim. Sadece elimi sırtıma koyup inliyorum. Eğilip sırtıma dokunduğunu hissediyorum. Onu uzaklaştırma zahmetine bile girmiyorum, fiyonkumu çözmesine ve elbisemin iki yarısını ayırmasına izin veriyorum. "Lanet olsun, iyi olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi," diyorum ona.

"Belli ki öyle değil. Sırtın kıpkırmızı ve morarmış." Başka bir şey söylemeden, sanki bir çocukmuşum gibi beni kucağına aldı ve içeri taşıdı.

"Yürürebiliyorum, haberin olsun," diye bilgilendiriyorum onu. Sonra burnumu kıvrıp ona "Kokuyorsun" diyorum. Kokuyor ama kesinlikle çok lezzetli. Bu yüzden beni yere bırakması en iyisi çünkü hiçbir kadın bu kokuya maruz kalmamalı.

Bana bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor, sanki bir tüy kadar hafıfmişim gibi beni kollarında tutuyor ve ben gözlerimi ondan kaçırmıyorum.

"Bakmayı kes," diyor ve beni tutuşunu düzeltiyor. İrkiliyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Lanet , zorunda kalacaksın." Yatak odamın kapısını tekmeleyerek açıyor ve beni nazıkçe yatırmadan önce yatağa taşıyor. Ona bakarken, bana doğru bakmadığını fark ediyorum. Beni yatırmadan önce nereye koyduğuna dikkat ediyor.

Dönüyor ve tek kelime etmeden odadan çıkıyor. Doğrulup elbisenin omuzlarımdan düşmesine ve belimde toplanmasına izin veriyorum -sutyen takmamıştım, çünkü bu elbisede sutyene gerek yoktu- sonra sırtıma bakmaya çalışıyorum. Hiçbir şey göremiyorum ama büküldüğümde acıyı hissedebiliyorum.

Belki de bu hafta benim için sadece *acıdır*.

Ama iyi tarafından bakacak olursak, kokmayan bir yerdeyim ve kimse gelip bana zarar vermeye çalışmayacak. Yani, benim bildiğim kadarıyla. Ayağa kalkmayı başararak boy aynasının yanına gidiyorum ve ne kadar kötü olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakabilmek için arkamı dönüyorum.

Kahrets
in.

Kırmızı.

Ama daha kötülerini de yaşadım.

"Küçük göğüslerin var." Başımı çevirdiğimde elinde bir torba buzla kapıda durduğunu görüyorum. Bir süre sonra odaya giriyor ve arkama geçiyor. Torbayı kaldırıp sırtıma yerleştiriyor. Onun dokunuşu ve buzun tenime değen soğukluğu karşısında bir nefes çekiyorum. Ona dönüp baktığımda gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Küçük göğüslerde yanlış bir şey yok," diyorum ona.

Kyson'ın dudakları bir gülümsemeyle savaşıyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece çantayı sırtıma tutuyor. Ben yarı açıktayken odada benimle olmasını önemsemeliyim ama onun yanındayken örtünmem gerektiğine dair bir izlenim vermiyor. Kim olduğunu ve bana yaptıklarını düşününce bu çok garip.

"Sanırım buradan sonrasını ben hallederim." Elimi kaldırıp çantaya uzanmaya çalışıyorum ama kollarımı o pozisyona getirmek canımı acıtıyor.

"Yatağa uzan... Ve şu lanet elbiseyi çıkar ki onu yakabileyim."

Elbisenin kalçalarımın üzerinden kaymasına izin veriyorum ve sonra yatağa doğru yürüyorum. Sadece G-string ile uzanırken tenimde bir şey hissediyorum. Başımı hafifçe çevirdiğimde yüz hatlarını görebiliyorum. Sırtıma bir havlu koyup ardından buzu yerleştirirken gözleri çıplak kıkımda. "Git de uyu lan," diye homurdanıyor ve fırlayıp gitmeden önce çarşafı üzerime atıyor.

Orada kafam karışmış bir şekilde yatıyorum.
Az önce ne oldu?

Sırtım yepyeni bir seviyede ağrıyor.

Hareket etmek bile istemiyorum, o kadar acıyor. Ayak sesleri duyuyorum ama yüzüm yastığa gömülmüş ve kim olduğunu görmek için başımı çeviremeyecek kadar ağrım var.

"Lanet olsun," diyor Kyson, ellerini üzerimde hissetmeden önce, sonra sırtıma soğuk bir şey yerleşiyor. Rahatlama hafif ve yeterli değil. Ayak seslerinin geri çekildiğini duyuyorum ve bir dakika sonra tekrar dönüp, "Bunları almak için hareket etmelisin," diyor.

"İstemiyorum," diye sızlanıyorum.

"Ya kendin hareket edersin ya da ben seni hareket ettiririm." Ciddi olduğunu biliyorum, bu yüzden yan yatana kadar yavaşça kayıyorum. Üzerime attığı çarşaf hala hafifçe üzerimi örtüyor ve buz torbası yana düşmüş ama hala sırtımda hissedebiliyorum. "Bunları al. Ağrıya ve iltihaplanmaya iyi gelir." Birkaç tablet ve bir bardak su uzatıyor.

"alamam," diyorum ona.

"Ne demek istiyorsun? Seni içerken izledim. Senin için iyi olmayan şeyleri yutmakla ilgili bir sorunun yok."

"Onları alamıyorum. , sonra da kusuyorum."

Tabletleri kavrarken suyu komodinin üzerine bırakıyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor odadan çıkmadan önce. Olduğum yerde kalıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

Kyson birkaç dakika sonra elinde bir kaşık ve bir şişe balla geri gelir. "Aç," diye emretti. Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Tablet alamadığını söylemiştin. Google'da bunu nasıl kolaylaştırabileceğimi araştırdım. Bal ve ezilmiş tabletler işe yarar, çok açık." Dediğini yapıyorum ve kaşığı ağzıma sokuyor,

sonra geri çekiyor ve ben yutuyorum. Bana suyu uzatıyor ve o suyu almadan önce bir yudum almayı başarıyorum. "Çalışmam lazım, o yüzden geri dön" diye talimat veriyor.

"İşe gidebilirsin. Benim işemem lazım" haber verdim.

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun? Zaten zor hareket ediyorsun," diye homurdanıyor ve beni aşağı yukarı süzerken belirmek isteyen gülümsememi gizliyorum.

"Bir yolunu bulacağım."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor yine.

"Bu senin en sevdiğin cümle olmalı," diye takılıyorum.

"Sadece seninle," diyor. Sonra yatağın diğer tarafına geçiyor ve çarşafı kaldırıp ellerini dizlerimin altına yerleştirdiğini hissediyorum. "Hafifçe kaldır, seni çeviriyorum." Sırtımın yatağa sürtünmemesi için dediğini yapıyorum. Bacaklarım yataktan sarktığına, hâlâ açıkta olan göğüslerimi görmezden gelerek üzerime uzanıyor. Bunun yerine, bir elini başımın arkasına koyuyor ve sırtıma dokunmadan ama aynı zamanda üzerindeki tüm baskıyı hafifleterek nazıkçe kalkmama yardım ediyor.

"Hemşire kıyafeti giymelisin... Çok hoş görünür."

"Seni düşürebilirim," diyor ve içimden gelen küçük kahağaya engel olamıyorum. Ama hemen pişman oluyorum çünkü canım yanıyor ve irkilmek için duruyorum. "Kapa çeneni," diyor bana kolunu uzatarak. "Ve ayağa kalk ki işeybilesin, ben de gidebileyim. Leş gibi alkol kokuyorsun."

"Eğer teklif ederseniz sünger banyosu yapmak istiyorum."

"Ve sırf çeneni kapaman için sikimi yalamanı isterdim, ama hey, geldiğimiz nokta bu."

"Belki daha iyi olduğumda, ama sadece güzel olursa. Bazı erkeklerin aletleri gerçekten çirkin oluyor."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve banyoya doğru topallayarak giderken ona dikkat etmiyorum. Ellerimden birini duvara koyuyor, ayakta duruyor

ve G-stringimi yırttı. Yere düşerken şok içinde izliyorum.

"Yakışıklı bir sikim var ve senin yeni bir iç çamaşırına ihtiyacın var," diyor ve dışarı çıkıyor.

Oturup işedim ve lanet olsun, çok iyi geldi. İşim biter bitmez elinde bir gömlekle geri geldi. Kollarımı kaldırmamı işaret etmek hafifçe başını salladı.

"Benimle ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni giydiriyorum çünkü umutsuz vakasın." "Kaç yaşındasın sen?" diye sordum.

Kyson tişörtü kollarımın ve başımın üzerinden geçiriyor, sonra gövdeyi kaplayana kadar göğüslerimin üzerinden çekiyor. Geri çekilip bana bakıyor; bir yanım üzerimi örtmek istiyor ama diğer yanım siktir et diyor. İşte bu adam, içinde bulunduğum onca acıya rağmen bir şekilde bana dokunduğunda karnımın titrediğini hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Otuz," diye yanıtlıyor. "Hmm..."

"Ne?" Bana tuvalet kâğıdı uzatıyor ve silerken yüzümü buruşturuyorum. Ayağa kalkmamı işaret ediyor ve ben de titreyen bacaklarımın üzerinde kalkıyorum. "Kıllı bir çalın var," diyor.

"Tıraş edecek kadar iyi birini bulamadım." Aşağı bakıyorum. "Bacaklarım da kıllı. Bir tıraş bıçağı almam lazım, artık bir işim göre bunu yapabilirim." Gururla gülümsüyorum.

"Henüz bilmiyorsun. Edward'ı aradın mı?" Gözlerim ağırlaşıyor ve sırtım biraz daha gevşiyor.

"Hayır, ama yapacağım," diyorum, esneyerek.

Aşağı baktığımda Harley Davidson tişörtü giydiğimi gördüm. "Bu senin mi?" Beni yatağa geri götürüp yüzüstü dönmemi söylerken soruyorum. Dediğini yapıyorum ve buz torbasını bir kez daha sırtıma yerleştiriyor.

"Kyson?"

"Ne?"

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Karar vermedim," diyor gözlerim açık kalmak için mücadele ederken. "Neye karar verdin?" diye soruyorum.

"Sen bir belasın. Bir baş belası. Ve başımın ." "Evet, ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyorum."

"Ve senin bir içki sorunun var."

"Benim bir hayat sorunun var. Bazen bu sorunun uyuşturulması gerekir."

"Neyden kaçırıyorsun?" diye soruyor.

"O," daha fazla karşı koyamadan ve uyku beni almadan önce söyleyebildiğim tek şey bu.

OceanofPDF.com

ON BİR

Kyson

HİM? Bu da ne demek oluyor? Hiçbir fikrim yok. Kenzo'nun araştırmasından bir şeyden kaçtığını biliyorum ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve bilgi paylaşmaya istekli değil.

Pops'un evinin girişinde duruyorum. Bizi kendi kişisel ölüm makineleri olmamız için eğiten adam o. Özel operasyonlar için eğitmendi ama en iyi yaptığı şeyi yapmak için ayrıldı - katilleri eğitmek ve biz onun ilk başarılı katilleriyiz. O kadar ki başkalarını bulmasına gerek kalmadı. Daha fazla eğitim vermeyi bıraktı ve tamamen üçümüze odaklandı. Paraya çok aç, bu da onun yoğun odaklanmasını arttırıyor. Artık müşteri bulmak için sadece onu kullanmadığımız gerçeğinden hoşlanmadığını biliyorum ama bu konuda hiçbir şey yapamaz. Evet, bize hala ara sıra iş getiriyor ama bunu yapıp yapmamak bize kalmış.

Diğer pek çok çocuktan farklı yetiştirildik. Sahip olduğumuz tek şey sokaklar ve birbirimizdi. İyiydi. Hayatta kaldık. Ve bence bu bizi daha güçlü yaptı. Ama sanırım biri babama ayrılmak istediğimi söylemiş ve bugün beni buraya çağırmasının nedeni de bu.

"?" Babam bana bir bardak uzatarak soruyor. Alıyorum ama içmiyorum. O da kendi bardağını dudaklarına götürüyor. "Hadi oturma alanına geçelim. Sadece biz varız. Burada başka kimse yok."

Başımı sallıyorum ve onu takip ediyorum. Beyaz kanepelerinden birine oturduğunda, ben onun tam tersini yapıyorum.

"" *Bu şekilde başlamayı seçiyor, değil mi?*

"Tüm işlerim mükemmel bir şekilde tamamlandı," diye hatırlatıyorum ona.

"Peki ya o?" Kalilah'dan bahsettiğini anlamam için adını söylemesine gerek yok.

"Peki o?" Ben soruyorum.

"Kenzo onu senin öldürmediğini ağzından kaçırdı." "Bunu neden yapayım ki?"

"Herhangi bir kanıt ya da yarım kalmış iş olmaması gerektiğini biliyorsunuz. Bu kadar uzun süre her şeyi temiz tutarak harika bir iş çıkardık, neden bunu tehlikeye atarsın ki? Bir kadın için mi?"

"Beni çağırmanın *gerçek* sebebi bu mu?" İçkiyi aramızdaki masaya bırakarak soruyorum. Bakışları ona kayıyor ama bir şey söylemiyor. "Ve onu bu işin dışında tut. Ben hallettim."

"Öyle mi?" diye sorar. "Ne zaman yapmadım ki?"

"Kyson, üçünüz arasında benimle en çok konuşan sensin. Ama bir süredir sessizsin. Endişelenmeme gerek var mı?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak kelimeleri söylerken eğiliyor.

"Sadece nasıl daha iyi bir ben olabileceğimi öğrenmeye çalışıyorum."

"Şimdiki' halinin nesi var?" diye karşılık veriyor. "Yaptığın her şeyde harikasin. Kardeşlerinin hayran olduğu bir karizman var. Hatta ben bile hayranım. Söyle bana, sorun ne?" Babam, sahip olduğumuz baba figürüne en yakın şey. Gerçek babamızı bile hatırlamıyorum ve bildiğimiz kadarıyla başka bir ailemiz yok. Bu da bize iyi geliyor, fazla bir şeye ihtiyacımız yok.

"Neden bir şeylerin yanlış olması gerekiyor?" "Kyson. Söyle bana."

Ona güvenmeyi düşünüyorum. Ama ona ne söyleyeceğimden emin değilim, bu yüzden kendime saklıyorum. Bunu bilen tek kişi Zuko'ydu ve şimdi Kenzo da biliyor. Ama hepsi bu kadar. Bilmesi gerekenlerin hepsi bu. Bana ihtiyaçları yok. Kendi başlarına gayet iyiler.

"Tamam." Bana suya değdiğinde dağılan bir kağıt parçası uzatıyor. Bilgilerin üzerinden geçip adresi ve ismi not ediyorum. "Kardeşlerinin planları var ama bu işi borçlu olduğum bir iyilik için yapmam gerekiyor."

"Bu iyilik kimin için?" Ben soruyorum.

Beni incelerken başı yana düşüyor. "Neden soruyorsun?" Beni sorgulamakta haklı. Bir avı asla sorgulamayız, ama dediğim gibi, işler değişiyor.

"Bu bir sır mı? Bunun bir iyilik olduğunu söylemiştin. Kim için soruyorum..." Duraklıyorum, sonra devam ediyorum, "Yoksa bu da mı bir sır?"

Babam sır saklamakta iyidir ve ben kendimi bildim bileli öyledir.

Koridordan bir kadın çıkıyor ve ben onu tanıyamıyorum, ki bu alışılmadık bir şey değil. O kadar çok kadınla birlikte olduğu için Pops'un yatağında kimin olduğunu asla bilemiyorum. Pops'un tuzlu ve biberli saçları ona yakışıyor ve geri getirdiği kadınların hepsi onu seviyor gibi görünüyor. Yanımızdan geçerken el sallıyor ama gözleri benden ayrılmıyor.

"Bu bir sır değil. Vali onun ölmesini istiyor. Hedef, gelecek yıl aday olacağını ve büyük olasılıkla vali hakkındaki tüm kirli çamaşırlarıyla kazanacağını söyleyip duruyor. Sakıncası yoksa ona bir iyilik borçluyum. Yoksa kardeşlerini de bu işe bulaştırmamı ister misin?"

Cevap olarak başımı sallıyorum, ayağa kalkıyorum ve kağıdı cebime koyuyorum. Sonra ikimiz de tek kelime etmeden oradan ayrılıyorum.

Hedefi bulmam uzun sürmedi. Evinden çok uzakta olmayan tanınmış bir restoranda. Yalnız yaşıyor. Hiç evlenmemiş. Çocuğu yok. Aramayı Kenzo olmadan da yapabilirim, ama o daha iyi. Temel şeyleri buluyorum ve o her şeyi buluyor.

Orada oturmuş içerken bir süre onu izliyorum. Yeri geldiğinde gülümsüyor ama gözlerinde kaybolmuş bir ifade var. Restoranın önünden geçip doğruca dairesine gidiyorum. Bir adam vızıldayarak içeri giriyor ve ben de onun arkasından içeri süzölüp üç numaralı daireye doğru ilerliyorum. Kilidi itiyorum ve kolayca açılıyor. Basit bir yer, her yerde kremler ve beyazlar var. Küçük ama sanırım tek başınıza yaşadığınızda ihtiyacınız olan tek şey bu.

O zaman neden bu kadar büyük bir evim var? Çünkü istiyorum, sade ve basit.

Yatak odasının kapısını açıyorum, yatağı toplanmamış ve kıyafetleri etrafa saçılmış. Kapıyı kapatarak, restorandan ne zaman çıkacağını kontrol etmek için pencereye gidiyorum. Kapıya doğru ilerliyorum ve bekliyorum. Çok geçmeden anahtarlarının şingirtisini duyuyorum ve eve giriyor.

Kafasının arkasına vurdum ve sert ve hızlı bir şekilde yere düştü. Kapıyı arkasından kapatarak, hedefi kaldırdım ve onu yemek odasındaki bir sandalyeye oturttum. Ellerini arkadan bağıyorum, başka bir sandalye alıp önüne oturtuyorum ve uyanmasını bekliyorum. Sersemlemiş zihninin çırpınmaya başlaması birkaç dakika sürüyor ve durduğunda gözleri bana kilitleniyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum. Geri çekilmeye çalışıyor ama yapamıyor. "Kıpırdama," diyorum ona. Beni bulmaya çalışmasını izliyorum ama bulamayacak. Onu tanımıyorum ve beni tanıyanlar yüzümün fotoğraflarını göstermemeleri gerektiğini iyi bilirler.

"Hunter."

Gıdıkla beni, yanılmışım.

"Demek kim olduğumu biliyorsun. İlginç." Gülümsüyorum. "Hangisi olduğumu biliyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve kendini kurtarmaya çalışıyor.

"Ellerini serbest bırakmadan önce seni öldürürdüm," diye uyarıyorum onu.

Hareket etmeyi bırakır. "Ölmemi istiyor çünkü hepsiyle ilgili kanıtım var," diye fısıldıyor. "Seni gönderen kişi hakkında bile."

"Pardon, ne dedin?" Onu doğru duymadığımı düşünerek soruyorum.

"Sokaklarda ona ne diyorlar? Hımm... Babalık?" diye soruyor, bana bakıyor ve bir tepki bekliyor. "Peşlerinden polisleri gönderecek kadar pisliğim var."

"Evet, eminim biliyorsundur." Ona sıkılmış bir bakış attım. Pops her şeyin yapıldığından ve atıldığından emin oluyor. Temiz, dikkat çekici derecede temiz.

"Onun kadınları. Kadınlarını seviyor," diye ekliyor. Ve haksız da değil. Babam kadınları gerçekten seviyor. "Konuşurlar, bilirsiniz. Hatta bazıları kanıt toplamak için gönderildi."

"Nerede o?" Ayağa kalkarak sordum. "Yaşamama izin verecek misin?"

"Nerede o?" Tekrar sordum. "Eğer üçüncü kez sormak zorunda kalırsam, parmaklarını keserim."

Başını mutfak dolabına doğru salladı. Yanına gidip açıyorum ve tek gördüğüm gözlükler oluyor. Onları çekip çıkarıyorum, hepsi yere düşüp kırılıyor. Kırılan camların çınlaması, arkadaki küçük yuvayı gördükten sonra da devam ediyor. Bunu görmek için bir şey arıyor olmanız gerekiyor. Tahtayı kenara iterek bir dosya dolusu evrak çıkarıyorum. Arkamı dönüp onun önüne oturuyorum.

Klasörü açtığımda gördüğüm ilk şey bir resim. Resim zar zor seçilebiliyor ama ben ve kardeşlerim olduğunu biliyorum. Ona ters ters bakıyorum ve yüzünün kızardığını görüyorum.

"Onları kullanmayacaktım," diye ekliyor. "Benim istediğim diğerleri." Klasöre doğru başını sallıyor. "Devam et."

Dediğini yapıyorum, karıştırıyorum. Valinin bir gençle birlikte olduğuna dair kanıtlar var. Tanrım! Ne sık kafalı ama. Bu bilginin ortaya çıkmasını istememesine şaşmamalı. Neredeyse on yedi yaşında görünüyor,

Halbuki altmışlı yaşlarındaydı. Sonra hemen yanında babamı görüyorum, yüzünde bir gülümseme ve yanında diğeriyle aynı yaşta başka bir kız.

"Hepsi bu değil. O iki kız mı? Onlar öldü." Birinin

öldüğünü duymak beni rahatsız etmiyor.

"Dedektifin oğluna komplo kurdu çünkü oğlu o kızlardan biriyle çıkıyordu," diyor. "Onu ve dedektifi siz öldürdünüz... Sanırım babamın emriyle. Hiçbiriniz nedenini bilmeden pisliğini temizlemenizden hoşlanıyor." Dedektifin resmine bakıyorum ve onu hatırlıyorum - kaçmak için çok mücadele ettikten sonra bize yalvarıyordu. Herkes hakkında kirli çamaşırları olduğunu söylemişti. Biz bunlarla uğraşmayız; biz para ve ölümle uğraşırız ve bunda da iyiyizdir.

Ve o da haklı, onu babamın emriyle öldürdük.

"Yeniden eğitime başladığını da biliyor muydun?" diye ekliyor ve başım ona doğru dönüyor. Babam bizden sonra katilleri eğitmeyi bıraktı çünkü ihtiyacı olan tek şeyin biz olduğumuzu söyledi.

Sanırım bu bir yalan.

"Seni öldürmek için." Sırıttıyor. "Devam edersen hepsi orada." Ayağa kalkıyorum, öne doğru eğiliyorum ve alnından öpüyorum. Öldürdüklerimi ezerek öldürmeyi severim ama onun için nazik olacağım. Cebimdeki bıçağa uzanıyorum, o kadar hızlı bir hareketle geldiğini görmüyor, bıçağı ona doğru ve doğrudan boynuna doğru sallıyorum. Hızla kanıyor, gözleri irileşiyor ve ışığın gözlerini terk edişini izliyorum. Sonra eşyalarımı topladım ve elimde kanıtlarla oradan ayrıldım.

Daha fazla kanıt olması ihtimaline karşı daireyi ateşe vermeleri için ateşçileri göndereceğim.

OceanofPDF.com

Kalilah

KYSON o gün ve o gece geri gelmedi. Ama ertesi gün mutfağa indiğimde onu masada otururken buldum. Yüzünde şaşkınlık ve öfke dolu bir ifade vardı, masadaki bir şeyi incelerken kaşları gerilmişti.

Nancy ağrı kesici tabletleri ezip bana veriyor. Kendimi daha iyi hissediyorum. Hâlâ inanılmaz derecede ağrım var ama artık çok fazla acı çekmeden yürüyebiliyorum.

"Dışarı çıktığında kayboldun mu?" Yanındaki koltuğu çekerek ona sordum.

"Yatakta olmalısın" diye mırıldanırken bana bakmıyor bile.

Nancy önüme içinde yaban mersini olan kreplerle dolu bir tabak koyuyor ve harika kokuyorlar.

"Kendimi daha iyi hissediyorum ve biraz . Gitmek için iznim var mı?"

Gözlerini önündeki kâğıtlardan kaldırıp bana dikti. "Neden?"

"Bugün bir iş için Edward'ı görmem gerekiyor." "Yaralısın."

"İyi olacağım. Bu sadece bana ne tür bir iş bulabileceğini görmek için bir görüşme," diyorum ona.

"Seni götüreceğim."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Geri geleceğim." Öfkelendim. "Yani, neden dönmeyeyim ki? Beni öldürmeyi planlamıyorsun... *henüz*, senin sözlerin, benim değil. Yiyecek harika yemeklerim var, gizlice girmem gereken düğünler yok, güvenli ve rahat bir yatağım var. Emin ol geri döneceğim, bu sana katlanmak anlamına gelse bile." Gülümsüyorum ve kabarık kreplerden kocaman bir ısırık alıyorum. Başını sallayıp başka tarafa bakmadan önce gözleri hareketi takip ediyor.

"Araba kullanmayı biliyor musun?" diye sorar. "Biliyorum."

Kyson cebinden bir şey çıkarıyor. Masanın üzerine bir dizi anahtar koyuyor ve BMW logosunu görüyorum. "Arabayı alabilirsin."

"Vay canına, sen benim şeker babam gibisin."

Gülümsedim. "Hayır, sadece arabayı al ve ona zarar verme."

"Peki, her neyse. Dikkatini çeken nedir? Bakabilir miyim?"

"Hayır," diye bağıyor. Eğilmeye zahmet etmiyorum, gözetlediğimi düşünmesini istemiyorum. Artık yapamayana kadar kalmak istiyorum.

Umarım fikrini değiştirmez ve bu arada beni öldürmez.

Görüşme harika geçti. Edward çok sevimli ve Leydi McBeth'in tek bir olumlu sözyle beni pek çok role sokmaya istekli. Bana onun pek çok işini yürüttüğünü ve eğer bana bir iş vereceğini söylerse, o işin benim olduğunu söyledi. Onun lüks perakendecilerinden birinde çalışmayı seçiyorum, eğer beni eğiteceklerse işin inceliklerini öğrenmekten mutluluk duyuyorum. Edward dünyanın en kolay işiymiş gibi geçiştiriyor.

Keşke öyle olsaydı.

Bir işim olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki bunu kutlamak istiyorum. Ama hiç param yok ve giydiğim kıyafetler Nancy'nin benim için bulduğu şeyler. Üzerime oturdular sayılır, ama etek çok bol.

düşüyor. Yine de gömlek kolayca tamir edildi. Hâlâ Kyson'ın Harley tişörtünü giyiyorum ama yarım tişört gibi görünmesi için sütyenimin altına sıkıştırdım.

Elimde üniformam, yani markanın kıyafetleri ve ayakkabılarımla Kyson'ın evine gidiyorum, haberi onunla ve Nancy ile paylaşacağım için heyecanlıyım ama ev karanlık. Ayakkabılarımı ve kıyafet çantamı yere bırakarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Gizlice bakmadığım için onun odasının hangisi olduğunu bilmiyorum ama benimkinin yanındaki odaya gidip kapıyı çalıyorum.

"Ne?" diye sesleniyor bir ses odanın içinden. Kapıyı hafifçe itip açıyorum ve duşun kapandığını duyuyorum.

"Haberlerim var. Bir iş buldum. Ve başlamak için sabırsızlanıyorum. İlk maaşım kadar arabayı ödünç alabilir miyim? O zaman en azından otobüs parasını karşılayabilirim. Benzin parasını geri öderim. Ama bildiğin gibi şu anda ödeyemem. Lütfen?"

Banyo kapısında bir gölgenin belirdiğini görüyorum. Net bir görüşüm yok ama kişinin çıplak olduğunu biliyorum.

Kyson burada olduğumu bildiği halde neden çıplak çıksın ki?

Işığa doğru bir adım daha atıyor ve bunu yaparken Kyson'a benzediğini görüyorum ama bu o değil. Bu adamı o gecedен biraz hatırlıyorum ama çok az. Her tarafı mürekkep içinde ve bana sanki bir sonraki yemeği benmişim gibi bakıyor. Gardırobun ışığından sikinin kıpırdamadığını bile anlayabiliyorum.

"Özür dilerim, farkında değildim-"

"Kardeşimi mi beceriyorsun?"

Kardeşin mi? Ah, bu mantıklı.

"Ne?"

"Tanıştık. Arabamızın arkasında sarhoştun ama tanıştık. Ben Kenzo."

Oh, evet. Onu şimdi hayal meyal hatırlıyorum. Ve o adamı nasıl öldürdüklerini. Kahretsin, yüzünün sonsuza dek hafızama kazınacağını sanırdım. Sanırım travma ve içki hafızaya zarar veriyor.

"Seni becermiyorsa hâlâ hayatta olmana şaşıyorum," diye devam ediyor.

"Bana senin... ne olduğunu hiç söylemedi? Burada yaşadığını mı? Onun arabasını kullandığını?" Bana yaklaşırken üstünü örtme zahmetine girmiyor. Onun dışında her yere bakabilmek için inanılmaz bir çaba sarf ediyorum. Ancak, çıplak ve çok formdayken bu çok zor.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Onu becermek istiyor musun?" diye soruyor, daha da yaklaşıyor. Eğer siki sert olsaydı, şu anda bana dokunabilirdi. Vücudunda küçük kesikler fark ediyorum, vücudunu kaplayan mürekkep yüzünden yakın olmasanız göremezsiniz.

Ve o çıplakken ona bu kadar yakın olmak yanlış, gerçekten yanlış geliyor.

"Gitmeliyim." Bir adım uzaklaşıyorum, ama o bana doğru uzanıyor, eli elimi kavıyor. Onun mürekkepli parmaklarıyla sarılı elime bakıyorum.

"Muhtemelen insanların kaçmasından nefret ettiğimiz konusunda seni uyarmıştır." Elimi kurtarmaya çalışıyorum ama bileğimi sıkıca tutuyor. "Kaçmak mı istiyorsun?" Bunu söylediğinde dudaklarına bir sırıtma ediyor.

"Evet," diyorum, gizleme zahmetine .

"Güzel. Demek ki keskin içgüdülerin var." Bileğimi bıraktı. "Şimdi, kardeşim nerede?"

"İşte." Kyson'ın yatak odasına girdiğini görmek için ikimiz de dönüyoruz. Gözleri beni tepeden tırnağa takip ediyor ve bakışları kardeşine kaymadan önce hala üzerimde olan tişörtü görünce dudakları titriyor. Çenesi kilitleniyor ve gözleri ince yarıklara dönüşüyor. "Neden çıplaksın lan?" diye . Sonra tekrar bana döndü. "Ne sikime benim odamdasın?"

"Sana iyi haberi vermeye geliyordum ama onun yerine kardeşini burada buldum," diyorum ona. Geri adım atıyorum ve neredeyse düşüyorum, ama Kenzo kolunu sırtıma dolayarak beni yakalamayı başarıyor ve acıdan çığlık atıyorum.

"Bırak onu gitsin." Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor, ama dışarı çıkmak isteyen diğerlerini tutuyorum. Kenzo elini çekti ve

Ben gidiyorum. Kyson'ı görmeden ya da hissetmeden önce kokusunu alıyorum. "Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın var. Sana söylemiştim, yatakta kalmalıydın."

Her şeyi tüketen dokunuşuyla geri çekiliyorum. "Sorun yok. İyi olacağım. Sadece beni yakalama şekliydi."

"Ağlıyorsun," diyor Kyson ben gözlerimi silerken.

"Bu sadece bir tepkiydi. Şimdi iyiyim."

Başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

Yüzümü Kenzo'ya dönüyorum, hâlâ çıplak, meraklı gözlerle beni izliyor.

"İlginç," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine.

"Ben iyiyim." Ona el sallıyorum.

"Bana sırtını göster," diyor. Arkamı dönüyorum ve benden önce gömleğimi tutup kaldırıyor. "İyileşeceksin. Ama bu zaman alacak."

"Bunu biliyorum. İyi olacağım."

"Ünlü son sözler," diyor dolaba girerken. Bir pantolon giyip geri gelmeden önce birkaç şeyin hareket ettiğini duyuyorum. Şimdi ona bakıyorum çünkü çıplak olduğu zamanki kadar tuhaf hissetmiyorum. Göğsü, boynu ve elleri mürekkeple kaplı. Sanki hiçbir derisinin açıkta kalmasını istemiyor.

"Peki Kalilah, ona neden kaçtığını söyledin mi?" diye soruyor ve gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. "Sana yardım etmek için geri döndükten sonra seni biraz daha derinlemesine inceledim." Eğiliyor. "Evli olduğunu biliyor mu?" diye fısıldıyor.

Sözleri üzerine sırtım dikleşiyor ve acıyı düşünmüyorum bile. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Benden önce ona söyleyen iyi olur."

Konuşmasını bitirdiği anda Kyson elinde bir kaşıkla geri dönüyor ve ilacımın balla karıştırılmış olduğunu biliyorum. Bana uzatmıyor bile, sadece ağzımın önüne koyuyor ve ben de açıyorum. Yuttuğumu anlayınca kaşığı çekiyor, sonra dönüp kardeşine bakıyor.

"Pantolon giydiğin için şükürler olsun. Nancy yemek yapmaya başladı. Kalıyor musun?"

"Evet." Kardeşi gülümsüyor.

"İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz,"
diyorum. "İkizler," diye ekliyor Kenzo.

"Oh." Şimdi her şey anlam kazandı.

"Şimdi de ikizleri becermekle ilgili fanteziler mi kuruyorsun?" Kyson'ın sorusu karşısında kaşlarımı çattım.

"Olmalı mıyım?" Ona soruyorum.

"Öyle misin?" soruyor bana.

"Senin sakin de onunki kadar büyük mü?" Başımı kardeşine doğru salladım. "Tabii ki öyle." Sırıttıyor.

"Hayır! fikrim yok," diye şarkı söyleyerek yanlarından geçip doğruca odama gidiyorum. Çok geçmeden Kyson elinde eşyalarımı içeri daldı. Kahretsin, onları unutmuşum.

"Bu nedir?" Giysi çantasını tutuyor.

"Bir işim var. Bu benim üniformam. Ve arabayı ödünç alabilir miyim diye sormaya geldim ama orada değildin," diyorum dudağımı ısırarak.

"Buradayım ve evet, yapabilirsin. Ne zaman
başlıyorsun?" "Birkaç gün içinde."

"Hâlâ ikimizi de becermeyi düşünüyor musun?" diye soruyor.

"İlgilenmediğimi söyledim." Başımı sallıyorum. "Ama sen bahsettikçe aklıma daha çok geliyor." Durup ona bakıyorum. "Bunu hayal etmemi ister misin?" ve bir parçam evet demesini istiyor. Kendime bu adamdan hoşlanmadığımı söylüyorum, ondan ne kadar etkilendiğime rağmen ve yine de buradayım. Duymaya hazır olduğumdan emin olmadığım sözler söylemesini istiyorum.

"Akşam yemeği on dakika içinde hazır olacak," diyor huysuzca, sonra dönüp dışarı çıkıyor.

Kyson gittikten kısa bir süre sonra, Kenzo'nun yüzünde bir sırıtişla kapımın önünden geçtiğini görüyorum. Bana başıyla selam verip yoluna devam ediyor.

Dikkatlice yatağa uzandım ve tek düşünebildiğim ikisinin yan yana, çıplak durmasının ne kadar ateşli olacağı.

Sanırım bunun hayalini kuruyorum.

Teşekkürler, Kyson.

Sanırım bu gece rüyamda ne göreceğimi biliyorum. İki avcı.

Ama içlerinden sadece birinin beni bağlamasını ve ne kadar iyi bir kız olduğumu söylemesini istiyorum.

Ne kadar boktan bir durum?

Tek bildiğim, beni öldüreceği ve burada beni becermesini umuyorum.

Siktir! Boku yedim.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

Kyson

"ONU SEVİYORSUN," diyor Kenzo ve ben sertçe başımı sallıyorum. "Bu yüzden hala nefes alıyor ve senin arabayı kullanıyor."

"Aynı fikirdeyim Bay Hunter. Ondan hoşlanıyor."

"Nancy," diye homurdanıyorum ve o sadece ve geri dönüyor.

Tekrar Kenzo'yla yüzleşmek için dönüyorum. "Neden buradasın?"

"Kırmızı Oda'da işim bitti ve babam da evime doğru gidiyordu. Ondan önce seninle konuşurum diye düşündüm." Ne diyeceğimi bilemeden arkama yaslandım. Pops hakkında bilgi bulduğumu biliyor, ama bunun boyutunu bilmiyor.

"Bugünlerde kırmızı odaya ne sıklıkla gidiyorsun?" Ben soruyorum. Kırmızı oda arkadaşımız Grayson'ın sahibi olduğu seks kulübünde. Kırmızı oda kanlı oyunlar içindir-Kenzo kesmeyi ve kesilmeyi sever.

"Yeter. Sadakatimin babamla olduğunu biliyorsun. Bana öyle olmaması gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Onu bana tercih edeceğini mi söylüyorsun?" Bağlılık kelimesini seçmesine şaşırarak sordum.

"Öyle demiyorum ama hepimiz son zamanlarda izinli olduğunu biliyoruz." "Geçen gece beni bir işe gönderdi," diye bilgi verdim.

"Ve bu alışılmadık bir durum değil. Bazen bizden bazı şeyleri kendi başımıza yapmamızı ister."

"Çok nadiren," diye ekliyorum.

Babalık birlikte daha iyi çalıştığımızı biliyor,
daha temiz. "Ne buldun?" Kenzo soruyor.

"Daha çok vurulanın söyledikleri, ama evet, benim bulduklarım da."
Evrakları fotoğraf yığınıyla birlikte masaya koyuyorum ve diğerini de onlara
nasıl karar verene kadar kendime saklıyorum. Eğilip kanıtları inceliyor. Önüne
serilen resimleri görünce burnu kıvrılıyor ve kaşları çatılıyor, onları
yaklaştırırken gözleri benimkilere kayıyor.

"Onu tanıyorum." Sözleri beni şaşırttı çünkü bu resimlerdeki kimseyi
tanımasını beklemiyordum. Öldürdüğümüz bir adam dışında - dedektif. "Pops'un
evine gitmişti."

"Bir şey söyledin mi?" Ben sordum. "Belli ki reşit değil."

"Söyledim. Babam bana erkek arkadaşı için orada olduğunu
söyledi."

"Erkek arkadaşının babası, öldürdüğümüz kişi. Dedektif Jack. Babamla ilgili
her şeyi biliyordu," diye cevap veriyorum.

"Ne biliyordu?" Eğiliyor. "Tek gördüğüm, babamın kadınlarını biraz daha
genç sevdiğinin kanıtı. Bu iğrenç bir şey ve sikini kesip atmalıyız ama babalık
böyle bir şey."

"Beni oraya adamı öldürmem için gönderdi çünkü onu ifşa edecekti,"
diyorum Kenzo'ya.

"Ve?"

"Lanet olsun! Onun pisliğini biz temizlemiyoruz. Başka şeyler yapmak için
para alıyoruz. Şu anda bizi kullanıyor."

"Muhtemelen öyledir." Omuz silkiyor.

"Boku yediniz, biliyorsunuz, değil mi? Bizim en azından bazı standartlarımız
var ama sizin yok mu?"

Eğiliyor ve ellerini masanın üzerine koyuyor. "Neden bu kadar haklısın?
Bunu bırakmalısın. Biz öldürürüz. Hiç pişmanlık duymayız. Son. Sonu. Lanet
olası. Hikayenin." Gözlerini bana kilitledi. "Kız, değil mi? Oh,

Aslında, bu ondan önce olmaya başladı..." Duraklıyor, cevap vermemi bekliyor. Cevap vermeyince devam ediyor: "Düşündüğünde komik geliyor. Muhtemelen aramızdaki en karanlık kişi sendin ama yine de burada oturmuş, babamın ne yaptığını merak ediyorsun."

"Bu yanlış."

"Yaptığımız şey yanlış," diye . "İnsanları öldürmek için kafalarına basıyorsunuz, ama onları öpmeden önce değil. Bu bir şekilde doğru mu?"

"Asıl noktayı kaçırıyorsunuz. Biz çocukları öldürmeyiz. Bizim bile sınırlarımız var," diye hatırlatıyorum ona.

Omuz silkiyor. "Ve tüm bildiğin, bunun sahte olduğu."

"Az önce onu onunla gördüğünü söyledin. Ayrıca fotoğraflar da var," diye itiraz ediyorum. "Benim tarafımda olmalısın, onun değil." Lanet olsun, şu anda bu konuşma yüzünden saçımı başımı yolmak istiyorum. Nasıl oluyor da Pop's için bu kadar uğraşıyor?

"Öyleyim."

"Bu neden inandırıcı gelmedi?" Nancy yemeğimizle içeri girip konuşmamızı bitirirken soruyorum.

Çok geçmeden Kalilah yavaşça içeri giriyor ve masada aramıza oturuyor. Nancy geri dönüp Kalilah'nın tabağını masaya bırakıyor ve mutfığa dönmeden önce gülümsüyor.

"Yine krep mi istedin?" Kalilah'ya soruyorum. "Evet.

Bugün çikolata parçacıklı," diye cıvıldıyor.

"Fazladan ağırlığı kullanabilirsin," diye Kenzo.

"Teşekkürler. Ben de aynısını düşünmüştüm ama para sıkışık, bu yüzden yiyecek sınırlı."

Bir ısırık aldı ve bana döndü. "Biftek ve sebzeler. Tek yediğin bu mu?" Sonra Kenzo'nun tabağına bakıp onda da aynısından olduğunu gördü.

"Senin için iyi... besleyici," diye cevap veriyorum, Kenzo da aynısını benimkini kesiyorum.

"Ve çok iyi böğürüyor. Eww... Bu iğrenç." Tiksintiyle titriyor.

"Mooing mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evet. Kan sızıyor..." Tekrar titriyor. "Bu her açıdan yanlış."

"Kan bizi hiç rahatsız etmedi," diye ekliyor Kenzo, biftekten bir parça ağzına atarken.

"İkiniz de iğrençsiniz." Kocaman krep yığınınından bir ısırık daha alıyor.

"Sana takdir edeceğin bir şey gösterebilirim," diye takılıyorum ona. Kucağıma bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum.

Başını eğiyor ve burnunu kıvrıyor. "Hmm... Ağrım olmasaydı bile, ikizinizi zaten görmüştüm, bu yüzden kibarca reddetmek zorundayım. Eminim bu konuda yardımcı olması için birine para verebilirsiniz." Tekrar kreplerine dalmadan önce bana doğru bir çatal sallıyor ve biz de onun orada oturup, onun boyutlarında birinin tüketebileceğini düşündüğümünden daha fazlasını yemesini izliyoruz.

"Seks için para ödemek zorunda değilim," demeyi başarıyorum, o sırada gözleri benimkileri buluyor ve tekrar konuşmadan önce ağzındakileri yutuyor.

"Yani onun yerine gidip eski orospunu mu beceriyorsun?" "O bir kaltak, değil mi?" Kenzo kabul ediyor.

Kalilah ona döner. "Kesinlikle," diyor ve ekliyor, "Ve belli ki hâlâ kardeşini istiyor."

"değil," diye itiraz ediyorum.

"Yeni kocasının orada olduğunu bile bile seni becermeye razı oldu." Kreplerinden bir ısırık daha alıyor.

"*Gerçekten* sinirlerimi bozuyorsun."

"Evet, evet." Ayağa kalkıyor ve artık boş olan tabağını masanın ortasına itiyor. "Yarın işim var ve senin arabanı alıyorum." Dönüyor ve yürüyor, giderken kıcı sallanıyor ve gözden kaybolduğunda, sırttan kardeşime dönüyorum.

"Her zamanki tiplerinizden farklı biri," diyor.

"Evet, hâlâ onu bir sonraki adımda hangi nehre atmam gerektiğini düşünüyorum," diye mırıldanıyorum.

Kenzo gülüyor, sonra sessizce oturup yemeğimizin geri kalanını yiyoruz. Babam hakkında başka bir şey sormuyor, ama telefonu ondan gelen bir aramayla çalışıyor ve cevapsız bırakıyor.

OceanofPDF.com

Kalilah

Bir hafta kadar önce işe başladığımdan beri birlikte çalıştığım herkes çok iyi davrandı ve bana bir şeyler öğretmekten ve etrafı gezdirmekten çok mutlu oldular. Evsiz bir suçlu gibi değil de onlardan biri gibi görünmem de yardımcı oluyor. Yani, zorla da olsa başımı sokacak bir evim var. *Sanırım bu alternatiften daha iyi, değil mi?*

Kardeşiyle geçirdiği o geceden beri Kyson'ı neredeyse hiç görmedim. Anahtarlarını Nancy'ye bıraktı ve arabayı benim kullanabileceğimi söyledi. Son derece minnettarım. Arabasını kullanmak sadece gösterişli değil, aynı zamanda son derece konforlu. BMW'nin tonlarca gücü var, bu da kendimi yenilmez hissetmemi sağlıyor - bu sadece bir yanılsama olsa bile. Daha önce hiç böyle bir şey sürmemiştim ve aldığım keyif ve lüks hissi ölçülemez. Bu kadar arzu edilen bir şeye sahip olmayı ancak hayal edebilirim.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde, Kyson'ı ön tarafta otururken buluyorum, elleri başının üzerinde, düşünceli bir şekilde aşağıya bakıyor. Arabayı durdurup dışarı çıkıyorum ve yavaşça ona doğru yürüyorum.

"Seni görmeyeli uzun zaman olmuş gibi hissediyorum," diye yorum yapıyorum, yanındaki koltuğa oturarak. Başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Karanlık derinliklerinde acıyı görebiliyorum. *Onun kadar güzel bir adam nasıl acı çekebilir?* Bu beni şaşırtıyor. "İşler iyi gidiyor. İlk maaşımı gelecek hafta alacağım."

Hiçbir şey söylemiyor, ben de yüzümü gece gökyüzüne kaldırıyorum ama bakışlarının içime işlediğini biliyorum.

"Sırtın nasıl?" diye soruyor.

"Güzel. Çoğu zaman unutuyorum. Gerçi aynaya baktığımda artık çok farklı renklerde oluyor." İrkildim.

"Sevişmek ister misin?"

Başımı eğip ona doğru dönüyorum. *Bunu bana gerçekten söyledi mi?*

"Bu bir şaka mıydı?" Şaşırarak sordum.

Kyson sırtıyor çünkü cevabım doğrudan bir hayır değil ve görünüşe göre cevabımı benden önce biliyor. Ayağa kalkıyor, önüme geçiyor ve bana elini uzatıyor. Kafam karışmış ve ne yapacağımı bilemez bir halde ona bakıyorum.

"Aletimin ne kadar büyük olduğunu görmek ister misin? Çünkü ağabeyiminkini gördüğünü biliyorum." Boğuk bir sesle öksürdüm ve sonra elimi onunkinin içine koydum.

Bunun her şeyi değiştireceğini
biliyorum. Değişeceğiz.

Ne olursak olalım, değişeceğiz.

Beni evin içine götürüyor ve o zaman elinin arkasında kan olduğunu fark ediyorum. Geri çekilmek istiyorum ama bakışlarımın yönünü fark ediyor ve "Duvarı yumrukladığım zamanki kendi kanım" diyor. Parmak eklemlerini kontrol ediyorum, büyük çizikler, eksik deri ve kurumuş kan var.

"Neden?" Merakla sordum.

Sorularımı duymazdan geliyor ve beni arkasından çekiştirerek eve girmeye devam ediyor.

Girişten geçiyoruz ve odasına varana kadar merdivenleri çıkıyoruz. Kapı zaten açıktı. Kyson içeri girerken elimi bırakıyor, ben de kapıda durup bakıyorum. Yatak odasını açma zahmetine girmiyor.

ama dolabından gelen ışık, bana kararlı bir bakış atan yüzüne düşüyor.

"Sert ve kaba sevişmek istiyorum; anlıyor musun?" Kyson yüzünü bana dönerek soruyor. Bir yandan cevap vermemi beklerken bir yandan da düğmelerini yavaşça çözmeye başladı.

"Sert mi?" Gıcırdıyorum.

"Evet. Sırtına dikkat edeceğim," diyor gömleğini çıkarırken. Gömleği dolabına taşıyıp askıya asarken gözlerim onu takip ediyor. Sırtı bana dönükken ayakkabılarını çıkarıp rafa yerleştiriyor, ardından pantolonunu çıkarıp düzgünce başka bir askıya asıyor.

Ve sonra orada çıplak duruyor.

Kyson bronzlaşmış, teni zeytin renginde ve çok ama çok yalamaya müsait. Sırtında ya da kıkırda tek bir kıl bile yok. Dönüyor ve sertleşmiş sikini ilk kez görüyorum.

"Artık soyunabilirsin," dedi bana.

Ben bakmıyorum. Oflayıp bana doğru yürüyene kadar ona bakmaya devam ediyorum. Üniformama uzanıyor ve ilk birkaç düğmeyi açmaya başlıyor. Parmakları sütyenim ortaya çıkana kadar hızlı ve titiz bir şekilde çalışıyor. Eteğime uzanıyor ve yan tarafını çözerek yere düşmesine izin veriyor. Kyson elini kaldırıp gömleğimin açık yarısının arasından çıplak karnıma dokunuyor, sonra bir parmağını G-string'ime götürüyor ve yavaşça çekip dizlerinin üzerine çökmeden önce oraya takılıyor.

"Belki yumuşak başlayabiliriz," diyor sessizce ve ben ona bakarken cevap verecek kelimeleri bulamıyorum. İç çamaşırım yere düşene kadar ayaklarımı birbirini ardına kaldırıyor, ayaklarımı yere koyduğunda kapı pervazının kenarlarına değdiğinden emin oluyor, böylece iyice açılmış oluyorum.

Neler oluyor? Yakın zamanda Kyson'ı becereceğimi düşünmemiştim.

Ne de olsa bazılarına göre fazla yakışıklı. Buna karşılık, yeterince yemek yemediğim için kilo alıyorum. Ve yine de

Bana bakıyor, belki de bunca zamandır onu yanlış anladığımı düşündürüyor.

Hayır, bu doğru olamaz.

Beni yüzüstü düşürdü. Beni
nehre itti.

Yine de dizlerinin üzerinde, ağzı tıraşsız amımdan birkaç santim uzakta. Bir
jilet almam lazım.

Yine de aldırıyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

Kyson'ın parmağı merkezime ulaşana kadar kalçamda ilerliyor.

Beklenti ve ihtiyaçla titrediğimi hissediyorum - seks yapmayalı çok uzun
zaman olmuştu.

En son seks yaptığım kişi kocamdı ve açıkçası bu zevk tamamen ona aitti,
bana değil. Ve bu bir yıldan fazla zaman önceydi.

Hiç kimseden etkilenmedim ve hiç kimseyi bu şekilde düşünmedim.

Ve şimdi de Kyson var.

Karanlık, kötü niyetli ve gizemli.

Uzak gereken her şeyden. Bu çılgınlık!

Ama evde daha kötülerini de yaşadım. Hayatım bana karşı hiç de nazik
değildi. Bu adam bana geride bıraktıklarımın çok uzak olduğunu
gösteriyor.

Gerçi muhtemelen yarın uyanıp beni öldürmeye karar verebilir.

Umarım önce benim gelmeme izin verir. Bu düşüncenin çılgınlığına içimden
kıkırdıyorum.

Öne doğru eğilmeden önce parmakları kalçalarımın aşağı yukarı kayıyor.
Dili dışarı çıkıp dudaklarıma dokunurken ellerim kapı pervazını kavıyor,
yüzümdekilere değil. Klitorisime odaklanmadan önce onları aşağı yukarı yalıyor.
O devam ederken ahşap çerçeveyi biraz daha sıkı kavıyorum, diğer eli
bacağımdan yukarı ve açıklığıma doğru kayıyor. Bir parmağını içime sokup
çıkarmadan önce amımı okşuyor, parmakları işkenceli daireler çiziyor,
gerektiğinde baskı uyguluyor.

Sanırım öldüm ve cennete gittim. O ne yaptığını biliyor.

Ona kim öğretti, merak ediyorum.

Ya da bir şekilde bedenimi daha iyi okuyabiliyor mu? Son seçenek olduğunu düşünmek istiyorum, ama asla bilemezsin.

Başım geriye düşüyor ve onunla ilk tanıştığım zamana ait bir anı zihnimde canlanıyor.

Güvenli kelime.

Donup kalıyorum ve Kyson bunu fark ediyor. Yaptığı şeyi bırakıyor ve vücudunu benden uzaklaştırmak için geri çekiyor ama dizlerinin üzerinde kalıyor.

"Canın acıyor mu?" diye soruyor. Başımı sallıyorum ve onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. "O zaman neden gerildin?" Eli baldırıma kayıyor ve üzerinde tembel daireler çiziyor.

"I..."

"Konuş, Kalilah."

Baldırımdaki eline bakarken ağzımı tekrar açıyorum. "Güvenli kelimeler kullanıyorsun."

"Sana sert sevdiğimi söylemiştim," diyor. Eli duraklar. "Ama seninle değil. Yaralı olduğunuzu biliyorum."

Gülmek istiyorum çünkü geçmişte beni incitti.

"Kendi yüzünün üzerine düştün... Sadece durduramadım," diye ekliyor, ne düşündüğümü biliyormuş gibi. *Doğru, ama yine de beni suyun içine itti.* "Seni herkes kadar iyi okuyabiliyorum ve su seni serinletmek içindi."

Ayağa kalkıyor ve keşke kalkmasaydı çünkü yaptığı şeyi çok seviyordum. Sadece bugünlerde sık sık olduğu gibi zihnim araya giriyor, kontrolü ele alıyordu.

"Güvenli kelimeler yok..." diye duraksadı, *"henüz."* Kyson yaklaşıyor ve bana doğru uzanıyor. Parmakları, içimde olanlarla aynı parmaklar, şimdi göğsüme ulaşana kadar karnımdan yukarı doğru ilerliyor. "Hangi güvenli kelimeyi istersin?" diye soruyor. "İleride kullanmak için."

"Neden? Kendini kontrol edemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Ben de küstahça karşılık verdim.

Göğüs ucuma bir çimdik atıyor, tam göbeğimde hissediyorum ama bir iniltiyi bastırıp ona bakıyorum. O kadar büyük, o kadar güçlü ki, kasları kolları boyunca dalgalanıyor. Kulağa çok klişe geldiğini biliyorum ama o yüzde yüz bir alfa erkeği.

Göğüs ucumu bırakıyor ve eli çeneme gidiyor. Çenemin altındaki parmağıyla, gözlerine bakana kadar başımı kaldırıyor. Gözlerinde öfke ve bir parça acıyla birlikte deliliğin de döndüğünü görüyorum.

Kyson eğilerek, "Sanırım bunu zaman gösterecek," diyor.

Bakışlarım benimkilere yaklaşan dudaklarına kayıyor. Sanırım beni öpmek üzere ve az önce bacaklarımın arasında olduğunu düşününce bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Ama son anda beni öpmüyor ve ağzı dudaklarımın köşesine gelip usulca "Güvenli kelime." diyor.

"Delilik," diye fısıldıyorum.

Geri çekiliyor ve dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor. "Uygun, diyebilirim."

Ben de katılıyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor, sonra "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatağa uzan" diye emrediyor.

Kocam hayatımın her alanında kontrolcüydü. Bu yüzden, Kyson bana bir şey yapmamı söylediğinde, onunla savaştım istiyorum. Tekmelemek, bağırarak ve ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum. Ama Kyson'ı kocamla kıyaslamak istemiyorum. Sorun şu ki bunu yapmamak gerçekten zor ve kendi kafamdan çıkmak daha da zor.

Onların farklı insanlar olduğunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Ve asla bir başkasının eylemlerine dayanarak insanlar hakkında bir şeyler varsaymamalıyım.

Yavaş ve bilinçli adımlarla yatağına doğru yürüyorum. Gıcır gıcır ve dümdüz beyaz çarşaf ve çekilmiş mavi bir yorgan var.

Sırt. Yatağı aslında yastık gibi yüzeyiyle inanılmaz rahat görünüyor.

Ellerimi yatağın üzerinde kaydırırken omzumun üzerinden bakıyorum ve o karanlık, şehvetli gözlerle beni izlediğini görüyorum. Kendimi utangaç hissetmeme neden olmuyor. Tam da bu anda, bana bakma şekli beni hiç de öyle hissettirmiyor.

Ondan uzaklaşıp derin bir nefes alarak zihnimdeki tüm düşünceleri temizlemeye çalışıyorum çünkü nasıl başladığımıza rağmen aslında bulunduğumuz yeri seviyorum. Bu benim için çılgınca ve şaşırtıcı çünkü bunlar normal koşullar *değil*.

Bu nasıl oldu? Beni kurtardı mı? Yoksa bir sonraki kurbanı ben mi olacağım?

Hangisinin doğru cevap olduğundan emin değilim ama bu yatağa sürünürken bu düşünceleri zihnimin en gerisine itiyorum.

"Derin nefes al," diyor Kyson yaklaşırken. Henüz bana dokunmasa da onu arkamda hissediyorum, ama şimdi ona tamamen maruz kalıyorum.

Bir hareket duyuyorum ama gözlerimi ileriye dikmeye çalışıyorum ve sırtıma dokunmamaya dikkat ederek alt kalçalarımı kavrayıp beni yerimde tutarken irkiliyorum. Ağız bacaklarımın arasında ve dili orada saçma sapan şeyler yapıyor. Bundan ne anlam çıkaracağımı bile bilmiyorum. Yoğun ve sıcak ve sonra hızlı. Her duyumla saldırıya uğradığım için aşırı duyuşal yüklenme. Ne olduğunu anlamadan sırtım kavislendi ve kalçalarımı hareket ettirmeye başlarken başımı arkaya attım, temelde yüzünü kamburlaştırdım. Yine de umurunda değil. Geri çekiliyor, ben de geri itiyorum ama o sadece üzerime sıcak hava üflüyor. Tekrar geri itiyorum ve ağzını tekrar açmadan önce kıkırdıyor.

Teşekkürler Tanrım.

"Teşekkür etmek istediğin kişinin Tanrı olduğunu sanmıyorum. Belki de *bana* tapıyor olmalısın," diyor Kyson amıma karşı.

Kahretsin, sanırım bunu yüksek sesle söyledim.

Sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor çünkü konuşması biter bitmez ağzını tekrar bana dayıyor ve parmağını içeri soktuğunu hissediyorum ama parmağını tahmin ettiğim yere sokmuyor.

İçeri itmeden önce başparmağı göt deliğimin kenarında daireler çiziyor. Aynı anda dili de amıma giriyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve yüzüstü yatağa düşüyorum, düşerken de adeta sıçırıyorum. Parmakları hareket etmeye devam ediyor, ben zevkten inene kadar hiç durmuyor, sanki vücudumun nabzı durana kadar beni parmaklamaya devam edeceğini bilecek kadar vücudumu anlıyor. Bir paketin çıtırtısını duyuyorum ve omzumun üzerinden bakıp onun etkileyici uzunluğunun üzerine bir prezervatif çektiğini izliyorum. Bunu düşünmesine sevindim çünkü tam olarak yapmak istediği şeyi yaptı -zihnimi boşalttı- ve şimdi tek düşünebildiğim, *beni tekrar boşaltabilecek mi?*

"Elimden geldiğince nazik olacağım," diyor.

Başımı sallıyorum ama görüp görmediğini bile bilmiyorum.

"Karnının üzerinde dur ki sırtına baskı yapmayalım." Sonra siki girişime geliyor ve içime kaymadan önce gözlerimle buluşuyor ve "Kelimeler. Anladın mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum, eliyle kıcımlı okşuyor, şakacı bir şekilde şaplak atmadan önce avuçluyor. Tepkimi görünce, ona doğru geri iterek, kıcıma daha da sert vuruyor. Bağırıyorum ve sanki o anın tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça ucuna kadar çekip sonra tekrar sokuyor. Onun büyüklüğüne uyum sağladığım için biraz rahatsızlık duyuyorum, ama aman Tanrım, aynı zamanda çok iyi hissettiriyor.

İçime tamamen oturduğunda duruyor ve ben de nefes alıyorum. "Siktir, çok iyi hissediyorsun," diyor inleyerek.

Cevap veremiyorum.

Hareket etmeye

korkuyorum.

Bu çok iyi hissettiriyor. Ve sıkı. Ve lanet olsun, hareket ediyor.

Kyson hala yavaşça dışarı kayıyor ve sonra işlemi tekrarlıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor ve istikrarlı bir ritim oluşturuyor.

"Tokatla beni," diye bağıyorum, her şey çok fazla gelmeye başladığında. Tokatlıyor, sertçe ve acısı işe yarıyor. "Tekrar." Tekrar yapıyor, itişlerini hiç durdurmuyor ve o yavaş ve sabit tempoyu koruyor.

Geri itiyorum ve kendimi inşa etmeye başladığımı hissediyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor etrafında gerildiğimi hissederken. "Sadece biraz daha." Kyson kıcıma daha sert bir tokat daha atıyor. Acıyor ve şimdiden acısını hissettiğim için sonrasında ağrıyacağını biliyorum. Elleri kalçalarımın doğru hareket ediyor ve geri çekilmeden içime girmeye başlıyor. Küçük bir çığlık atıyorum ve ellerinden biri bacaklarımın arasına kayıyor ve şişmiş, hassas klitorisimi buluyor ve beni becermeye devam ederken daireler çizerek ovuyor.

Cennet, orada mısın?

Ya da belki de teşekkür etmem gereken şey şeytandır.

"Ohhh benim." O itmeye devam ederken içimden kopan çığlığı kontrol edemiyorum. Elini klitorisimden çektikten sonra kıcıma tekrar tokatlıyor ve daha da sert ve güçlü bir şekilde boşalıyorum.

Dirseklerim kırılmaya başlıyor ama o kolunu gövdemim etrafına dolayarak beni tutuyor ve sürekli vurmaya devam ediyor. Ağzımdan tanımadığım inilti çıkıyor ve sessiz odayı dolduruyor.

O nasıl...

"Lanet ." Tüm vücudum kilitleniyor ama bu onu durdurmuyor, daha da sert giriyor. Hissettiğim acı değil. Vücudum olacıklara hazırlanıyor. Bu tatlı ıstırapı uzatmak umuduyla kendimi geri çekmek için kafamda saymaya çalışıyorum ama zevk beni ele geçiriyor ve o da ritmini artırıyor.

Bir orgazm bedenimi yırtıyor ve dudaklarımdan onun adını haykırmaktan başka çarem kalmıyor. Bunu durdurmanın bir yolu yok.

OceanofPDF.com

Kyson

Uyuyor mu yoksa öldü mü emin değilim. Her iki durumda da, hareket etmedi. "Yatağında sızıntı yapıyorsun," diye bilgilendiriyorum onu.

Kalilah tek gözünü açıyor ve konuşmadan önce tekrar kapatıyor, "Kapa çeneni. Bu senin dölün, neden şikayet ediyorsun ki?"

"Acı çekiyor musun?"

"Hayır, işlemem lazım ama şu anda hareket etmeyi düşünemiyorum."

Duş aldım, kurulandım ve boxer'ımı giydim, o ise bir santim bile kıpırdamadı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken bacakları yataktan sarkıyor. Eğilip kollarının altına uzandım ve onu kendime doğru kaldırdım. Ayakları yere değiyor ve onu kucaklayıp banyoya taşıyorum. Bitkin düşmüştü ve gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu. Duşu açıyorum ve onu yerleşik bir banka yerleştirmeden önce ılık olana kadar bekliyorum. Sıcak su hemen yüzüne çarpıyor ve ona sağladığı rahatlık karşısında inliyor.

"İşemeyi mi yoksa bütün gün burada dikilmemi mi planlıyorsun?" Ben soruyorum.

Gözlerini açtı. "Bir daha senin önünde işlemeyeceğim, seni çok az tanıyorum. Son seferinde bir bahanem vardı, kırılmıştım."

"Az önce amını yedim, o yüzden acele et ve işe ki ikimiz de uyuyabilelim."

"Çok pis bir ağzın var."

"Geldiğinde şikayet ettiğini duymadım," diyorum ona, kollarımı göğsümde kavuşturup düşün sonunda sprey alanının dışında dururken. Sırıttıyor ve oturduğu banktan işiyor.

"Mutlu musun?" diye soruyor.

"Lütfen. İşemek endişelenmen gereken son şey. İnsanların beyinlerinin içini gördüm. Bu hiçbir şey değil. Şimdi acele et." Dönüp vücut yıkayıcısını alıyorum ve lifin üzerine sıkıyorum, sonra sabun köpürmüş ve kullanıma hazır lifleri ona uzatıyorum.

Alırken gülümsüyor. "Belki bir dahaki sefere ağzına işerim." "Benimle edepsizce konuşma." Sırıttıyorum ve sersemlemiş gözleri kocaman oluyor. bana şok içinde bakıyor. " yüzünü yıka," diye emrediyorum.

Yapıyor ama gözünü benden ayırmıyor. "Bu senin şeyin mi... sapkınlığın mı?" diye soruyor, şimdi daha sessiz. "Çünkü bu benim yapmak istediğim bir şey *değil*."

"Ya öyle olduğunu söylersem?" Meydan okuyorum.

Kalilah kendini yıkarken bir yandan da düşünüyor. "Şey..." Bekliyorum ve kafasını kaldırdığında gülümsediğimi görüyor. "Pislik gibi davranıyorsun."

"Tabii ki ağzıma işemeni istemiyorum. Bunun bir fetiş olduğunu anlıyorum ama bu benim fetişlerimden biri değil."

"Seninki ne?" diye soruyor.

"Sevişmeyi severim," diye cevap veriyorum hemen ve havlu almak için uzaklaşıyorum. Geri döndüğümde onu bıraktığım yerdeydi ama sabunu durulamayı bitiriyordu. Musluğu kapattım ve içeri girdim.

"Yürümek ister misin?" Başını sallıyor, ben de havluyu etrafına sarıyorum ve kollarını kolayca kaldırıyor. Havlu sabitlendiğinde onu tekrar kucağıma alıyorum.

"Buna alışabilirim. Bir sikişten sonra gördüğüm en iyi muamele," diye mırıldanıyor.

"Geçen sefer ne yaptın?"

"Koştum," diyor.

Durdum ve ona baktım. "Ne?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim.

"Kaçtım."

"Neden?" Onu yatağa götürüp yatırıyorum. Kalilah'ı kendi yatağına götürmem gerektiği aklıma bile gelmiyor, ta ki ben de yatağa girene kadar. Sırt üstü yatıyor ve hareket ettiğinde mızızlanıyor.

"Sırtın mı ağrıyor?" Ben soruyorum.

Başını bana doğru çevirdi. "Hayır, kıcıım."

Dudaklarıma değen gülümsemeye engel olamıyorum ama sonra aklımda dolaşan soru öne çıkıyor ve "Neden kaçtın?" diye soruyorum.

"Çünkü seksten sonra bayılacağını biliyordum. Kaçıp gitmek için mükemmel bir zamandı" diye fısıldıyor.

"Kimden?"

"Kocam," diye itiraf ediyor ve hiç beklemediğim bir bomba patlatıyor. Bakışlarım havluyu kavrayan eline kayıyor ve işte o zaman bir süredir takıyor olması gereken bir yüzüğün dış hatlarını görüyorum. "Sana söylemedim çünkü nasıl olacağından emin değildim..." Duraksıyor. "Ama artık sikiştüğimize göre, evli olduğumu bilmelisin."

"Birçok evli kadınla ," diye belirtiyorum. "Evet, anlıyorum. Ama-"

"Neden kaçtın ve onu öylece bırakmadın?"

"Kontrolcüydü. Yeterince para biriktirdim - tekrar ifade edeyim... beni belli bir süre idare edecek kadar sakladım. Ama kimse beni işe almadı çünkü referans gösteremiyordum. Eğer kullanırsam beni bulacağını biliyordum ve soyadımı değiştirdim. Zar zor geçiniyorum. Ama çok kızacağını biliyorum, hatta çok öfkelenecek ama umurumda değil. Sadece ondan kurtulmak istiyorum."

"Bana onun adını söyle."
"Hayır,"
diyor.

"Kolayca bulabileceğimi biliyorsun."

"Kardeşin zaten biliyor."

Gözlerim kısıldı. "Kenzo mu?" Başını sallıyor. "Kocan seni incitti mi?"

"Sen beni incittin," diye hatırlatıyor bana, vücudunu hareket ettirerek ve yüzünü buruşturarak.

"Yine de hoşuna gitti."

"İlk seferinde yüzümde bir şey yoktu," diye azarlıyor.

"O zamanlar senden hoşlanmıyordum," diyorum. "Düşmen kimin umurundaydı ki?" "Peki, şimdi benden hoşlanıyor musun?"

"Becerilebilirsin. Yoksa unuttun mu?" Elimi havlusundan yukarı kaydurdım ve amina dokundum.

"Hayır. Hayatta olmaz. Çok ağrım var." Elimi itti. "Kışt." Elimi çekerken kıkırdıyorum.

"Elin neden ?" diye soruyor, parmağını karnının üzerinde duran elinin üzerinde gezdirerek.

"Mutlu olmadığım bazı şeyler öğrendim," diye cevap veriyorum. "Paylaşmak ister misin?"

"Eğer sana söylersem ve beni terk edersen ya da bilgiyi paylaşırsan, seni öldürürüm." "Tamam, en iyisi söylememek o zaman." Başını sallayarak onaylıyor.

Elimi çekiyorum ve tavana bakıp sessizce düşünüyorum.

Eve gitmeden önce babamı görmeye gittim ve yüzüme karşı yalan söyledi. Ona son vuruşun neden yapıldığını bilip bilmediğini sordum ve bana önceki hikayenin aynısını anlattı.

Yalan söyledi.

Bir iyiliği geri ödüyordu.

Ama bence bu iyilik onun kendi iyiliği idi. Bir örtbas.

Onu sorguladığım için bile kızgındı, öfkeliydi. Bu daha önce hiçbirimizin yaptığı bir şey değildi. Onun kararlarına hep güvendik, belki de güvenmemeliydik.

Bizler melek değiliz, bundan çok uzağız ve eminim cehennemde bizim için özel bir yer vardır, ama şu anda orada değiliz.

Babam bırakmak isteyip istemediğimi sordu. Bir süreliğine bana iş vermeyi keseceğini söyledi. Büyük ihtimalle bir molaya ihtiyacım vardı.

Bu ilginç çünkü onun küçük kirli sırrını öğrenmeden önce, durmak istediğim için bana çok kızardı ama şimdi bir seçenek sunuyor.

Bu da beni daha fazla şey sakladığına inandırıyor.

Ama ne?

"Düşündüğünü duyabiliyorum," diye mırıldanıyor, gözleri kapalı ve yarı uykulu. Uzanıp elini çıplak göğsüme koyuyor ve elini üzerime koymadan önce parmak uçlarıyla göğsüme dokunuyor. "Uyku zamanı. Yarın işim var ve onlara geç kaldığımı söylemekten nefret ediyorum çünkü kığım ağrıyor." Gülüyorum ve çok geçmeden ağzından küçük bir horultu çıktığını duyuyorum. Yanıma dönüp onu izliyorum, sonra göz kapaklarımın ardında yüzünün şekliyle uykuya dalıyorum.

Ve merak ediyorum, *onun haberi olmadan kocasını öldürebilir miyim?*

OceanofPDF.com

Kalilah

Uyandığımda Kyson yatakta değildi.

Kıçım acıyor ama harika bir uyku çektim. Kapı açılıyor ve Nancy sessizce içeri giriyor. Işığı açmamaya dikkat ediyor ama yine de nazik gülümsemesini görüyorum.

"Bay Hunter zamanında uyanmadıysanız sizi uyandırmamı istedi. Yakında işiniz var."

"Teşekkürler Nancy." Bir an öylece duruyor ve başka bir şey söylemek için can attığını biliyorum. "Ne bilmek istiyorsun Nancy? Sadece bana sor... Ben o değilim."

"Bunun beni mutlu ettiğini söylemek istiyorum." Gülümsüyor ve dönüp odadan çıkmadan önce yatağa bir el sallıyor.

Ayağa kalktığımıda acıyı hemen kıçımda hissediyorum. Ayağa kalkmayı başarak maun gömme dolabındaki aynaya doğru yürüyorum ve bakmak için arkamı dönmeden önce ışığı açıyorum. Kıçımın her yerinde el izleri belli oluyor. Onları incelerken dudağımı ısırıyorum ve neden her yerimin bu kadar acıdığını hatırlıyorum.

Mümkün olan en iyi şekilde.

Seksin bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi? *Wham, bam, thank you, ma'am* yerine, ki bunlara alışkındım. Şimdi...

"Bu kış kesinlikle iyi görünüyor." Sesini duyunca sıcıyorum ama üzerimi örtme zahmetine girmiyorum. Adam beni çıplak, işerken, ve muhtemelen daha kötü halde gördü. Kyson sinsice içeri girdi, sinsice derken tam olarak bunu kastediyorum. Simsiyah giyinmiş, doğruca bana doğru yürüyor, eğiliyor ve ben ne yaptığını anlayamadan dudakları kışımnda, ayağa kalkmadan önce yumuşak bir öpücük konduruyor. "Erken döndüm. Horluyordun, bu yüzden seni uyandırmak istemedim." Siyah ceketini çıkarıyor ve gömme dolabına asmak için yanımdan geçiyor.

"Kardeşlerim yakında gelecek ve senin de işin var, bu yüzden seni tekrar becermeden önce gözümün önünden kaybolmanı öneririm. Arabanın anahtarları kapının yanındaki kancada." Yüzünü bana dönüyor, şimdi üzerinde sadece kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli gömlek var. Az önce astığı cekete uzanıyorum. Üzerime geçirip gülümsüyorum, dışarı çıkıp doğruca odama gitmeden önce tek kelime etmiyorum.

Ya da odasını.

Aslında hepsi onun ama ben bu kalıyorum.

Hızlıca giyindikten sonra yüzümü düzeltiyorum ve saçlarımı geriye tarayarak yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Konuşma sesleri arasında koridora adım atıyorum. Basamakların dibinde dört adam var. Biri Kyson, ikisi kardeşleri ve dördüncüsü de tanımadığım, biraz daha yaşlı gibi görünen bir adam. Bana dikkatle bakıyor. Merdivenlerden iniyorum ve onlara gülümseyerek arabanın anahtarlarının asılı olduğu yere gidip onları kancalarından çıkarıyorum.

"İyi günler Kalilah," diyor Kenzo.

Bir yanım geri dönmek istemiyor ama Kenzo'ya gülümseyip başımı sallıyorum. Kyson'a son bir kez bakıp başım bir şekilde kapıdan çıkıyorum.

Kyson'ın evine döndüğümde geç olmuştu.

Müşteri hizmetleri konusunda daha fazla eğitim almak için işte biraz daha kaldım ve sanırım sonunda öğrendim. Hepsini değil, çünkü hala öğreniyorum, ama yaptığım işi seviyorum. Keşke bu kadınların almaya geldiği şeylerin yarısına sahip olmayı düşünecek kadar kazanabilseydim. *Ne yapıyorlar ki?*

Kocanın parası olduğunu asla düşünmemem gerektiğini erken fark ettim. Dükkana gelen kadınların yüzde altmışından fazlası bağımsız ve evli değil. Bir kadın bugün şöyle dedi: "Bir şeyler satın alıyorum çünkü bu bana kendimi iyi hissettiriyor. Para gelip geçici ama satın aldığım şeyi hak ettiğimi ve kazandığımı bilmek harika bir duygu." Ona yirmi bin dolarlık çantayı uzatırken gülümsedim ve bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini düşündüm.

Sanırım mücadele eden biri için bu normalin dışında olurdu. Ama bildiğim kadarıyla, sıfırdan gelip yükselmiş olabilir. Ve bunu neden kutlamayasınız ki? Kimse sizi sizin kadar sevmeyecek ya da başarılarınızı sizin kadar iyi kutlamayacaktır.

En azından benim deneyimim bu yönde.

On sekiz yaşındayken Tony ile evlendim ve o andan itibaren onunla birlikte yaşadım ve onun istediği her şeyi yaptım. Buna ailemden uzaklaşmak da dahildi çünkü onun söylediklerine inanıyordum.

Birlikte olmamızı istemediler. Ve o zamandan beri fark ettim ki, seni seven hangi insan senin mutluluğunu istemez ki?

Onlardan çalmasına bile izin verdim.

Bu tüm zamanların en düşük seviyesiydi. Bunu ben bile biliyorum.

Bu yüzden bir daha geri dönmedim.

Çünkü onu içeri alanın ben olduğumu biliyorlar.

Kilitleri ve şifreleri vardı ve bunları bilen ve erişimi olan tek kişi bendim.

Ama Tony paraya ihtiyacımız olduğunu söyledi.

Biz , o yaptı.

Bu ilk büyük kırmızı bayrak olmalıydı, ama ben bunu görmezden . Pek çok şeyin peşini bıraktım.

Ve bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim. Kontrolün bende olmasını istiyorum.

Kabul ediyorum, şu anda bu durumda kontrol tamamen bende olmayabilir. Ama Kyson hayatımı kurtardı ve yatak odasında da dünyamı salladı, bu yüzden şu anda kendimi rahat hissediyorum.

Onun evinde zorla bulunmuyorum. Kyson istediğim zaman tek kelime etmeden gitmeme izin veriyor.

Tony'den ayrılmaya karar verdiğim gün, işimin bittiğini ve aşkın uydurma olduğunu anladım. Ve her türlü yanlış. Benden büyüktü. Ailem bana beklememi, onunla hemen evlenmememi söyledi ama ben sabırsızdım ve genç bir kız olarak düğününüzün hayalini kurarsınız.

Bana hayalini şeyleri teklif ediyordu. Ben de atladım.

İki lanet ayağımla.

Başlangıçta iyiydi, harika değildi.

Ama sonra, evliliğimizin bir yılında bana ilk kez vurduğunda, onu terk etmeye çalıştım, ama iki dizinin üzerine çöktü ve kalmam için yalvardı ve bana değişeceğini söyledi.

Bundan tam altı hafta sonra bana tekrar vurdu. Ve sonra tekrar.

Ve kaçış göremiyordum.

Tony bu dünyada sahip olduğum tek şeydi.

Pislik herif bana arkadaşlarımın boktan olduğunu ve böyle aşağılık insanların etrafında olmamam gerektiğini söylemişti.

O aşağılık biriydi.

Bunu görmek için çok geç kalmışım.

Ve sonunda bulduğumda, herkesi çoktan kaybetmişim.

Böylece, o farkına bile varmadan, küçük şeyler alıp sattım. Fark ettiğinde de kıldığımı söyledim. Sonunda, ayrılmak için yeterince para biriktirdim, ama son bir tur atmadan önce değil.

En son seks yaptığımızda, bir denizyıldızı olduğumu söyleyebilirim - hareketsiz ve sert - ama orada olmak istemediğimi bilmesine rağmen hayatının zamanını geçirdi. Tony bunu hiç umursamıyor gibiydi ve bu yüzden ondan biraz daha fazla nefret ediyorum.

Ben de çenesini kapalı tutan ve söz dinleyen o kızı bir kenara bırakmaya karar verdim. Artık erkeklerin taşaklarını tekmeliyor ve arkalarından konuşuyorum. Ve yeni halimi, o lanet olası pislik Tony ile evli olan çekingen kızdan daha çok seviyorum.

Daha iyisini bilmiyordu ve bunu öğrenmesi biraz zaman aldı.

Ama şimdi daha mutluyum. Her ne kadar ne olduğunu bilmediğim bir durumda olsam da.

Hâlâ daha mutluyum.

"Kalilah." Bu sesle durakladım.

"Kalilah." Ve o ses.

O seslerin kime ait olduğunu biliyorum.

Anahtarı asarken hızlı adımlarla koridordaki ışığı açmak için uzanıyorum. Her yer karanlık ve başka kimseyi duyamıyorum. Genelde Nancy bu saatlerde işini bitirmiş olur ama bildiğim kadarıyla hâlâ buralarda olabilir.

"Bırak onu. Eşyalarını da bırak." Kyson'ın konuştuğunu duyuyorum ama dinlemiyorum. Onun yerine ışığı açıyorum ve açtığım odasında üstsüz oturduklarını görüyorum.

"Um..." Onlara bakıyorum, bakışlarım Kyson'a yönelmeden önce biraz şaşkınlık içinde bocalıyorum. "Neler oluyor?"

"Üniformanı çıkar," diyor Kenzo.

Kyson'a bakarken gözlerim büyüyor, ama o hiçbir şey söylemiyor ve sadece izliyor. Kenzo elindeki bir şeye vurmaya başlıyor ve o zaman bir bıçak tuttuğunu fark ediyorum.

Hay sikeyim.

"Ben olsam kendimden korkmazdım... *henüz*," diyor.

Bilinmeyen bir nedenden ötürü, bana zarar vereceğini düşünmüyorum. Gözlerimi bıçaktan ayırıp, ellerini yumruk yapmış, bacaklarının üzerinde oturan Kyson'a bakıyorum.

"Soyun ve ona kıcını göster," diye emrediyor Kyson.

Rüya görüp görmediğimi anlamak için kendimi tokatlamalı mıyım? Şu anda neler olduğundan pek emin değilim ve onun dediğini yapmak için cesaretimi toplamam gerekiyor. Kyson'ın önünde çıplak olmak sorun değil ama kardeşini tanımıyorum. Kenzo her zaman çekingen ve sorunlu biri gibi görünmüştür. O belirsiz uçurumlara baktığınızda, gözlerinde daha derin bir şey görürsünüz. Daha karanlık bir şey.

"Kalilah, soyun."

Kyson'ın sözleriyle sırtım dikleşiyor ve emrini yerine getiriyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyerek başlıyorum, ardından bluzumun düğmelerini açıyorum. Sonra dönüp eteğimi kıcımdan aşağı sıyrıyorum, böylece tüm manzarayı görebiliyorlar ve ikisinin de bana baktığını görmek istediğimden tam olarak emin değilim.

"Gördün mü... Nasıl dinleyeceğini biliyorsun."

Alayına karşılık vermedim. Bunun yerine G-stringimi başparmaklarımla tutup yavaşça aşağı çekiyorum, bunu yaparken de eğiliyorum.

"Kalilah." Adımı söylerken omzumun üzerinden Kyson'a bakıyorum. "Dört ayak üzerinde dur ve yüzünü bana dön." Başımı sallıyorum ve dediğini yapıyorum, sonra dizine vuruyor. "Şimdi Kenzo'ya doğru sürün. Ona ne kadar iyi bir kız olabileceğini göster." Kocamla birlikte uzun süre bastırdığım bir yanım karşı koymak istiyor ama yapabileceğimi biliyorum. Kocamla birlikteyken, karşılık vermek istemenin ne demek olduğunu biliyordum.

Bir yumruk, iyi yerleştirilmiş bir tekme ya da daha kötü bir şey. Kyson bana bambaşka bir hava veriyor.

Beni öldürmesi gerekiyordu ama beni kurtardı.

Beni kilitlemesi gerekiyordu ama işe gitmem için arabasının anahtarını bana verdi.

Onunlayken tüm yetişkin hayatım boyunca olduğumdan daha özgürdüm. Ve bu başlı başına üzücü.

Bu yüzden sürünüyorum çünkü biliyorum *ki* sonunda seçim.

Kyson, "Düğünden beri göğüslerin büyümüş," diye dikkat çekiyor. "Aralarına bir matarayı nasıl sığdırdığın beni hâlâ şaşırtıyor," diye ekliyor, gözlerini benden hiç ayırmadan. Kenzo'ya doğru her hareketimi yavaş ve istikrarlı bir şekilde yapıyorum. Gözlerimi kaldırıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. Yüzünde gülümseme yok, ama şehvet dolu bakışları dikkatle bana kilitlenmiş.

Kyson, "Dikkatli ol aşkım, ısırır," diyor. Ve ben ona inanıyorum.

Bu yüzden Kenzo'nun ayakkabılarına ulaştığımda duruyorum ve dizlerimin üzerine kalkıyorum. Bacaklarını açıyor ve ben de aralarına giriyorum.

"Pantolonunu çöz ama dokunma."

Kyson'ın dediğini yapıyorum.

Şaşırtıcı derecede sabit ellerle Kenzo'nun kemerine uzanıp çözüyorum, ellerim yanlışlıkla karnının alt kısmına değiyor ve karnının dalgalandığını hissediyorum. Düğmeyi bırakıp fermuarı indirdiğimde Kyson'ın "Aferin kızıma. Şimdi sikini serbest bırak."

Etkileyici uzunluğu boxer'ının arkasından süzülüyor - Kyson'ın odasına en son geldiğinde bana aletini rahatça gösterdiği için zaten görmemiş değilim. Uzanıp sikini tüm elimle kavriyorum ve çekmeden önce sıkıyorum. Kenzo'nun kalçaları neredeyse fark edilmeyecek şekilde kayıyor ve Kyson'ın arkamda hareket ettiğini hissediyorum, eli çıplak kıcımlı yavaş ve sabit dairelerle ovuyor.

"Söyle bana aşkım, onun siki hakkında ne düşünüyorsun?" Kyson kıç yanağını ovmaya devam ederken soruyor. Her dairesel hareket daha da aşağıya, olmasını istediğim yere doğru ilerliyor. Birazcık eğiliyorum ve o da

daha da alçalmaya davet ediyor. Elim Kenzo'nun üzerinde ama aklım Kyson'ın bana dokunduğu yerde.

"Kenzo'nun sana dokunmasına izin yok. Nedenini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum ve Kenzo'nun elindeki bıçağı daha da sıkı kavradığını görüyorum.

"Çünkü benim olana dokunamaz ve ben onu seninle paylaşmıyorum." Bir parmağı kıvrımlarımın arasından geçti ve "Benim için tıraş olmuşsun." dedi. Tıraş . Tıraş bıçağını çaldım -içten içe kıkırdıyorum- ve tekrar kullanmaya gittiğinde bunu öğrenecek. "Ama bana bir şerit bırakmışsın. Hoşuma gitti." Mırıldanıyor ve daha da yaklaştığını hissediyorum.

"Onu okşamaya başla aşkım ve sakın korkma." Kyson benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Bu çok ateşli ve bu konuda ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Elimi Kenzo'nun şaftında aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım.

Bir paket sesi duyuyorum ve kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Hala dizlerimin üzerindeyim ama şimdi eğildim. Kenzo bıçağını kaldırıyor, küçük ama isterse iyi bir kesik atmaya yetecek bir bıçak. Elim üzerinde hareket ederken dudaklarını yalamasını ve bıçağın derisini bulmasını izliyorum. Tam penisine yakın kasık bölgesini kesiyor ve küçük bir kan damlası belirliyor. Bundan etkilendiğine hiç şüphe yok.

Kyson'ın parmakları girişime doğru ilerliyor ve bir tanesini sokuyor.

"Çok ıslak," diye mırıldanıyor Kyson. "Güvenli kelimemiz ne?"

Bunu söylerken Kenzo'ya bakıyorum, "Delilik."

Nedense Kenzo'nun gözleri parlıyor ve elim sikini daha da sıkı kavırıyor.

Kyson'ın dizlerinin üzerine çökerek hareket ettiğini hissediyorum ve bir nefes aldığımda Kyson içime kayıyor ve tüm hareketimi durduruyorum. Vücudum sıkıca kilitleniyor ve bacaklarımın arasına uzanıp klitorisime dokunarak mükemmel miktarda baskı uyguluyor. Rahatlamaya başladığım anı olmalı çünkü elini çekip itmeye başlıyor. Gözlerim kapanıyor, ama hala Kenzo'nun horozunun etrafında tutulan elimi hareket ettirmeyi hatırlıyorum.

"Ona dokunmama izin ver," diyor

Kenzo. "Hayır."

"Ama diğerlerine dokunmama izin verdin," diye itiraz ediyor Kenzo. "Buna değil."

Gözlerimi açtığımda Kenzo'nun gözlerinde bir kıvılcım görüyorum. Kendini tekrar kesiyor ve elimin hemen yanına damlayan kana bakma zahmetine bile girmiyorum.

Kyson'ın hamleleri hızlanıyor ve homurdanıyor. Bir eli saçlarıma ulaşana kadar nazikçe sırtımdan yukarı kayıyor. Köklerinden bir avuç tutuyor ve sertçe çekerek tüm kontrolü ele alıyor. Saçlarımı kullanarak beni yukarı çekiyor, hala içime sokuyor, beni kendisine doğru tutarken hareketlerini yavaşlatmıyor.

Kenzo'nun aletini bırakıp iki elimi başıma koyuyorum, Tanrı'dan Kyson'ın saçımı çekmemesini umuyorum, ama içime daha derine itip homurdandığında ellerim göğüslerime uçuyor ve onları sıkıyorum.

"Kahretsin, bırak tadına bakayım... sadece bir kez."

Kenzo'nun sesindeki çaresizlik karşısında inliyorum. "Hayır. Şimdi git," diye emrediyor Kyson ona.

Hayal kırıklığına uğrayan Kenzo ayağa kalkıyor, siki tam yüzümün hizasına geliyor ve ben inliyorum. Kyson saçımı tekrar çekiyor ve çığlık atmak için ağzımı açıyorum, ama Kyson homurdanıyor, "Kapa çeneni."

Emrettiği gibi yapıyorum ve Kenzo'yu gözden kaybediyorum.

Kyson aynısını amıma yapmadan önce göğüslerime sert bir tokat atıyor. Sonra bir parmağını kaldırıp ağzıma yerleştiriyor. "Em" diyor.

Bu adam sürekli saçımı çekiştiriyor. Bundan sonra kesinlikle başım ağrıyacak.

Ama buna değer.

Parmağını emip ıslatır ıslatmaz çekip klitorisime götürüyor ve sert çıkıntıya daireler çizerek sürüyor. Ve ben farkına bile varmadan, sert bir şekilde boşalıyorum.

"Gördün mü aşkım... Ona ihtiyacın yoktu. Sen sadece onun fikrini istedin." Kyson saçlarını bırakıyor, içimden çıkıyor ve beni dizlerimin üzerinde bırakarak ayağa kalkıyor. Önümde ilerliyor, prezervatifi yana atıyor ve sertleşmiş sikine doğru başını sallıyor. "Şimdi em." Ağzımı açıyorum ve onu alabildiğim kadar içime alıyorum. O kadar sert emiyorum ki öğürüyorum ve kusabileceğimi düşünüyorum. Ama neyse ki kusmadım. Boğazımdan aşağıya indikten sonra çekiliyor, siki parlak ve hala yarı sert, sonra sırtıyor ve çeneme dokunuyor. "Ne mükemmel bir sürtük."

OceanofPDF.com

YEDİ

Kyson

KALİLÂH BENDEN UZAKLAŞIYOR ve bana attığı bakış, eğer bunu yapabilecek gücü olsaydı beni öldürürdü.

"Bu ne cüret," diye feryat ediyor. "Sen... sen benim... Tanrı aşkına!"

Sanki dilinde acı bir tat varmış gibi o kelimeyi söyleyemiyor bile.

"Aslında senin bir sürtük olduğunu düşünmüyorum, Kalilah." Onu ikna etmeye çalışıyorum.

Tek sorun yüzü kıpkırmızı olmuş, çenesi yukarı kalkmış ve gözlerinden öfke fışkırıyor.

"Bu..." diye kekeliyor, kelimeleri oluşturamıyor. "Siktir. Sen!" Kalilah hışım ile uzaklaşıyor ve kırmızı poposu ve mavi-siyah sırtıyla yanımdan geçip giderken kıkırdamamı tutmak zorunda kalıyorum.

Çabucak ayağa fırlayıp onu takip ediyorum ve odasına girmeden onu yakalıyorum. Sonra onu kendi etrafında döndürüyorum. "Kadınlar seks sırasında aşağılanmayı severler... Bu çok tahrik edicidir," diye açıklıyorum.

Gözlerinde yaşların biriktiğini görüyorum ve onu daha önce ağlarken görüp görmediğimi bilmiyorum ve bu beni çok etkiliyor.

Bana ne yapıyor?

Onu kardeşimle bile paylaşmazdım ki bu bana çok yabancı. Lilly'yi onunla ve ondan öncekilerle paylaşırken hiç sorun yaşamadım ama Kalilah farklı.

Neden? Hiçbir fikrim yok.

Öfkeyle gözlerini ovuşturuyor. "Bunu bana bir daha *asla* söyleme. Bundan hoşlanmıyorum."

Hemen eğilip başparmağımla gözlerinin altını siliyorum ve bakışlarımı onunkilere . "Seni öyle düşünmüyorum. Bence sen harikası."

Sözlerim karşısında gözleri irileşiyor ve "Teşekkür ederim" diye fısıldıyor ama sonra geri çekiliyor. Kalilah birkaç adım atıyor, duruyor ama arkasını dönmüyor ve "Sırtımı yıkamak için yardıma ihtiyacım var. Yardım eder misin?"

Beni görmemesine rağmen başımı sallıyorum ve onu banyoya kadar takip ediyorum. Duş için muslukları çeviriyor ve içeri giriyor. Ben de arkasından yaklaşıp sıcak suyun altına giriyorum.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım," diye itiraf ediyor ve sabuna uzanıp sırtını nazikçe yıkamaya başlıyorum.

"Hoşuna mi?" diye sordum. Dokunuşuma doğru eğildi.

"Evet. Bu kötü mü?" Perili gözleriyle omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Hayır. Zevk asla utanılacak bir şey değildir. Onu kucaklamalısın," diyorum ona. "Ama bunu bir daha yapmayacağım."

Başka tarafa bakıyor ve başını sallıyor. "Onunla yaptın, değil mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. "Lilly acıyı severdi. Birden fazla erkek tarafından izlenmeyi ve beğenilmeyi severdi. Dürüst olmak gerekirse evli olmasına şaşırdım."

Lilly bir mazoşistti ve aynı birden fazla partnerle birlikte olmaktan hoşlanıyordu, ben de bundan hoşlanıyordum. Paylaşması kolaydı ve ben hiç kıskanmadım. Bunun nedeninden emin değilim, hatta nedenini anlamak istediğimi de sanmıyorum.

"Onu sevmiyor, haberiniz olsun. Size bakılırsa, sevdiği kocası değil" diyor.

"Onu sevmiyorum. Hiç . sadece oradaydı, içinde yaşamaya çalıştığı kullanılmayan bir alanı . Ondan ayrıldığımda çılgına döndü. Bana

ona geri döneceğimi ve onun daha iyi bildiğini söyledi.

"İlk aydan sonra ona geri dönmediğimde, onu geri almam için bana yalvarmaya başladı. Ona hayır dedim ama Lilly tekrar tekrar geri döndü. Ta ki bir gün gelmeyi bırakana kadar. Çok geçmeden düğününe davet edildim. Gitmemeyi düşündüm ama sonunda iyi ki dedim. Sadece onu unuttuğumdan emin olmak için değil, seninle de orada tanıştığım için."

Dudaklarında bir gülümsemeyle bana doğru dönüyor. "Seninle gelmem gerektiğini yoksa öleceğimi söylediğini unutmayalım."

"Gerçek buydu." Omuz silktim.

Kalilah sırtıyor ve beni yıkamaya başlamadan önce ellerini sabunun üzerinde ovuşturuyor. Onun dokunuşuyla sikim seğiriyor ve eli taşaklarımı avuçlamak için aşağı kayıyor ve sonra sikimi tutuyor. "Beni çok yoruyorsun," diye mırıldanıyor.

"Mümkün olan en iyi şekilde."

Başını sallıyor ama beni yavaşça okşarken elini gevşetmiyor. Ona durmasını söylemeliyim. Ama yapamıyorum. Ellerim yüzünü çevreliyor ve ne olduğunu anlamadan dudaklarım onunkilerin üzerinde. Onu öpüyorum ve o da beni öpüyor, tam erişimim olsun diye ağzını açıyor. Ellerim saçlarının arasından geçiyor ve bu sefer çekmiyorum. Yine de hayatım pahasına tutunuyorum ve bu küçük kadının bana ne yaptığını merak ediyorum.

Ve daha da önemlisi, bunu nasıl durdurabilirim?

"Uyuyor." Kenzo'yu yatak odamın kapısında görmek için dönüyorum, neredeyse hiç uyumamış gibi görünüyor.

"Ve hiç uyumamış gibi görünüyorsun," diye cevap veriyorum.

Kenzo elini yüzüne sürüyor ve ben onun ne kadar berbat durumda olduğunu unutuyorum. Ruhunun daha kötü bir şey için nasıl can attığını. "Uyuyamıyorum..." diye duraksıyor, "pek uyuyamıyorum."

Kalilah'yı kendime doğru çekiyorum ve o da bedenime daha sıkı sarılıyor. "Yatağa gir," diyorum ona.

Çocukken tek bildiğimiz buydu. Büyüdükçe pek çok şeyi geride bıraktık, ancak kadınlarla birlikte oynamak gibi bazı şeyler kaldı. Şimdi, paylaşmaya pek hevesli değilim. İkiz olduğunuzda bu farklı bir bağ ve açıklayabileceğiniz hiçbir şeye benzemiyor. O dile getirmek istemese bile ben onun nasıl hissettiğini biliyorum.

"Daha yeni geldim..." Sözüünü kesiyor ve yanımdan geçip gidiyor.

"Bin," diyorum ona, kendimi tekrar etmek istemeyerek.

Kenzo, Kalilah'nın yattığı tarafa doğru yürür. Çarşafı kaldırmıyor ama onun yanına tırmanıyor. Onu kolumun altına alıyorum, sonra tavana baktığını görmek için ona bakıyorum.

Kenzo ona yan gözle bakarken "Senin için iyi," diye mırıldanıyor ve sonra ekliyor, "Ondan hoşlanıyorum."

Kenzo nadiren birinden hoşlanır, bu yüzden bunu söylemesi bile nadirdir.

"Lilly'den daha mı iyi?" Ona duyduğu nefreti bildiğim için soruyorum. Sanki acı bir şey yemiş gibi burnu kırışıyor ve tekrar tavana bakıyor. "Tartışmasız, ama horluyor. Ona horlamayı nasıl durduracağımızı öğretilim mi?" Sorusuna gülümsedim. Zuko'yu bir keresinde ergenlik çağındayken horlayarak sızmış halde bulmuştuk. Çığlık atarak ve tekmeleyerek uyanana kadar burnunu tutmuştuk. Kıçımıza tekme basmıştı ama o zaman buna değmişti.

"Hayır, horlamasıyla ilgili bir sorunum yok. Çok yumuşak ve sadece o..." Sözüümü kesiyorum.

Başını sallıyor, sonra bize sırtını dönüyor ve daha derin nefes almaya başlıyor. Kendinden geçti.

Güzel.

Kalilah

SICAĞA SARILMIŞ BİR ŞEKİLDE UYANIYORUM.

Aman Tanrım! Hareket etmeye, ısıнын dağılması için yer değiştirmeye çalışıyorum ama olmuyor.

"Hareket etmeyi kes." Kyson'ın yanımda homurdandığını duyuyorum. Başını omzuma koyarak beni belimden tutuyor.

"Çok sıcak. Boğuluyorum," diye inleyerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Kıpırdama."

Donup kaldım.

O Kyson değildi.

"Çoğu kişi seslerimizi ayırt edemez. Sizin ayırt edebilmeniz beni eğlendiriyor," diyor Kyson.

"Olma." Aralarına giriyorum. Dizlerimin üzerine çöktüğümde dönüyorum ve ikisi de orada yatıyor. *Ne oluyor be!* Ortalarında ölmüştüm. Başımı sallayarak yatağın ucuna tırmanıyorum ve iniyorum. Üzerimde kıyafet yoktu, bu yüzden yerdeki Kyson'ın gömleğine uzandım.

"O benim değil. Bırak onu." Kyson'ın dediğini yapıyorum, dönüp banyoya gidiyorum, giysilerinin düzgünce bir sepete atılacağını biliyorum. Temizlik sorunu olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Bir gömlek alıyorum, başımın üzerine kaldırıyorum ve yatak odasına geri dönmeden önce üzerime geçiriyorum. İkisi de sırt üstü uzanmış, başlarını

yan tarafta, mışıl mışıl uyuyor.

Bir dakika orada durup onları izliyorum.

İkisi de birbiri kadar güzel, biri çıplak ve bronzlaşmış, diğeri mürekkeple kaplı. Kardeşler tamamen farklı ama yine de ikisi de aynı. İkisi de aynı anda kıpırdanırken sırtıyorum. Acaba aynı şekilde uyuduklarını biliyorlar mı? Hâlâ sırtarak odama gidiyorum.

Nancy beni görünce soldu, sonra sakinleşti. "Güzel, güzel! Lütfen ona gitmesini söyle. Beni dinlemiyor." Elimi tuttu ve beni çekmeye başladı. Küçük, yaşlı bir kadına göre çok güçlü. Nancy beni merdivenlerden aşağı çekti ve işte o zaman onu gördüm. *Lilly*. Gözleri ıslak ama gözyaşlarının sahte olduğuna şüphe yok. Beni görür görmez sırtı dikleşiyor ve gözleri kısılıyor.

"Sen," diye .

Nancy yanımda duruyor, elimi tutuyor. "Bak, uyuyor. Lütfen git," diyor Nancy.

"Saat daha erken. Uyanık olması gerekirdi. Her zaman bu kadar erken uyanır," diyor Lilly kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Üzgünüm, değil. Onu ." Kapıya doğru el sallıyorum. "Artık gidebilirsiniz."

Gözlerini bana dikmeden önce sarı saçlarını kulağının arkasına atıyor.

"Senden bıkacak."

"Senden bıkmış gibi mi?" Isırarak karşılık veriyorum. Nancy elimi hafifçe sıkıyor.

"Hiç . Sadece bana istediğimi veremedi. Ve ben ne istediğimi biliyordum."

"Onu istiyorsun. Bu çok açık," diyorum. "Nancy bile gerçeği biliyor."

"Gitseniz iyi olur Bayan Lilly. Bay Hunter davetsiz misafirlerden hoşlanmaz."

Kaltak parmağıyla beni işaret etme cüretini gösterdi. "İstenmiyor."

"Bundan gerçekten yorulmaya başladım. Ya gidersin ya da seni dışarı çıkarmak için amina tekme yi basarım. Sen seç." Elimi Nancy'den çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

". " Alay ediyor.

"Oh, ama yapardı!" Hepimiz *o* sese dönüyoruz. Kyson üzerinde sadece bir çift boxerla merdivenlerden iniyor. "Lilly, neden buradasın?"

"Konuşmamız gerek. *Şimdi*." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Yalnız."

Kyson'ın cevabını duymadan önce burnumu kıvırıyorum. "Nancy, Kalilah'yı mutfağa götür, Lilly ile konuşmam gerek."

Aman Tanrım, hayır yapmadı. Kafasının arkasına hançer gibi bakıyorum. "Kalilah, eğer bana vurmayı düşünürsen..."

Ona dilimi çıkarıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkmak için arkamı dönüyorum. Kenzo birkaç adım arkamda duruyor, gömleğini çekiştiriyor. *Odaya girdiğini nasıl duymadım?* Daha ileri gitmemi engellemek için uzanıp beni belimden kavırıyor.

"Dur bakalım, acelen ne?" Omzumun üzerinden bakmadan önce bana bakıyor ve o anda Lilly'yi görüyor. "Görüyorum ki çöpler kendini içeri atmış."

"Siktir git! Sen hasta bir sikiksin, Kenzo!" Lilly bağırıyor.

Arkamı döndüğümde Kyson'ın bizi izlediğini görüyorum. Gözleri Kenzo'nun elinin şu anda sırtımın ortasında olduğu yere odaklanmıştı.

Kenzo'ya dönüp, "Ben de seninle geliyorum. Bugün izinliyim ve onların etrafında olmak istemiyorum."

"Onlar mı?" diye soruyor tıklamadan önce. "*Ohhh*." Başını sallıyor ve ben de hemen bir etek alıp çantamı kaptığım gibi beni bekleyen Kenzo'nun yanına koşuyorum.

"Kahretsin. Hızlı hareket ediyorsun." Kıkırdıyor.

"Köpeğin şeyin etrafında olmak istemediğinde bunu yapmalısın."

Sözlerim karşısında dudağı seğiriyor ama gülmüyor, hatta gülümsemiyor bile. "Yeterince makul."

Kapıya doğru yürürken Kyson, "Kenzo," diye uyarıyor. Kyson bize yaklaşıırken ayakkabılarıma uzanıyorum. "Gitmesine izin yok."

Arkamı dönüyorum ve dilimi tekrar ona doğru uzatıyorum. "Isırıp koparacağım," diye hırlıyor Kyson.

Lilly omzuna dokunmak için bir adım öne çıkıyor ama dokunuşu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Kenzo kapıdan çıkıyor, ben de peşinden gidiyorum ama Kyson elimi tutuyor.

"Ben olsam uzağa gitmezdim," diyor alçak bir ses tonuyla.

Kyson beni tutarken Lilly'ye bakıyorum. "Onu alabilirsin," diyorum Onu.

Kyson beni geri çekmeye çalışıyor, ama ben onun elinden kurtulmayı başarıyorum ve

Beni tekrar yakalamadan önce acele et. Dışarı çıktığımda, garaj yolunda bir motosiklet görüyorum. Kenzo bir kask uzattı ve etek giydiğimi hatırladım.

Siktir et!

Koştum, aldım, taktım ve bisiklete tırmandım. Kenzo'nun kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim ama emin olamıyorum. Caddeye çıktığında, Kyson'ın orada durduğunu görmek için arkama bakıyorum ve öfkeli.

"Neredeyiz biz?" diye soruyorum. "Bir kulüp," diye cevaplıyor.

"Ne tür bir kulüp?" Binaya baktığımızda, herhangi bir işaret ya da ipucu yok ve gelip giden insanlar da görünmüyor.

"Bir seks kulübü." Ben olduğum duruyorum ve Kenzo yürümeye devam ediyor. Kapıya yaklaştığında kapı açılır ve orada bir adam durmaktadır. Görünüşe göre

Dostça, birbirlerini el sıkışarak ve gülümseyerek selamlıyorlar. Sonra ikisi de dikkatlerini bana çevirdi.

"Benimle gelebilirsin. Bir şeyler toplamam gerekiyor," diyor Kenzo.

Kapı tekrar açılıyor ve bir kadın dışarı fırlıyor. İki tonlu saçlarını -üstte sarı, altta kahverengi uçlar- arkadan bağlamıştı ve gözleri benimkilere kaymadan önce adamlara baktı ve "Değişiklik olsun diye misafir mi getirdin Kenzo?" dedi. Sonra bana seslendi, "İçeri gel, içeri gel." Bana el sallıyor, ben de Kenzo'ya bakıyorum, o da başını sallıyor. Kapıyı açık tutarken ona doğru bir adım atıyorum. "Kenzo kardeşleri dışında kimseyi getirmez," diyor ve benim ondan önce girmeme izin veriyor.

"Burası gerçekten bir seks kulübü mü? Ona sordum.

"Evet. Arzular konusunda uzmanlaşmış biri." Göz kırptıyor. "Ben Avani ve sen kan oyunlarını seven birine benzemiyorsun." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Burayı ben işletiyorum. Grayson, Kenzo'yla konuşan adam, patron. Her şeyin parasını o ödüyor. Buranın patronu gerçekten benim." Kıkırdıyor ve gözleri muziplikle parlıyor.

"Kesinlikle kandan hoş," diye cevap veriyorum.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Tekrar bana baktı. "Açık değiliz ama sana etrafı gösterebilirim." Başımı sallıyorum. "Kırmızı odayla ilgilenmiyor musun?" diye soruyor.

"Kırmızı oda mı?" Tezgâhın üzerindeki kırmızı kurdeleyi işaret ediyor.

"Her oda için renkler. Kırmızı kan odası... Kenzo'nun favorisi" diye açıklıyor.

"Evet, bunu görebiliyorum," diyorum.

Avani bana daha fazlasını söylemek ister gibi ama söylemiyor. "Ben Kalilah. Kyson'la kalıyorum."

"Bu daha mantıklı. Seni Kyson'la birlikte görebiliyorum." Kenzo' ayakta durduğu ve hâlâ kulübün sahibiyle konuşmakta olduğu kapıya bakar.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Eğilip bileğimi tutuyor, ters çeviriyor ve tekrar yerine koyuyor. "Kesik yok."

"Evet, dediğim gibi, kanlı oyunlardan hoşlanmıyorum, ama bunun kanıtlarını gizlemenin yollarını gördüm," diye cevap veriyorum, Kenzo'nun kasığına yakın bir yerini nasıl kestiğini hatırlayarak.

"Tasarım çanta koleksiyonum üzerine bahse girerim ki kimin gizli kesiklerini gördüğünüzü tam olarak biliyorum." Kaşlarını oynatıyor. "Hunter ikizlerinin paylaşmayı sevdiği hikâyeler duymuştum. Tanrım, daha fazlasını bilmek isterdim." Avani sanki ona tüm kirli detayları anlatacakmışım gibi eğiliyor.

"Avani," diye homurdanıyor biri ve ben Grayson'a dönüyorum. Birkaç dövmesi var

-Neredeyse mürekkeple kaplı olan Kenzo gibi değil ama Grayson'ınki daha aralıklı.

"İyi davranıyordum," diyor Avani.

"Evet, nasıl olunacağını bilmiyorsun."

Gözlerini deviriyor.

"Gitme vakti geldi," diyor Kenzo, cebine bir şey koyarken. "Bana kırmızı odayı göstermek istemiyor musun?" diye soruyorum.

Herkes ölüm sessizliğine bürünür.

Kenzo'nun gözleri sorum üzerine parlıyor, ama ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi sessiz kalıyor, ama sözlerimi duyunca gözlerine gizlice giren şehveti görebiliyorum.

Sonra birinin telefonu çalmaya başladı ve hepimiz Kenzo'ya baktık.

"Numaram sadece dört kişide var. Onlardan biri burada duruyor. Bunun kim olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?" Kenzo elini cebine atıp telefonunu çıkardı. Ekranda kardeşinin adı yanıp sönüyor ve bana uzatıyor. Telefonu alıp burnumu kıvırıyorum, sonra gözlerimi kapatıp iç çekiyorum.

"Cennette sorun mu var?" Avani sorar.

"Avani," diye homurdanır Grayson.

Neden onu dizginlemesi gerektiği hissine kapılıyorum?

"Cevap ver. Zaten kızgın olacak," diye ekliyor Kenzo.

Lanet olsun! Telefonu kulağıma dayadım ve Kyson'ın sesi diğer uçtan "Getir. Onu. Geri getir."

"Neden?" diye sordum. Beni dikkatle izleyen üç çift göz var. Büyük olasılıkla Kyson'ın söylediği her şeyi duyabiliyorlar çünkü sesi çok çıkıyor.

"Neredesin sen? Gelip seni kendim alacağım," diye bağırıyor Kyson.

"Hayır. Paramı aldım ve kıyafete ihtiyacım var. Kenzo beni mağazalara bırakacak." Telefonu kapattım ve Kenzo'ya geri verdim.

Kenzo hiç umursamadan, "Seninle alışverişe çıkmayacağım," diyor.

"Biliyorum. Öyle olduğunu hiç söylemedim. Sadece bir araca ihtiyacım var." Gülümsüyorum, çantamı omzumda daha yükseğe çekiyorum. "Ayrıca, artık bir işim olduğu için bunlardan birine ihtiyacım var." Elindeki telefonu işaret ediyorum. Başını sallıyor ve dışarı çıkarken vedalaşıyoruz. Kenzo kaskı bana uzatıyor ve kendi kaskını takmadan önce dönüp bana bakıyor.

"Ona kızgın mısın?" diye soruyor.

"Evet... Hayır... Bilmiyorum." Omuz silkтім.

"Onu istemiyor. İsteseydi hala onunla olurdu. Onu uzun zaman önce kaldırıma attı," diyor ve bisiklete biniyor.

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

Kyson onu istemiyor olsa bile, beni bir tür davetsiz misafirmiğim gibi reddetmesi ve şimdi de sahiplenici davranıp geri dönmemi talep etmesi beni kızdırdı.

Yani, *gerçek olan ne?*

Kenzo'yu biraz daha kucaklayarak hızlanıyor ve çok geçmeden tek kelime etmeden beni bir dizi mağazanın önünde indiriyor ve ben de arabasını sürmesini izliyorum.

Alışveriş yapmam lazım.

Ne kadar

heyecan verici.

OceanofPDF.com

Kyson

"GEREKİYOR," diyorum Lilly'ye, ondan uzaklaşırken telefonum hâlâ elimde. Telefon çalıyor ve kardeşim bana Kalilah'yı nerede bıraktığını söylüyor.

"Onu senin için bıraktım. Tekrar deneyebiliriz. O kadar çok şey istemeyeceğim-" Sözlerini elimle durduruyorum ve ona doğru dönerken başımı sallıyorum.

"Bunu yapmanı ben mi istedim?" Yaklaşıyorum ve elimdeki telefonu kontrol ediyor. "Ben mi istedim?"

"Şey, hayır. Ama birlikte çok eğlendik," diye fısıldıyor.

"*Vardı* derken," diyorum. "Şimdi gidebilirsin. Ve geri gelme." Dönüp elimi korkuluklara koyuyorum, o tekrar konuşuyor: "Beni kullandığın gibi onu da kullanacaksın. Senin için bu, Kyson."

"Ama yine de geri gelmeye devam ediyorsun." Gülümsüyorum, arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. "Kendine bir koca bulmuşsun ve burada duruyorsun..." Önümde el sallıyorum.

"Senden nefret ediyorum, Kyson."

"Peki neden buradasın?" Soruyorum. "Oh, seni nasıl becereceğini bilmiyor, değil mi?" Sırıtarak merdivenlerden aşağı ona doğru yürüyorum. Yaklaştığımda nefesini içine çekiyor. "Birden fazla kişiyle oynamayı ne kadar sevdiğini bilmiyor." Dudaklarımı yalıyorum ve o da bu hareketi taklit ediyor. "Ya da şaplaklanmayı ne kadar sevdiğini."

"I-"

"Zaten nefes nefese kalmışsın, Lilly. Belki de enerjini daha çok kocana seni nasıl becereceğini öğretmeye harcamalısın." Elimi kaldırıyorum, ona dokunacağımı sanıyor ama arkasını işaret ediyorum. "Şimdi *siktir* git." Döndüm ve uzaklaştım.

"Nancy, eğer gitmezse, onu bıçaklamak için sana izin veriyorum. Sonuçlarıyla biz ilgileniriz," diye sesleniyorum.

Merdivenleri ikişer çıkarken Nancy, "Tamam Bay Hunter," diyor. Çabucak giyiniyorum, yatağımı yapıyorum ve anahtarlarımı alıyorum.

Ava gideceğiz, ava gideceğiz...

Sonunda avlayacak birini buldum.

Ve hepimiz avlanmayı ne kadar *sevdiğimi* biliyoruz. Dürtülerimi doyumam gerek.

Bu avın fantastik fikri ne? Onun nerede olduğunu zaten biliyorum.

Onu nasıl özlediğimden emin değilim ama şimdi onu gördüğümde hemen fark ediyorum. Kalçalarında hafif bir salınım var, bu da dudağımı ısırma neden oluyor, kışkırtıcı bıraktığım el izlerini düşünüyorum.

Belki de benim için fazla mükemmeldir.

Bu kadın beni aklımdan çıkardı ve bunu o kadar kolay yaptı ki. Kalilah, bir zamanlar *keşkelerle* ve *ne halt* ettiğimle dolu olan odayı kaplıyor ve şimdi ona bir daha ne zaman ve nerede dokunabileceğimi düşünüyorum.

Geride durup gözlemliyorum. Kalilah bir etek almak için eğiliyor. Etrafındaki herkesten habersiz, kendi küçük dünyasında. Bir satış görevlisi ona etmek için yaklaşıyor. Kalilah gülümser ve onlara açıkça hayır der. Onun

Ellerim çantalarla dolu ve burada biraz daha durup inanılmaz manzarayı seyrediyorum.

Hâlâ eğilmiş, doğru bedeni bulmaya çalışarak alt rafta bir şeylere bakarken arkasından yaklaştım.

"Çıplak olmanı tercih ederim," diye fısıldıyorum.

Kalilah sesimle sığıyor, sığrarken de karnıma vuruyor. Nefesini içine çekiyor, elini kalbinin üzerine koyuyor ve öfke dolu altın gözleriyle bana dönüyor.

"Küçük arkadaşını da getirdin mi?" soruyor, etrafı tarayarak. "İkiniz konuşabilesiniz diye bana gitmemi söylemiştin. Peki neden buradasın?" Kalilah ısııyor, açıkça kızgın.

"Onu nazikçe bırakabileceğimi düşündüm."

"Oh, çünkü bunu kesinlikle hak ediyor. Ne kadar naziksin." Dönüp gitmeden önce bana bir göz devirmesi yaptı.

"Öyle. Lilly'nin seni benimle kalırken görmesi ona büyük bir darbe olurdu. Hiç yatıya kalmadı," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Bunun *benim* sorunum olduğunu sanmıyorum." Kalilah başka bir rafa uzanır ve bir etek alır. "Şimdi gidebilerseniz, alışverişte iyi bir gün geçiriyordum."

Elindeki giysi yığınının göstererek, "Bunlara paran yetmez," diyorum.

"Bunu biliyorum. Ama bunu herkesin duyması için haykırdığın için teşekkürler, seni pislik."

Yığını onun kollarından alıp kasaya doğru yürüyorum. "Hepsi," diyorum kasadaki kadına.

"Kendi masraflarımı kendim karşılayabilirim." Kalilah kalçasıyla beni yoldan çekmeye çalışıyor ama ben hiçbir yere gitmiyorum. O daha kendi kartına uzanamadan ben kartıma dokunuyorum ve bizi yumuşak bir bakışla süzen satış görevlisine gülümsüyorum.

Kalilah dönüyor ve çantalarını bile almadan fırtına gibi dışarı çıkıyor.

Onları tezgâhtan alıp aceleyle peşinden çıktım ve onu cep telefonu mağazasına takip ettim.

"Telefona ihtiyacın var mı?" Ben soruyorum.

"Evet. İşe sahte bir numara verdim. Aramaya çalıştıklarını ve bir adamın cevap verdiğini söylediler. Yalan söylediğimi anlayıp işimi kaybetmeden önce onlara doğru numarayı söyleyebilmem için bir tane lazım."

Bir satış asistanı Kalilah ile telefon seçeneklerini gözden geçirmeye başlar. Ne alacağı konusunda kafası karışmış görünüyor. Sanki çok uzun zamandır bir telefon sahibi olmamış gibi ki bu çok garip.

"Bunu alacağız." En yenisini gösteriyorum; onun için kullanımı kolay olması gereken dokunmatik bir ekran. Bendekinin aynısı. Satış asistanı uzaklaştığında Kalilah yan gözle bana bakıyor.

"Buna param yetmez," diye fısıldıyor utanarak.

"Yapabilirim," cevap veriyorum ve kasaya gidip ödemeyi yapıyorum.

İşim bittiğinde geri döndüğümde onu tam olarak bıraktığım yerde buluyorum. Etrafında olup biten hiçbir şeyi anlayamıyormuş gibi dalgın görünüyor. Altın rengi gözleri parlıyor ve adını birkaç kez tekrarlayıp "Sorun ne?" diye sorduğumda başını sallıyor.

Kalilah döndü ve dükkandan çıktı. Şimdi

onun üç çantasını taşımak bana kaldı.

Bir bankta durur ve oturur, öne doğru eğilir ve başını ellerinin arasına alır.

Temkinli bir şekilde yanına oturuyorum. "Nefes almak için talimatlara ihtiyacın var mı? Çünkü dürüst olacağım, genellikle birinin nefes almasını durduran kişi ben olurum, nasıl yapılacağını gösteren değil."

Başını ellerinin arasına alıyor ve dudaklarına değen yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Sorun nedir?" Tekrar ediyorum.

"Bunu yapman beni rahatsız ediyor." Elini çantalarındaki maddi eşyalara doğru sallıyor.

"Neden? Kadınlar hediyelere bayılır."

"Bunlar hediye mi? Yoksa tuzak mı?" diye fısıldıyor. "Hayır, onlar hediye," diyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Bana hediye alan son adam," diye tırnak işareti kullanıyor, "hediyeleri aynı hızla alıp götürdü."

"Kocası," diyorum ve Kalilah başını sallıyor.

"Evlendiğimizden beri telefonum olmadı. Onu da aldı." "Nasıl geçindiniz?"

"Ne demek istiyorsun? Onunla mı yoksa telefonla mı? Telefona ihtiyacım yoktu çünkü hiçbir yere gitmedim ya da hiç arkadaşım olmadı. Ona gelince, her şeyi onun için yaptım," diyor sanki çok açılmış gibi. "Ve şimdi bu," ellerini çantaların etrafında sallıyor, "beni rahatsız ediyor."

"Tamam. Ödeme olarak gelip odamı temizleyebilirsin." O bir şey söyleyemeden parmağını kaldırıp ekliyorum: "Tercihen çıplak."

"Odan zaten temiz. Sen bir temizlik manyağısın" diyor. Evet, bu doğru. Bunu inkar etmek mümkün değil.

"Tamam, anladım. Ama çıplak başka bir şey yapabilirsin." Ona kaşlarını oynatıyorum.

"Eğer bunları senden alırsam..." diye elimdekileri tekrar işaret ediyor, "onları asla geri istemeyeceksin ya da parasını ödediğini bana hatırlatmayacaksın. Özellikle de senden bunu hiç istemediğimi düşünürsek," diyor ciddi bir şekilde. O kadar ciddi ki, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup derin derin nefes alıyor ve ne demek istediğini bana anlatmaya çalışıyor.

"Onları sana rüşvet vermek için almadım, Kalilah. Hay sikeyim! Kocan ne kadar boktan biriydi?"

"Tamam, onları alacağım. Ama lütfen ben bunu bir daha yapma."

"Sormayacaksın," diye itiraz ediyorum.

Kalilah tekrar başını sallıyor, bu sefer gülümseyerek. "Gördün mü, öğreniyorsun." Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. "Ben de yakında kalacak bir yer arayacağım. Sonsuza kadar seninle kalmak istemiyorum."

Sözlerinin karşısında
duruyorum. *Hayır,*
olmuyor! "Neden?" diye
soruyorum.

"Çünkü özgür olmak istiyorum. Ve şu anda buna izin vermiyorsun."

"İzin vereceğim," diye ısrar ediyorum ve bana şüpheyle bakıyor.

"Tamam.

Göreceğiz."

Göreceğiz.

Umarım.

OceanofPDF.com

Kalilah

Nasıl oluyorsa, kendi yatağında uyusam bile kendimi onun yatağında buluyorum. Neredeyse iki hafta oldu ve ilk maaşımı saymazsak maaş çekimi biriktirmeyi başardım. Yemek ya da benzin için ödeme yapmak zorunda olmayınca kolay oluyor. Ben bir şey söylemeden arabayı her zaman benim için dolduruyor.

Yatağa gittiğim ve beni odasına getirmedeği bir iki gece oldu, ama uyanıp uyanık olup olmadığına bakmaya gittiğimde yatağına dokunulmamıştı, bu da eve hiç gelmediği anlamına geliyor.

Ve bunlar benim en huzursuz gecelerim.

Henüz bilmiyor ama yaşayacak bir yer arıyorum ve biliyorum ki bundan hoşlanmayacak ve kalmamı sağlamaya çalışacak. Ama gitmeme izin vereceğini hissediyorum çünkü ihtiyacım olanın bu olduğunu biliyor.

Tam dışarı çıkmak üzereydim ki içeri girdi, gözleri yorgun, doğrudan bana bakıyordu. Üzerimde her zamanki gibi onun gömleklerinden biri ve bir çift şort var. Onun gömleklerini giymekten hoşlanıyorum ve o da buna pek aldırıyor gibi görünüyor.

"İyi misin?" Ona sordum.

Kyson elini saçlarında gezdiriyor ve başını kaldırıp bana doğru bir adım attığında gözlerinde farklı bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Daha sert bir şey.

Botları yerde kan ve başka bir şeyin ayak izlerini bırakıyor ve çantamı kolumdan aşağı kayıyor. İki adımda bana ulaşıyor, beni duvara çarpıyor ve kaldırıyor. O kadar şaşırmışım ki, yaptığı şeyi kabulleniyorum. Kıyafetlerimi yırtıyor, gömleğimi çıkarmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. Gözlerine baktığımda öfke görüyorum ve bunun bana yönelik olup olmadığını merak ediyorum.

Ona yardım ediyorum ve tişörtü hızla başımın üzerine çekiyorum. Kyson beni tekrar ayağa kaldırıyor, sonra iki eliyle şortumu yırtıyor, hızlı bir hareketle aşağı çekip iç çamaşırımı da alıyor. Artık tamamen çıplak olan beni tekrar kollarına alıyor ve ben daha bir şey söyleyemeden girişime gelip içeri giriyor.

Daha önce de sert ve hızlı seks yapmıştım, ama bu sert ve öngörülemez ve kalbim hızlı atıyor, ama kötü bir şekilde değil. Bu adamın tehlikeli olduğunu biliyorum. Kahretsin, botlarında resmen kan izleri var. Ya birini öldürmüş ya da olay sırasında oradaymış.

Elleri kıcımın yanaklarını kavrayıp sıkarken ve beni sikinin üzerine gidebildiğim kadar aşağı iterken bunların hiçbirisi şu anda beni rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

"Kyson," diyorum ama ağzımdan çıkan hiçbir kelimeyi kaydetmiyor. Kıcımı kavrayışı acı verici bir hal aldı ama bu iyi bir şey. Beni yukarı aşağı hareket ettiriyor, böylece sikinin üzerinde kayıyorum. Öne doğru eğilip meme ucumun hemen üstünü ısıırıyor ve dudaklarımdan küçük bir çığlık kopuyor ama durmuyor. Ben de ondan durmasını istemiyorum çünkü acı ve zevkin birbirine karışması, ona kadar bu kadar zevk aldığımı bilmediğim bir şeydi.

Ağzını geri çekiyor, ancak hemen geri gelip diğer göğsümü ısıırıyor ve dili diş izlerinin deriyi parçaladığı yerde dolaşıyor. Daha aşağıya inip meme ucumu ağzına alıyor ve onu da ısırmadan önce dilinin üzerinde yuvarlıyor. Tırnaklarım sırtını tırmalarken, gidebildikleri yere kadar kazarken acıyı hissedebiliyorum. Sonra kıcıma olabildiğince sert bir tokat atıyor.

Vay anasını.

"Siktir! Seni sikmeyi seviyorum," diye homurdanıyor.

Ona benim de hoşuma gittiğini söylemek istiyorum ama fırsat bulamadan diğer yanağıma da bir tokat atıyor ve bizi duvardan uzaklaştırıyor. Şimdi koridorun ortasında duruyor, hala beni yukarı ve aşağı yönlendiriyor, ama bu noktada ayaklarım arkasına kilitlendi ve ellerim omuzlarının üzerinde, kendimi horozunun üzerinde yukarı ve aşağı iterken tırnaklarım cildine kazıyor.

Ellerinden biri sırtımdan yukarı kayıyor ve at kuyruğumu kavrayarak başımı geriye doğru eğiyor. Düşmemek için ensesinden tutmayı başarıyorum ama beni bırakmaya hiç niyeti yok, diğer eli hâlâ kıcımın altından tutuyor.

Bir adım attığını hissediyorum ama sırtım parmaklıklara çarpana kadar ne yaptığını anlamıyorum. Ellerin ikisi de kalçalarım kenetlenmiş durumda ve o beni becermeye devam ederken ben arkama yaslanıyorum. Göğsümün derinliklerinden kopmak isteyen çığlığı durdurmaya çalışırken ellerim saçlarımda geziniyor.

"Gördün mü, ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor ben boşalırken.

Ona uzanıyorum ama kendi orgazmına ulaşırken ona dokunmama izin vermiyor.

Ve işi bittiğinde, yana bakıp çığlık atıyorum. "Beni yukarı çek! Aman Tanrım, çek beni, seni sik kafalı!"

Kıkırdadı ve beni geri çekti. Beni ayakta tutan tek şeyin kalçalarımı kavraması olduğunu fark etmemiştim. Eğer herhangi bir noktada beni bıraksaydı, aşağıdaki zemine düşebilirdim.

Kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar onu pençeliyorum, nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Az önce beni becerdiği beyaz korkuluk bir daha asla aynı görünmeyecek.

"Güvenli kelimesini kullanmadın," diye fısıldıyor. Dönüyorum ve gömleğimi yerden alıyorum.

"Planlarım vardı ve şimdi duş almam gerekiyor," diyorum, odama geri dönerken ona bakmadan.

Kyson peşimden geliyor ama kapıyı arkamdan kapatıyorum ve içeri girmiyor. Ve ben gittiğimde, o orada değil.

"Yani, gerçek konuşma. Seks nasıl gidiyor?" Alaska yerel bir kafede otururken sordu. Numaramı aldı ve beni yemeğe davet etti. Arkadaş edinmeye çalıştığı yeni bir şey denediğini söyledi ve en azından hangi çılgınlığa bulaştığını biliyorum, bu yüzden o kadar da kötü olamaz.

Ben kızarıyorum, o da bana el sallıyor.

"Yaşamak için müstehcen konuştuğumu biliyorsun, değil mi? Erkekler ve hatta kadınlar, telefonda beni ne kadar azdırdıklarını söylemem için bana para ödüyorlar," diyor lavanta rengi saçlarını geriye savurarak. Acaba müşterileri telefonun diğer ucunda bir tanrıçayla konuştuklarını biliyorlar mı? Karşımdaki bu kadın akla gelebilecek her yönden çok güzel.

"Çok ateşli. Güzel ve sert," diye itiraf ediyorum ve o da gülüyor.

"Tatlım, sertlik konusuna hiç girmek bile istemezsin." Kahve getirildiğinde homurdanıyor.

"Ha?" Kafam karıştı.

Yaklaşıyor ve kaşlarını kaldırarak soruyor: "Hiç vajinana bıçak sokarak geldin mi?"

"Yaptığımı söyleyemem," diyorum ona.

"Tamam, şey... Yaptım. Ve onu ne kadar öldürmek istesem de, beni boşaltan ilk erkek o oldu." Omuz silkiyor. "Ama bunu tekrar yapabileceğini düşünürse, o bıçağı kullanır ve bir parmağımı keserim çünkü bilirsin, hâlâ onun sikine ihtiyacım var." Kıkırdıyor.

Gözlerim kafede geziniyor ama kimsenin bize dikkat etmediğini görüyorum. Gömleğimin üst kısmına uzanarak, ona göstermek için hafifçe aşağı çekiyorum.

Alaska'nın gözleri büyür ve arkasına yaslanır. "O bir ısırgan," diye belirtiyor. "Başka var mı?"

"Meme uçları ve diğer göğüsler."

"Tamam." Başını sallıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Saçımı çekmeyi ve kıcıma şaplak atmayı seviyor," diye fısıldıyorum. "Ohh... Onu bu konuda bir şekilde kızdıracağım."

Yanaklarım kızardı. "Hayır, lütfen yapma."

"Tamam, yapmayacağım. Ama soru, hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım," diyorum sessizce. "Nedenini bilmiyorum. Sadece seviyorum. Bana etrafımızdaki her şeyi unutturuyor ve ben onun içinde kayboluyorum."

"Bu duyguyu iyi bilirim," diyor gülümseyerek. "Ve..."

Dişlerimi yalıyorum.

"Dahası var mı?" Eğiliyor.

"Tekrarlamayacağına söz verersen," diyorum.

"" diye ciddi bir şekilde cevap veriyor ve ben de ona inanıyorum.

"Kardeşinin izlemesini seviyor." Gözleri kocaman oldu. "Sadece bir kez oldu ama çok ateşliydi."

"Kutsal Batman... şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Bu onların yaptığı bir şeydi. Eskiden paylaştıklarını duymuştum." "Kenzo'nun kesmeyi sevdiğini duydum," diyor.

"Evet, öyle." Kendini kesişini hatırlıyorum. "Seni kesti mi?" Bana bakıyor.

"Tanrım, hayır." Başımı sallıyorum. "Hepsi çok fazla, biliyor musun? Hapishane gibi bir evlilikten, evden kaçmaya, evsizliğe, oradan da bu hale geldim." Elimi sağa sola sallıyorum.

"Sizin gibi genç biri için bu çok fazla. Bu sizi hızla büyütüyor. Bu kısmı tahmin edebileceğinizden daha fazla anlıyorum." "En çok hangi bölümü sevdin?" diye sormadan önce sessizleşiyor.

"Şu an. Kontrolün hâlâ Kyson'da olduğunu biliyorum ama ben şimdiyi seviyorum." Gülümsüyorum.

"Tamam, plan nedir? Bir yer arıyor muyuz?" diye soruyor.

"Gelmek zorunda değilsin. Muhtemelen başka planların olduğunu biliyorum."

"Bu arada, bunu kıskanacak bir arkadaşım var, ama eminim dışarı çıkıp yeni arkadaşlar edinmemden son derece mutlu olacaktır." Gülümsüyor ve ayağa kalkıyor. "Önce nereye?"

Adresi söyledim ve gözleri parladı.

"Evimin hemen yakınında. Orada hemen durabilir miyiz? Ayakkabılarımı değiştirmek istiyorum." Giydiği dolgu topuk ayakkabılara bakıyorum ve o başını sallıyor. "Hiç sorma. Kız gibi giyinmeye çalıştım ama spor ayakkabılarımı istiyorum." Gülüyorum.

Çok geçmeden onu evine kadar takip ettim, buluştuğumuz yerden çok uzakta değildi.

Kırmızı arabasını park edip indi ve yanıma geldi. "Çocuklar burada. İçeri gelip merhaba demek ister misin?" Kenzo'nun bisikletini görüyorum ve cevabımı düşünüyorum. *Kyson da burada mı?* Merak ediyorum.

"Hadi... Uzun sürmez." Arabamın kapısını açtı, ben de dışarı kaydım ve onu içeri kadar takip ettim. İçeri girdiğimizde odayı sessizlik kaplıyor. İkisini iyi tanıdığım üç adam var, diğeri Alaska'nın ortağı ve ikizlerin ağabeyi.

Onu Alaska'yla görene kadar beni korkutuyordu. Elleri onunkileri buluyor ve onu kendine çekiyor, tüm vücudu onun basit dokunuşuyla yumuşuyor gibi görünüyor.

"Kalilah, seni burada görmek ne güzel," diyor Kenzo, arkasına yaslanıp sırtarak. Beni izleyen Kyson'a bakıyorum. "Merhaba demiyor musun?" Kenzo diyor ki. İkiz kardeşiyle aynı pozisyonda arkasına yaslanmış ve birbirlerine ne kadar benzediklerinin farkında olup olmadıklarını merak ediyorum.

Zuko'ya bakıp gülümsüyorum ama o gülümsememe karşılık benimki de düşüyor.

Dikkatimi, eğilip ayakkabılarını çıkarmadan önce Zuko'dan uzaklaşan Alaska'ya çeviriyorum. Ayakkabılarını çabucak çıkarıyor ve

beni üç kardeşle bırakarak yatak odasına gitti.

"Ben dışarıda bekleyeceğim. Alaska'ya söyler misin?" Cevap beklemeden kapıya .

"Memelerin iyi mi?" Kyson soruyor. Kapının koluna uzanırken duruyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Onları her zaman daha iyi hale getirebilirim. O kelimeyi hiç kullanmadın," diyor. "Kullanmama gerek yoktu." Kapıyı çekip açtım ve dışarı çıktım.

Alaska çok değil.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

Kyson

"BU DA ŞİMDİ?" Zuko masaya otururken Kenzo sorar. "Göğüslerine ne yaptın?"

" bu değil," diye cevap veriyorum.

Zuko, "Hayır, sen çılgına dönüp kocasını hapse atıyorsun," diye öfkeleniyor. Onları izlerken alt dudağımı ısırıyorum. "Hâlâ hayatta mı?" diye soruyor.

"Şimdilik," diyorum, umursamadan.

"Bize nerede olduğunu söylemek ister misiniz?"

Kenzo soruyor. "Hayır."

"Biz böyle çalışmıyoruz, biliyorsun," diye azarlar

Zuko. "Biliyorum, ama bu *benim*."

Zuko şaşırarak, "Bu kadına karşı güçlü hislerin var," der.

"Kendisine ait olmayan bir şeyi aramaya gelmemeliydi." Omuzlarımı silkiyorum.

"Onu aramaya geldiğini biliyor mu?" Kenzo soruyor. "Hayır, tabii ki bilmiyor."

"Seni her yerde izleyebileceğimi biliyorsun, değil mi?" Kenzo eğilerek söylüyor. "Eğer yaparsan, o lanet kafanı tekmelerim."

Kenzo başını sallar ve arkasına yaslanır.

"Babam hakkında ne yapmayı planlıyorsun?" Zuko sordu. Babam hakkında öğrendiğim tüm bilgileri ona anlattım. Görünüşe göre battaniyelerimiz varmış.

uzun yıllar boyunca gözümüzün önünde oldu.

"Hiçbir şey. Bu Kenzo'nun sorunu olacak, çünkü son zamanlarda sürekli kışını kaldıran o," diye ekliyorum ve Zuko Kenzo'ya dönüyor.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Zuko sorar.

"Bizi biz yapan O'dur. Bir şeye karar vermeden önce daha fazla kanıt bulalım derim. Bize karşı herhangi bir hamle yapmadı ve elimizdeki tek şey söylentiler." Zuko ve ben ona baktık.

"Elimizde kanıt var; bir klasör dolusu kanıt var. Başkalarını eğitiyor ya da en azından eğitmeyi planlıyor," diye ekliyorum. Kenzo çenesini gıcırdatıyor. "Eğer bir hamle yaparsa, onu öldürürüm. Ama şimdilik. Hepsi senin Kenzo, onunla sen başa çıkabilirsin. Anladın mı?"

"O seni öldürmez." Bazen babama karşı kör olduğumu düşünüyorum, ona olan sadakati onu kör ediyor.

"Şimdilik onu bırakıyorum. Ama hiç kuşkunuz olmasın, başka bir şey duyarsam ya da görürsem onu nefes aldığım kadar kolay öldürürüm." Zuko hafifçe başını sallıyor ve benimle aynı fikirde olduğunu anlıyorum.

Kenzo ve ben bir zamanlar ayrılmazdık ama zaman insanları değiştiriyor. Şimdi babamla ikimizden daha çok vakit geçiriyor. *Bazen sadakatinin benimle değil de babamla olup olmadığını merak ediyorum.* Ama bundan daha iyisini biliyorum ve bu düşünceyi anında kapatıyorum.

Kenzo her zaman arkamı kolladı ve kollayacak. Diğer kişi kim olursa olsun.

Aynı benim gibi.

Babam hakkında tekrar konuşmak istemediğim için ayağa kalktım. Onun berbat yöntemleri ve bizden sakladığı şeyler? Ben bunları aştım. Onun için daha fazla iş yapmayı planlamıyorum ve yakın zamanda onu tekrar görmeyi de düşünmüyorum. Eninde sonunda sinirleneceğini ve muhtemelen hiç beklemediğim bir şekilde tepki vereceğini biliyorum; babamın olayı bu, hangi yöne gideceğini asla bilemezsiniz. Tüm sırlarını ve niyetlerini kendisine yakın tutar, ama yine de bize de aynısını yapmayı öğretti. Ama şu anda, o sorunlarımın en küçüğü. Kilitli biri var.

bodrumumda, mülkümde adım atmaya kesinlikle hakkı olmayan biri.

Ben çıkarken çocuklar bir şey söylemiyor.

Ve Kenzo'nun hiçbir şeyden haberi olmayacak çünkü adi kocası benim evimde, bu yüzden onu alabileceğimi düşündüğü yere kadar beni takip edemez. Onu eve getireceğimi bir an bile düşünmez çünkü alanımı ne kadar sevdiğimi ve bazı konularda ne kadar titiz olduğumu bilir.

Kalilah bile nasıl olduğumu anlamaya başladı. Bugünkü planlarının ne olduğundan tam olarak emin değilim ve bir yanım umursamıyor çünkü döndüğümde evde olmadığına seviniyorum. Nancy'yi hemen mutfakta yemek pişirirken görüyorum, evin içinde yumuşak, yavaş bir müzik akıyor. O tabağını bitirirken ben de tezgâha oturuyorum.

"Bu gece dışarı çıkmayı istiyorum Nancy. Bütün gece boyunca."

Konuşmaya başladı ama sonra gözlerimde bir şey gördü ve onun yerine "Bunu yapabilirim" dedi. Nancy tezgahın üzerindeki yiyecekleri işaret ediyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Lütfen ye. Kızımıza zarar veren o lanet olası korkunç insan için gücünü korumalısın." Ona adamın burada olduğunu nereden bildiğini ve kim olduğunu sormuyorum. Nancy uzun yıllardır ona sadıktı ve bu yıllar içinde çok dikkatli bir gözlemci olmuştu.

Yanımdan geçiyor ve gitmeden önce omzumu okşuyor. "İyi geceler, Nancy."

Kapıya doğru giderken o da bana aynı şeyi söylüyor.

Normalde evi kilitlerdim ama Kalilah'nın içeri girememesi riskini almak istemiyorum. Nancy eve geldiğinde genellikle burada olduğu için anahtarları olduğundan yüzde yüz emin değilim.

Garaja girip doğrudan bodruma inen kapıya yöneldim. Karanlıktı. Çıkmadan önce tüm ışıkları kapatmıştım. Işıkları yaktığımda yüzü ortaya çıkıyor ve ışıklara karşı hızla göz kırpmıyor. Göt herif bağlara karşı mücadele ediyor ama belli ki bu onu bir yere götürmüyor. Ona bunun ne kadar işe yaramaz olduğunu söylemek istiyorum ama zahmet etmiyorum. I

bir adamı üç saniyede bağlayabilirdi ve eğer gerçekten iyiye, çözülmesi yine de bir saat sürerdi. İnanın bana, kardeşlerim ve ben bütün numaraları denedik.

"Leş gibi kokuyorsun." Her tarafına işediğini söyleyebilirim. Benim sözlerim üzerine bacaklarının arasına bakıyor, orada kanı idrarına karıştırıyor.

Ne aşağılık bir orospu çocuğu.

Ona nasıl aşık olduğunu anlamak benim kapasitemin ötesinde.

Pislik herif kırklı yaşlarının ortasında. Kalilah reşit olur onunla evlendi ve sonra da onu tuzağa düşürdü. Kızın hiç şansı yoktu. Biraz daha derinlemesine araştırma yaptım ve anne ve babasının hala hayatta olduğunu ve Facebook hesaplarında sık sık onunla ilgili anılarını paylaştıklarını gördüm. Bu paylaşımlara bir gün eve dönmesini umduklarını belirten mesajlar da eklenmiş.

Ailesiyle görüşmeyi kesmesi için ne yaptığını merak ediyorum. Ben de geçmişlerini araştırdım. Mutlu görünüyorlar. O da öyle. Bir silah gibi kullanmayı bildiğinizde manipölasyonun birine neler yapabileceği inanılmaz.

Ağızındaki tıkaçı çıkarıp karşısına oturuyorum.

"Onu istiyorsun," diye hırlıyor. "O evli, bu yüzden ona sahip olamazsın." Şu anda içinde bulunduğu, bir sandalyeye bağlandığı ve bacağından bıçaklandığı durum düşünüldüğünde oldukça komik. Yine de hala bir çeşit kontrolü olduğunu düşünüyor.

Ayağa kalkıyorum, sonra yüzüne bakacak şekilde eğiliyorum, dudaklarıma şeytani bir gülümseme geliyor.

"Tadı olağanüstü, sence de öyle değil mi?" Onun artık benim olduğunu fark edince gözleri açılıyor. Başka bir şey söyleyemeden botumu kaldırıp ayağına vuruyorum. Ağızına tıkaçı geri sokup oturmadan önce kemiklerinin kırıldığını ve ardından çığlık attığını duyabiliyorum. Gözlerinden yaşlar fışkırıyor ve ben onun erkekleşmesini ve küçük bir sürtük gibi davranmayı bırakmasını beklerken telefonumla uğraşıyorum.

Yeni favori oyunumu açıp oturuyorum ve öfkemi dindirmek için oynuyorum. Sonunda kazandığımda, kafamı kaldırdığımda onun ağzındaki tıkaçı yere tükürdüğünü, yüzünün öfkeden kıpkırmızı olduğunu görüyorum.

"Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun," diye .

"Ama ben biliyorum Bay Carmel. Tam olarak kim olduğunuzu biliyorum. Hangi motosiklet çetesiyle takıldığınızı. Her türden kadını nasıl becerdiğinizizi ve en kıymetlisini kendinize nasıl aldığınızı. Ama o sizden kaçtı, değil mi?" Belirtiyorum. "*Görüyorsun*, tanımadığın kişi benim. Kimin evine geldiğinizi kontrol etmeden onu takip edebileceğinizi mi sandınız?"

"Ne olmuş yani, senin paran var. Benim daha fazla param var."

Tam bir pislik.

Yanımdaki masadan telefonunu alıyorum ve kilidini açmak için yüzüne tutuyorum. Kişi listesinde doğru ismi bularak çetesinin başkanını arıyorum ve o da hemen açıyor.

"Gideli çok oldu," diye alçak ve öfkeli bir ses yükseliyor hatta. "Burada Bay Carmel'den bahsediyor olmalısınız," diye cevap veriyorum. telefon hoparlörde.

"Hobs, bu adam deli. Beni !" Kalilah'nın kocası bağırıyor.

Onu susturmak için parmağımı kaldırıyorum. "Hobs. Adın bu mu?" Diyorum. "Aslında Harry olduğuna inanıyorum, ama Hobs'u tercih ediyorsan, ben kimim ki tartışayım." Kıkırdıyorum. Karşımdaki aptal Tony bana şaşkınlıkla bakıyor. Tony Carmel. Bu aptal isim Kalilah'ın ilk kırmızı bayrağı olmalıydı.

"Bu da kim lan?" Hobs telefonda havlıyor.

"Adamın elimde, kim düşünür-" Aptal telefonu kapatarak sözümü kesti. Bu hiç hoş değildi.

Adil oynamıyor.

Kalktım ve gitmeye karar verdim.

"Seni bulacak," diye sesleniyor Tony arkamdan.

"Dört gözle bekliyorum!"

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

Kalilah

ALASKA EĞLENCELİDİR ve ev aramaya çıktıktan sonra beni arkadaşı Louise'le bir şeyler içmeye götürüyor, Louise bana nazikçe bir keresinde Kyson'a hooaha'sını gösterdiğini söylüyor. Hikayeye güldüm. Neden arkadaş olduklarını anlayabiliyorum, çok iyi dengeliyorlar.

Gitme vaktim geldiğinde Alaska beni eve bırakmayı teklif etti ama onun yerine bir Uber çağırdım.

Sürücü yola çıkarken el sallıyor ve çok geçmeden telefonum çalmaya başlıyor.

Aşağıya baktım ve Uber'imın geldiğini gördüm. Ne yazıyor?

Bu bir hata olmalı.

Gecikmiş bir mesaj mı?

Değil mi?

Belki de çok çünkü şu anda bir Uber'in içinde olduğum çok açık. Başımı koltuğa yasladığımda telefonum çalmaya devam ediyor.

Uber uygulaması aracılığıyla arabada olduğumu bildiren bir mesaj gönderdim. Sürücü hemen cevap veriyor ve beni beklediğini söylüyor.

Ne diyor?

Arabayı süren adama "Efendim? Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum.

"Evet, Kalilah?" İsmimi kullanması karşısında donup kaldım. Uygulamada ilk tam adım yok, sadece Kal yazıyor.

Kapı koluna uzandığımda araba kenara çekip durdu. Koşmaya başlamadan önce telefonumu sıkıca kavrayarak olabildiğince hızlı dışarı fırlıyorum. Ama bacaklarım yavaşladı ve nefesim kesildi. *Lanet olası alkol*. Kollar arkamdan beni sarıyor ve yukarı kaldırıyor. Var gücümle tekmeliyorum ama faydası yok.

"Yerinizde olsam buna bir son verirdim," diye sesleniyor bir ses. "Görünüşe göre değerinden çok daha fazla soruna neden oldun."

Kafam karışmış bir halde başımı sese doğru çeviriyorum ve ayılıyorum.

Kahretsin! Hobs. Tony'nin üyesi olduğu MC'nin başkanı. "Uzağa kaçtın ama seni bulamayacağını mı sandın?" Yaklaştı ve çenemi tuttu. "Sen onun en sevdiği oyuncagısın. Çok itaatkârdın. Ta ki kaçana kadar." Başını sallıyor, çenemdeki tutuşu daha da sıkılaşıyor. Beni kavrarken parmakları neredeyse morarıyor. "Şimdi bana onun nerede olduğunu söyle."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum, onu görmedim," diyorum ona. Elini çenemden çekip yüzüme sert bir tokat atmak için kullanıyor. Anında kan tadı alıyorum. Dudaklarımı yalayarak, gözyaşlarımı tutarak gözleriyle buluşuyorum. "Bilmiyorum.... yalan söylemiyorum. Yalan söylemiyorum," diye cevap veriyorum. Gerçeği söylememden hoşlanmıyor ve karnıma öyle bir yumruk atıyor ki eğer tutulmasaydım iki büklüm olacaktım.

Dayak yemekten bahsediyoruz.

Nefesim kesildi ve onu yakalamak için mücadele ediyorum. Ve tam yakaladığım anda, iyi bir önlem için bana tekrar yumruk atıyor. Bu sefer kendimi durduramayarak önüme kusuyorum.

"İğrençsin." Benimle alay ediyor, sonra beni tutan kişiye sesleniyor. "Onu bağla ve telefonunu kontrol et."

Yere itildim ve ellerimle karnımı tutarak yan yattım. Bir an sonra ellerim arkamdan çekildi ve birbirine bağlandı.

İşte bu! Koşma sebebim buydu.

Ne kadar da aptalmışım ki rahat davranıp tek bir saniye bile güvende olduğumu düşünmüşüm.

Biri beni umursamadan parçalamaya hazırken başka bir adama nasıl bu kadar kolay güvenebildim?

Telefonum elimden çekilirken gözyaşlarım serbest kalıyor. Adama hamle yapıyorum ama o beni tekmeleyerek geri itiyor, sonra da telefonu karıştırıyor. Yeni olduğu için pek bir şey bulamayacak. Ve ben rehber tutmuyorum. Henüz kimseye mesaj attığımı bile sanmıyorum, yani bu olumlu bir şey.

"Boş," der adam Hobs'a.

Birbirleriyle konuşmaya başlıyorlar ve ben de onlar bakmazken nefesimi tutup etrafımızı taramayı başarıyorum. Hiçbir yerin ortasındayız, ama buradan çok uzakta olmayan bir sanayi bölgesi var. İyi bilmiyorum ama orada birileri olmalı. Olabildiğince sessiz bir şekilde ayağa kalkıyorum, dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmadan önce onlara bir göz atıyorum.

"Hobs!" diye bağırır adam.

"Bırakın kaçsın," dediğini duydum Hobs'un.

Onun sözleriyle rahatlamış olsam da hızımı kesmiyorum. Bir an sonra büyük bir çatırtı duyuyorum ve sesin ne olduğunu bile düşünmeden keskin bir acı beni yere seriyor. Bacağım yanıyormuş gibi hissediyorum ve ellerim hala arkamdan bağlı, yüzüstü yere düşüyorum.

"Çok aptalsın," diyor Hobs ayağıyla bacağımı dürtmeden önce. Daha fazla baskı uygularken başımı ona doğru çeviriyorum. Çığlık atıyorum ve o gülümsüyor. "Tekrar koşarsan seni vuracağım bir sonraki yer bacağın olmayacak. Sadece sıyırdığı için şanslısın."

Kendimi şanslı hissetmiyorum.

Şanslı olmaktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Şimdi gidip kocanı bulalım." Ben çekilip diğer adamın omzuna atıldığımda pislik ellerini çırpıyor. Pislik beni

arabanın açıyor, beni bir çöp gibi içine atıyor, sonra da kapatıyor. Orada yatıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum, bundan kurtulabileceğimi hatırlıyorum...

Eğer yeterince
istersem.

Yapabilirim.

Yapacağım.

Umarım.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından araba hareket etmeye başlıyor ve sonunda durduğunda mutlak bir sessizlik oluyor. Bagaj açılıyor ama karanlık kimin orada olduğunu görmeme izin vermiyor. O kişiyi itiyorum ve beni dışarı sürüklerken tekmelemeye çalışıyorum.

"Siktir et bu kaltağı," diye hırlıyor
pislik. Kafama vurdu.

Her şey bulanıklaşmaya başlıyor ve sonra başım dönüyor, bu da ona beni arabadan çekme fırsatı veriyor.

Sonunda dışarı çıktığımda, işte o zaman
kırmızıyı görüyorum. Bir sürü kırmızı.

Yerde yatan Nancy'ye kadar izleri takip ediyorum. Hareket
etmiyor.

Kahretsin!

"Nancy," diye fısıldıyorum titreyerek. Ona ulaşmaya çalışıyorum, elimi istiyorum ama ellerim hâlâ bağlı ve bacağım o kadar çok acıyor ki üzerine baskı yaptığım anda zaten akan gözlerime daha fazla yaş doluyor.

"Sert bir ihtiyardı. O kaltak bize hiçbir bilgi vermedi," diyor Hobs, ses tonunda biraz saygı varmış gibi.

Sonra nerede olduğumuzu fark ettim.

Kyson'ın evindeyiz, garaj
yolundayız. *Burada olduğumuzu
biliyor mu?*

Nancy'nin garaj yolunda öldüğünü biliyor mu?

"Onu ara ve burada olduğunu söyle." Hob telefonumu uzatıyor ama bakışlarımı Nancy'den alamıyorum çünkü gözleri açık ve boş.

Tanrım, umarım acı çekmemiştir.

Hobs yanındaki pisliğe bakar. "Ellerini çözün." Diğer adam Hobs'un dediğini yapıyor. Ellerim çözülür çözülmez gömleğimin arkasını kavırıyor - Kyson'ın gömleği - ve beni olduğum yerde tutuyor.

"Telefonu al, Kalilah, ve geçme." Gözlerimi
Nancy'den kaçırdım.

Zavallı Nancy.

Gözyaşlarımı silerek telefona uzandım. Ve
ben bunu yaparken, Hobs bileğimi kavradı.

"Söylediklerine dikkat et. Sonunun bu yaşlı kadın gibi olmasını istemezsin, değil mi?" Elini bileğimden çekmeden önce Nancy'ye başını sallıyor. Telefonu yaklaştırdım ve kilidini açtım. Kyson bana nasıl kullanılacağını göstermiş ve numarasını ezberletmişti. Bu tür durumların yaşanmasından endişe ettiğim için kayıtlı numaram yok.

Numarasını yazdım ve ara tuşuna bastım.

Kyson ilk zil sesinde cevap verir. "Kalilah," diye nefes verir. "Neredesin?"

Hobs telefonumu alıyor ve hoparlöre veriyor. "Ona nerede olduğunu söyle," diyor Hobs, Kyson'ın duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Ön taraftayım," diye fısıldadım.

Telefon anında kapanıyor.

Hobs beni doğrudan önüne çekiyor - *lanet olası korkak* - kapıya bakarken. Kapının açılmasını izliyorum, Kyson üzerinde sadece kalçalarına kadar inen bir kot pantolonla orada duruyor. Gözleri etrafı taramadan önce bana takılıyor. Sonra Nancy'yi görüyor. Bakışları tekrar bana dönmeden önce burun delikleri şişiyor.

"Nerede o?" Hobs talep ediyor.

Kyson merdivenlerden yavaşça iniyor. Onun bir tehdit olduğunu düşünmüyorlar çünkü silah saklayacak bir yeri olmadığı için zararsız görünüyor.

Bu yüzde yüz onların yaptığı bir hatadır.

"Nerede o?" Hobs bağıır.

"Senin sayende ölmek üzere," diyor Kyson sakince, gözleri arkamdaki Hobs'a kilitlenmiş. "Ve eğer ona katılmak , ellerini Kalilah'dan çekmeni tavsiye ederim." Benden uzakta durdu.

Hobs alay eder. "Beni aptal sanıyor olmalısın. Benim kim olduğumu bilmiyor musun?" "Sen de az önce kimin evinde oturduğunu öğrenmek için araştırma yapmamış olmalısın.

yuvarlandı." Kyson sanki tüm bunlar onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi rahat bir şekilde orada duruyor. "Memnun oldum. Ben Kyson..." duraksar. "Kyson Hunter."

"Daha az umursayamazdım," diye alay ediyor Hobs.

"Adımı duymuş olabilirsiniz. İki erkek kardeşim var ve şu anda yanımda olduklarını da eklemeliyim." Garaj yoluna bir araba geliyor ama Hobs beni tutmaya devam ediyor. "Bir şey çağırırdı mı?"

"Prez." Beni bağlayan adam yaklaştı. "Buradan gitmeliyiz."

Hobs beni daha sıkı kavıyor.

Pislik herif şimdi kızgın.

"Tony'yi alana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

"Prez, bunlar Hunter kardeşler." Bunun Hobs'un beyninde yer etmesi biraz zaman alıyor, ama yer beni tutuşunu gevşetiyor, ama gitmeme izin verecek kadar değil.

Bir araba kapısı duyuyorum ve kim olduğunu biliyorum.

Kyson kardeşlerine bakıyor ve "Lütfen bodruma gidin, misafirimi alın ve buraya getirin" diyor. İkisi de yanımdan geçip içeri giriyor. "Onu bırakmanı tavsiye ederim. *Bana ait* olan bir şeye zarar verme cüretini gösterdiğin için zaten öfkeliyim."

Hobs'un nefes alış verişi değişir gibi oluyor ve tutuşu daha da gevşiyor, ama yine de beni bırakmıyor. Öte yandan, birlikte geldiği serseri, etrafına endişeyle bakıyor, gözleri her yere dağılıyor. Önce Hobs'a, sonra bana bakıp dudaklarını yalıyor ve dönüp yürümeden önce başını sallıyor.

hızla arabaya biner ve Hobs'u orada desteksiz bırakarak uzaklaşır.

"Neren yaralı?" Kyson bana sordu.

Gözyaşlarımı tutuyorum. "Bacağım. Beni vurduğu yer çok acıyor," diyorum ona. Sözlerim üzerine burun delikleri alevlendi. "Ama yumruklar nefesimi kesti." Hobs'un arkamda gerildiğini hissediyorum.

"Ona vurdun mu? Vurdun mu?" Kyson hırlıyor, yüzü bir öfke maskesi. "Onu neden vurasın ki?"

Hobs cevap veremeden çılgınlığını duyuyorum.

"*Sen!*" diye bağırdı. Başımı çevirdiğimde kocamın gözlerinin bana kilitlendiğini görüyorum. "Bütün bunlar *senin* yüzünden." Topallıyor ve ben Kysona bakıyorum.

Ne zamandır onda?

Ve tüm o zaman boyunca evde miydi?

"Sadece birkaç gündür burada. Merak etme canım," diyor Kyson sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

"Onu beceriyorsun, seni sürtüğüm!" Tony bana bağıyor. "Kes şu kaltağı, Hobs. Ona kocasının kim olduğunu hatırlat."

Hobs hiçbir şey yapmıyor, kolları hâlâ beni sarıyor ama tutuşu çok daha gevşek. "Eğer onu serbest bırakırsam, onu alabilirsin ve ben de giderim." Hob pazarlık yapmaya çalışıyor. "Bilmiyorduk. Bilmiyordum," diye tekrarlıyor.

"Sen neden ? Kes şu kaltağı!" Tony bağıyor.

Zuko ve Kenzo bu durumdan sıkılmış görünüyorlar ve Tony'yi hiçbir şey olmamış gibi aralarında tutuyorlar.

Kenzo, hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Çenesini kapatmazsa onu öldürürüm," diyor.

"Kapa çeneni Tony. Zaten her şeyi berbat ettin," diyor Hobs ve Kyson'a dönüp bakıyor.

"Anlaştık mı?"

"İkisine de sahip olabileceğimi mi?" Kyson sorar.

Hobs başını sallar.

Ve ben hiçbir şey söylemeden bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu biliyorum. Geri çekildi, elleri benden uzaklaştı.

"Onlar Avcılar, Tony. Onlarla tek başınasın." Hobs'un artık arabası yok, o yüzden dönüp kaçıyor. Kyson'ın silahını çeken Kenzo'ya dönüp bakmasını izliyorum.

Kyson, "Sadece bacak," diye talimat veriyor ve Kenzo ateş ediyor. Nişan almasına bile gerek kalmıyor ve hedefi tam da olması gereken yerden vurduğunda şaşkına dönüyorum.

Hobs'un yere düşüşünü izliyorum.

Kyson koşarak yanıma geliyor ve başımın üstünü öpüyor. "Özür dilerim, aşkım. Çok üzgünüm." Beni geçip Hobs'a doğru ilerliyor, ama yolda durup eğiliyor ve Nancy'nin gözlerini kapatıyor, tekrar ayağa kalkıp yürümeye devam etmeden önce ona usulca dokunuyor.

Hobs ona yalvarmaya çalışır ama Kyson birkaç kelimeyle onu susturur. "Onları alabilirim, haklısın..." Kyson duraklar. "Ama bana ait olanı incittin ve bir arkadaşımı öldürdün." Eğilip Hobs'un başının üstünü öpüyor, ayağa kalkıyor ve ona gülümsüyor. "İyi geceler." Sonra ayağını kaldırıyor ve sertçe indirip Hobs'un kafasına vuruyor. Sesler gecenin içinde yankılanırken başka tarafa bakıyorum, vücudum her vuruşta geriliyor ve acıyor.

"Kalilah," diyor Kenzo, ben daha fazla dayanamayıp yere düşerken ve bayılırken... soğuk.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

Kyson

LANET OLSUN!

Kalilah'ın yine beni kırmasını beklemiyordum ama burada. Bacağını düzeltirken bayıldı.

Ben onu içeri taşıırken kardeşlerim kocasını bodruma geri götürdüler.

"Nancy konusunda ne yapmamızı istiyorsun?" Kenzo kapı aralığında dururken sorar.

Zuko içeri girer ve Kalilah'ı inceler.

"Karnını kontrol et," diyor, ona dokunmak için bir hareket yapmadan. Gömleğini kaldırıyorum ve gövdesinde oluşmaya başlayan morlukları görüyorum. Lanet olsun! Bu kadın o kadar çok dayak yemiştir ki, gücüne ve doğruluğuna hayret ediyorum. *Aslında ne kadar güçlü olduğunun farkında mı?* Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da. Kocasını bir ödül değil ve ona sahip olduğu için şanslı, ama Kalilah'a asla hak ettiği saygıyı göstermedi.

Arkamı dönüp Kenzo'ya, "Nancy'yi dikkatlice sar. Onu gömmek istiyorum."

Başını sallıyor.

Genelde ölülerimizi gömmeyiz. Cesetlerden kurtulmanın daha kolay ve güvenli yolları var ama bu farklı bir durum. Nancy iyi biriydi. Kocasının pençelerinden kurtulduğunda bile, yine de bir yolunu bulup

diğer insanları memnun etmek. Onun yerini doldurabilir miyim emin değilim. Onu ilk etapta işe bile almadım. Kendini zorla işe soktu ve hayır cevabını kabul etmedi. Dürüst olmak gerekirse, iyi ki de öyle yapmış çünkü hayatıma harika bir katkı sağladı.

Zuko, Kalilah'dan bahsederken, "Acı çekecek," diyor. "Doktoru arayacağım." Başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıyor ve ben nereye gittiğini biliyorum - Alaska'ya.

Kalilah'nın nefes alış verişi yumuşak ve şu anda acı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Banyoya gidip küçük bir el havlusu alıyorum, sonra da çıkarıp bacağına sarıyorum. Yatak çarşafplarımın her yerinde kan var, hem taze hem de kuru. İnliyor ve yavaşça kıpırdanmaya başladığında eline uzanıyorum.

"Sakin ol, tamam mı?" diyorum ve altın rengi gözleri benimkileri buluyor. "Gerçekten acıyor," diye fısıldıyor.

Saçlarını yüzünden siliyorum. "Biliyorum ama sana bir şey vermeden önce doktorun seni kontrol etmesi gerekiyor."

"Alkol," diye homurdanıyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu kanını inceltir ve buna izin veremeyiz," diye nazikçe azarlıyorum.

Rahatlamak için hareket ediyor ve bunu yaparken irkiliyor.

"Karnına bir numara yaptı," diyorum sesimde zehirle. İçimden yayılan öfkeye engel olamıyorum. Elime uzanıyor ve gözlerim onunkileri buluyor.

"Hâlâ hayattayım." Gülümsüyor.

Hay sikeyim! Şu gülümseme. Her seferinde karnıma vuruyor, o piç kurusunu titretiyor.

Ağzına kurumuş kan bulaşmış ve burnu da dayak yemiş gibi görünüyor. Ama bir şey söylemiyorum çünkü benim için hâlâ her zamanki kadar güzel.

"Başınıza bu kadar dert açmak istememiştım." Hatırladıkça gözleri büyüyor ve "Ya Nancy?" diyor. Elleri kalkıyor ve yüzünü kapatıyor. "Oh

Tanrım, Nancy. Çok üzgünüm." Ağlamaya başladı ve ben ne yapacağımı bilemeden ayağa kalktım.

"O sert yaşlı bir kadındı. Eminim bu hayatı seni savunarak terk etmekten mutlu olurdu. Seni benden daha çok severdi," diyorum ona.

"Sana biraz buz getireceğim. Burada kal, tamam mı?" Başını salladı, gözyaşlarını sildi.

Ben mutfaktayken Kenzo ellerini pantolonuna silerek içeri giriyor. Bir minibüsün geldiğini duydum ve temizlik ekibi olduğunu anladım.

"Neden buradasın?" diye soruyor.

"Buz," diye cevap veriyorum, benim için dondurulmuş hazır yemeklerin bulunduğu dondurucuyu açıyorum.

Hay sikeyim. Bu berbat. *Siktir! Nancy.*

"O iyi bir kadındı. Tanrı bilir neden bu kadar uzun süre senin yanında kaldı." Ona iyi para ödediğim için demek istiyorum ama onu burada tutanın para sanmıyorum. O sadece sadıktı ve istediği şeyi yapmak istiyordu ve bu da bana yardım etmekte. "Madem ondan kaçırıyorsun, Kalilah'ı kontrol etmemi ister misin?" Kenzo o tarafa doğru gitmek istedi ama onu durdurdum.

"Hayır, kal ve lanet olası doktoru bekle."

Yanından geçip doğruca merdivenleri çıkarak yatak odama girdiğimde ne yaptığını çok iyi bildiğinden kıkırdıyor. Onu oturmaya çalışırken buluyorum ama karnını tutuyor, belli ki birkaç kez yumruk yediğini unutmuş.

"Hareket etmeyi bırak ve uzan."

Kalilah karşı koymadan dediğimi yapıyor. Yanına gidip buz torbasını cildini dondurmayacak şekilde sarıyorum ve sonra karnının üzerine yerleştiriyorum.

"Seni rahatsız ediyor muyum?" diye soruyor. "Bütün bunları buraya getirmek istememiştim. Sana beni bırakmanı söylemeye çalıştım ama beni dinlemedin."

"Hayır, çünkü *sen benimsin*. Neden gitmene izin vereyim ki?" Kelimeleri hiç düşünmeden söyledim. Kaşları kalktı ve yüzünde garip bir ifade belirdi.

Söylediklerimden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değil ama hoşlanıyor gibi. Onu daha iyi okumaya başlıyorum.

"Ben kimsenin değilim," diye fısıldıyor.

"Sen onun değilsin ama *benimsin*, Kalilah. Mesele şu ki, seni tuzağa düşürmeyeceğim." Duraksıyorum. "Sadece sen istediğinde." Göz kırpıyorum.

"Ama beni tuzağa düşürdün," diyor başını sallayarak. "Beni buraya sen getirdin ve o odaya sen kilitledin."

"O boktan motelde daha fazla kalmana izin veremezdim ve sen de yardımı kabul etmeyecek kadar inatçıydın. Ayrıca, seni tuzağa düşürmeye çalışıyor olsaydım, arabamı kullanmana izin verir miydim?"

"Kimseye ait olmak istemiyorum."

Kapı çalınıyor ve doktorla Kenzo'yu görmek için dönüyorum. Kenzo'nun yüzündeki ifade bana her şeyi duyduğunu söylüyor.

Doktor, "Genç bayan üzerinde çalışmamız için bize biraz izin verir misiniz lütfen?" dedi. Kendisi uzun yıllardır bizimle birlikte ve son derece sadık biri. Odadan çıkarken yanından geçerken omzumu okşuyor. "Kapıyı kapatın lütfen." Doktorun dediğini yaparken Kalilah'nın gözleri bana kilitleniyor. Koridorda kapıyı arkamdan kapattığımda, Kenzo'nun orada durup bana baktığını görüyorum.

"Sen aşıksın," diyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme. "Aşık değilim," diye homurdanıyorum.

"Öylesin." Kıkırdıyor ve aşağıya iniyor. Onu bodrum kapısına kadar takip ediyorum.

"Onu şimdi mi öldüreceğiz, yoksa..." diye

sorar. "Daha sonra." Zalimce

gülümsüyorum.

Ölümle ilgili en kötü şey, geleceğini bilmen ama ne zaman geleceğini bilmemendir. O pislik bilmeyecek.

Ve onu her görmeye gittiğimizde, "*Ölme zamanım geldi mi?*" diye düşünüyor.

Bugün olmaz, göt herif.

Önce ödemen gereken bir cehennem var.

Kalilah

DOKTOR beni kontrol ediyor ve hiçbir yerimin kırılmadığını, sadece kötü bir şekilde morardığımı söylüyor, sonra bana bir iğne batırıyor ve bazı ilaçlar enjekte ediyor. Ona gülmek istiyorum çünkü tüm vücudum kırılmış gibi hissediyorum.

Çalışırken nazik davranıyor, bana ailesinden bahsederken beni rahatlatıyor. Doc, gecenin bir yarısı evden her çıktığında karısının nasıl sinirlendiğinden bahsediyor. Ama ondan bahsederken omuzlarını silkiyor ve gülümsüyor. Onu sevdiği belli oluyor. Bana bir zamanlar inanılmaz tehlikeli bir yola giren ve onu geri getirebilen tek kişinin Avcılar olduğu çocuğunu anlatmaya devam ediyor. Bu yüzden hayatının geri kalanını onlara borçlu. Ama bunu gülümseyerek söylüyor, sanki gecenin bir yarısı yabancı bir kadını iyileştirmek için çağrılmak hiç sorun değilmiş gibi. Sanırım oğlunuz Hunter kardeşler sayesinde avukat olmak için hayatını tamamen değiştirdiğinde, hiçbir şey çok fazla sorun olmuyor.

Muayenesini tamamladığında kendimi biraz daha iyi hissediyorum. İlaçlar nihayet etkisini gösteriyor ve bacağıma dikiş atılıyor. Karnıma ve dudağıma buz koymamı ve önümüzdeki günlerde karnımın bana çok acı vereceğini söyledi.

Doktor gitmek için kalktığında, Kyson oradadır. Duş almış ve kıyafetlerini değiştirmiş görünüyor.

Gözlerim ağırlaşıyor ama doktor dönüp bana bakıyor. "Sizinle tanışmak çok güzeldi" diyor. Yapabileceğim tek şey Gözlerim kapanmaya başlarken ona küçük bir gülümseme veriyorum. Kyson'a dönüyor. "Onu buraya getirmeni istiyorum, muhtemelen birkaç hafta, en geç bir ay içinde. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için birkaç test daha yapmak istiyorum." Kyson başını sallarken tek gözümü açıyorum. "İki hafta sonra tekrar geleceğim ve enfeksiyon kapmadığından emin olmak için kan tahlili yapacağım."

Gittiğini duyuyorum ve sonra yatağın alçaldığını hissediyorum. Yan dönüp top gibi kıvrılmak istiyorum ama bedenim buna izin vermiyor.

"Uyu," diyor Kyson.

Ve o tek kelimeyle, o yanımdayken derin bir uykuya daldım.

Acıya dayanmak çok zor.

Tuvalete gitmek için uyandığımda irkiliyorum. Kyson'ın yanıma atladığını hissediyorum, kendisi de yarı uykulu. Kalkarken onu uyandırmamaya çalışıyordum ama belli ki başaramamışım. İlaçların etkisi geçti ve canım acıyor. Ve idrar torbam bana tuvalet ihtiyacımı kesin bir dille bildiriyor.

"Siktir. Sadece bekle, olur mu?" Kyson çıplak bir şekilde ayağa kalkar ve yatağın etrafına gelir. Bir şişe su açıyor ve şişeden birkaç hap alıyor. Tamamen büyülenmiş bir halde ona bakıyorum.

"Kıyafetlerin nerede?" Ben soruyorum.

Üzerinde hiçbir şey olmadığını unutmuş gibi yere bakıyor ve omuz silkiyor.

"O kandan kurtulmak için yakında duş alman gerekecek, bu yüzden sana yardım etmeye hazırım." Sırıttıyor. Sonra tabletleri eziyor ve kaşıktaki bala ekliyor. Kaşığı ağzıma götürüyor ve yutkunuyorum, yutkunurken gözlerim ondan ayrılmıyor.

Aletinin seğirdiğini fark ettim.

Elimden geldiğince sırtıyorum.

"Elimde değil, ağzın beni tahrik ediyor," diyor ben tek kelime etmeden. Kaşığı çıkardı ve suyu bana uzattı. "İlaçlar etkisini gösterene kadar en az yirmi dakika bekleyebilir misin? Şimdi kalkmaktan daha katlanılabilir olabilir." Başımı sallıyorum ve olduğum yerde kalıyorum, bu kadar ilerledikten sonra tekrar uzanma riskini almak istemiyorum. Birkaç yastık alıp arkama koyuyor ve sonra dolaba yöneliyor.

"Çıplak olmanı tercih ederim," diyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, çelik gibi hâlâ görünüyor. Ne kadar muhteşem, pürüzsüz, biçimli bir götü var. Kıslandım.

"Komik, ben de seni çıplak tercih ederim." Yatağa döner ve ucuna . "Konuşmak ister misin? Bu konuda berbatım ama sana yardımı olacaksa..." diye devam ediyor ve sadece bana bakıyor.

"Nerede o?" Kocamın şu anda nerede tutulduğunu bilmek istediğim için soruyorum.

"Bodrumda. Hâlâ hayatta. Şimdilik." "Onu öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Çenesini sıkıyor, sonra tek kelimeyle cevap veriyor: "Evet."

"Ama öldürdüklerin bulunamıyor, değil mi?"

"Doğru."

"İstersem yeniden evlenebilmem için onu bulmam gerek." Kocaman açılmış gözlerine bakılırsa sözlerim onu şok etmişe benziyor.

"Tekrar evlenmek mi istiyorsun?" diye sorar.

"Bilmiyorum. Ama bu seçeneği istiyorum. Ve benden başka bir şey almasını istemiyorum." Ciddiyetle başını sallıyor. "Merak etme Kyson, sana evlenme teklif etmeyeceğim." Gözleri benimkileri buluyor ve daralıyor.

"Benimle evlenmek ister misin?" diye ciddi ciddi sorar.

"İşemem lazım," diyorum ona, konuyu değiştirerek. Evlilik istemediğini biliyorum ve bunu bir daha yapıp yapmayacağımı da bilmiyorum. Ama Tony'nin üzerimde o kadar çok gücü vardı ki, artık onu geri almamın zamanı geldi ve bu sahip olabileceğim bir şey.

Kyson ayağa kalkıp yanıma geliyor, sonra destek için elini uzatıyor ve diğer elini kolumun altına koyarak karnıma daha az baskı yapacak şekilde kalkmama yardımcı oluyor. Ayağa kalkarken sırtım korumaya çalışmak için kıvrılıyor. Tüm kaslarım ağrıyor ve gerçekten bir santim bile hareket etmek istemiyorlar. Kyson'ın bana endişeli bakışlarından oturmamı söylemek üzere olduğunu anlayabiliyorum.

"Ben iyiyim. Ben ," diye onu temin

ediyorum. Sadece bana bakıyor.

Nefesimi içime çekiyorum ve bunun bir şekilde acımı

dindireceğini umuyorum. Ama olmuyor.

Kyson benimle ağırdan alıyor, her adım bir öncekinden daha dikkatli.

Sonunda banyoya ulaştığımızda, tuvaletin kapağını çoktan kaldırdığını görebiliyorum. Beni çeviriyor ve ben oturmadan önce gömleğimi kaldırıp iç çamaşırlarımı yırtıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum gülümseyerek ama oturmak için hareket ettiğim anda ağzımdan küfürler dökülüyor. Canım acıyor ama mesanem de acıyor, eğer hemen rahatlamazsam patlamak üzere. Patlamamı görmezden gelerek tuvalet kağıdına dönüyor, biraz koparıyor ve bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim."

Kyson başını sallıyor ve ben orada oturup sonsuza kadar işiyormuşum gibi gelirken geri çekiliyor.

"Duş mu, yoksa bekleyebilir mi?" diye soruyor.

Gözlerimi kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. "Bekleyebilir. Daha sonra deneyeceğim."

Beni yatağa geri götürüyor ve tekrar uzanır uzanmaz yastıkları düzeltiyor, ardından buz torbasını alıp odadan çıkıyor.

Telefonum yatağın yanındaki masanın üzerinde duruyor. Olan onca şeyden sonra onu tamamen unutmuşum. Kilidini açtım ve bir kişi olduğunu fark *ettim-Kyson*. O eklemiş olmalı.

Neden ya da ne düşündüğümünden emin değilim - belki de uyuşturucudur - ama Facebook uygulamasını indirip . Belki de bunun sebebi

Tony beni bir daha incitemeyecek ve bu gerçekten güzel bir .

Benden bir profil fotoğrafı yüklemem isteniyor ama bu telefonda hiç fotoğrafım yok ve şu anda gerçekten kendi fotoğrafımı çekmek istemiyorum. Bu kısmı atlıyorum ve çok basit ve yavan olan biyografimi ekliyorum. Aramaya başlamadan önce konumumu hiçbir yer olarak yazıyorum.

Annemin adını yazdıktan sonra hemen yüzü beliriyor. Üzerine tıklıyorum, onu arkadaş olarak eklemiyorum ama herkese açık profilini kontrol ediyorum. Eve gelmemi isteyen fotoğraflarım dışında çoğu şey özel. Nefesim kesiliyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlarken elimle ağzımı kapatıyorum. Onlarla iletişime geçmem, eve dönmem için bana yalvarıyor ve benim bundan haberim yok.

Kaydırmaya devam ediyorum ve haftada bir paylaşım yaptığını ve uzun yıllardır paylaştığını görüyorum. Hemen geri dönüp babamın adını arattım ve profilinde aynı şeyi buldum, eve gelmemi istiyordu. Beni bir daha görmek isteyeceklerini sanmıyordum ama belki de Tony'nin kafama soktuğı zehir buydu. Ona kasanın şifresini söyledim ve istediğini çalmak için içeri girmesine izin verdim ve bunun için ben suçluyum. Bu gurur duyduğum bir şey değil.

"Kahretsin, neden ağlıyorsun?" Kyson aceleyle yanıma geliyor ve buz torbasını karnıma yerleştiriyor. Telefonuma bir göz atıyor ama almıyor. "Bu senin baban, değil mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum gözyaşlarımı
silerken. "Görünüşe göre seni
özlemişler."

"Ben de onları özlüyorum." Profil resmine tıklıyorum ve mezun olduğum zamanki bir resmimi buluyorum. Mutlu görünüyor. Bunun beni çekecekleri son fotoğraflardan biri olacağını bilmiyorduk.

"Onlara mesaj at," diyor ve mesaj düğmesine tıklıyor. Emin
olamayınca, "Ya sahte olduğunu düşünürlerse ya da okumazlarsa?"
soruyorum.

"Eğer istersen bilgileri bende var. Unutmayın, herkesi takip edebilirim."

Başımı sallıyorum ve bir mesaj yazmaya başlıyorum. Saat erken ve büyük olasılıkla uyuyor olacaklar ve yanıt vermeyeceklerdir. "Ne yapıyorsun

Yazıyor musun?" diye soruyor, omzumun üzerinden okumayarak bana biraz mahremiyet sağlıyor, ben de yazarken okuyorum.

"Merhaba, bu mesajın ulaşım ulaşmayacağından emin değilim ama güvende olduğumu bilmeni istedim. Ve eğer bu konuda rahatsan, seni tekrar görmek isterim."

Dönüp Kyson'a bakıyorum. "Sence beni görecekler mi?" Ona soruyorum, ses tonum umut dolu.

"Tabii ki yapacaklar."

Gözlerim ağırlaşmaya başlıyor ve gönder tuşuna basıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve gergin hissediyorum.

Gerçekten gergin.

Ama olmamalıyım çünkü ailem beni seviyor. Tony'nin bana karşı hissettiği her neyse, sevgiden başka bir şeydi.

"Onu öldürdüğümde orada olmak ister misin?" Kyson sorar. "Hayır, istemiyorum."

"Ölmeden önce ona bir şey söylemek ister misin?"

Gözlerine bakmadan önce bir saniye düşündüm ve "" diye cevap verdim.

"Tamam. Kendini daha iyi hissettiğinde, bunu gerçekleştireceğiz."

"Onu orada öylece bekletecek misin?" Ne planladığından emin olmadığım için soruyorum.

"Tabii ki. Yapacak daha iyi bir şeyi yok." Bana gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum.

Uykuya dalmaya başlıyorum ve Kyson battaniyeleri üzerime örtüyor. Ona teşekkür etmek istiyorum ama uyku beni ele geçirdiği için kelimeleri çıkaramıyorum.

Rüyamda beyaz bir düğün görüyorum.

Beyaz düğünüm.

Ve koridorun sonunda beni bekleyen... Kyson. İçimden bir ses bunun yalan olduğunu söylüyor.

Kyson

Üç gün sonra kendini yürüyebilecek kadar iyi hissediyor. Kalilah her şey olup bittikten sonraki gün duş aldı ve o günden beri duş almadı. Ama yatak odasına girdiğimde yatağın ucuna oturmuş, kalkmaya çalışıyordu.

"Duş almak ister misin?" Ben sorarım.

Bana yalvarırcasına bakıyor ve ben de ona yardım etmek için yanına gidiyorum. Başka biri olsaydı burada olmazdı ve ben de ona yardım etmezdim. Lilly ile olan ilişkimde ona hiçbir konuda yardım etmedim. İnanılmaz derecede benmerkezciydim ve ondan tüm ihtiyaçlarımı karşılamasını beklerdim. Kalilah'dan hiçbir şey beklemiyorum. Bir şekilde roller tersine döndü ve onun iyi olduğundan emin olmak için her şeyi yapmaya hazırım.

Kardeşlerim bu hayattan gerçekten çıkmak isteyip istemediğimi bilmek istiyorlar. Onlara bundan birkaç kez bahsettim, ancak gerçekten net bir yanıt alamadım. Yaptığım işten zevk alıyorum ve en büyük sorun da bu. İsminizin anılması bile diğer insanların kaçmasına neden olacak kadar berbat olmaktan nasıl zevk alabilirsiniz?

"Bugün bir planın var mı?" diye soruyor.

İş konusunda endişeliydi, daha yeni başlamıştı ve şimdiden hasta olduğunu söyledi. Gerçi bunu onun yerine ben hallettim. Leydi McBeth onun adına aramaktan ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca onunla birlikte çalışacağını söylemekten çok mutlu oldu, böylece ona kötü yansımayacaktı.

Ve ailesi cevap vermedi.

Günde birkaç kez telefonunu kontrol ediyor, ona geri mesaj atmış olmalarını umuyor, ancak ya mesajı görmemişler ya da onun olduğuna inanmıyorlar. Bundan bahsetmemeye çalışıyorum. Ailesinin cep telefonu numaraları bende var ve kendim mesaj atmadan önce onlara bir hafta daha vermeyi düşünüyorum.

"Seninle televizyon dediğin o çöpü izleyerek geçirmeyi planlıyorum."

Kıkırdıyor. "Hoşuma gidiyor. Çok iyi bir çöp TV," diye fısıldıyor duşa girerken.

Kıyafetlerimi çıkarıp onun arkasından gidiyorum. Sabuna uzanıp avucumun içine alıyorum ve arkamı dönüp ellerimi köpürttükten sonra onu yıkamaya başlıyorum. Yüzünü bana dönüyor ve eğiliyor, başı göğsüme düşüyor ve orada dinleniyor.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Kyson,"

diye fısıldıyor. "Güzel, hislerimiz karşılıklı,"

diye bilgilendiriyorum onu.

"Bunu söylediğimde kızmamanı istiyorum." Sırtını yıkarken ona bakıyorum.

"Taşınmak istiyorum. Artık burada yaşamak istemiyorum."

"Tamam. Evi satacağım ve başka bir yerde yaşayabiliriz." Sorun çözüldü.

Kolay çözüm.

"Hayır, tek yaşamak istiyorum." Elim sırtında duraklıyor ve başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturuyor.

"En azından kısa bir süre için." Gülümsüyor. "Hâlâ ziyaret edebilirsin."

Başımı sallıyorum ve onu hapsetme, koruma dürtüsüne direniyorum, çünkü bir daha zarar görmemesi için yapmak istediğim şey bu. Ama kanıtladığı bir şey varsa, o da tanıdığım en güçlü insan olduğudur. Her şeye rağmen, hala kendisi için bir gelecek görüyor.

"O adamın kafasını botunla parçaladın. Sarhoş olduğum o gece de aynı şeyi yapmıştın" diyor.

"Ben yaptım."

"Neden?"

"Beni delirtti," diyorum ona dürüstçe.

"Seni kızdırırsam bana zarar vereceğini düşünüyor musun?" Elleri artık yanlarında, bana dokunmuyor.

"Hayır, asla."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü beni her zaman kızdırıyorsun." Ona sırtıyorum.

"Tamam." Cevabı basit, sonra gülümsüyor ve elimdeki sabuna bakıyor. "Eğer gerçekten nazik olursan, beni öpebilirsin." Gözlerim hâlâ son derece acıyan vücudunda geziniyor.

"Bekleyebilir. Nazik olmak benim sözlüğümde yok," diyorum. Gülümsemesi düştü. Sikerim böyle işi! "Tamam, seni öpeceğim." Duşta dizlerimin üzerine çöküyorum. *Siktir, bu çok acı verici.*

"Ne yapıyorsun?"

"Seni nerede öpeceğimi söylemedin. Ve dürüst olalım, bu benim en sevdiğim yemek." Öne doğru eğildim ve dilimi ona doğru kaydurdum. Temas karşısında nefesini tutuyor ve ellerini kaldırıp saçlarımı avuçluyor.

Çok fazla hareket etmemesine dikkat ederek, ayak bileğine dokunana kadar elimi bacağından aşağı kaydırıyorum. Bacaklarını biraz daha açıyor, böylece elimi tekrar yukarı kaldırıp bir parmağımı içine sokabiliyorum. Kendine zarar vermediğinden emin olmak için nefes alış verişine dikkat ediyorum. Dilim klitorisinin etrafında dolanırken Kalilah inliyor ve saçımı çekiyor.

İkinci parmağımı soktuğumda bacaklarını daha da açıyor ve dilim biraz daha hızlı hareket ediyor. Vücudunun gerilmeye başladığını hissedebiliyorum ve onu incitmek istemiyorum, bu yüzden yavaşlıyorum, ama saçımı çekerek devam etmemi işaret ediyor. Ben de kadının istediğini yaptım ve onu ağızımla becerdim. Parmaklarım içine girip çıktıkça amcığı parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor.

"Kyson..." Gelirken adımı söylüyor.

Parmaklarımın etrafındaki nabızı durduğunda, dizlerimden kalkarak geri çekiliyorum. Önünde durduğumda gözlerini açıyor ve ben de ıslak saçlarını geriye doğru tarıyorum.

"Daha iyi misin, aşkım?"

Sırıttıyor ve bana doğru eğiliyor.
Onsuz ne halt ettim ben?

Kalilah ertesi gün o pisliği görmek istiyor.

Ayağa kalktı ve daha fazla dolaşıyor ve onun burada olduğunu biliyor. Ona su verdim, başka bir şey vermedim. Bu bile o pisliğin hak etmediği bir lüks, ama o piçin benim yüzümden ölmesine izin veremezdim, ta ki onu görme ve ona söyleyeceklerini söyleme şansı bulana kadar. Beni merdivenlerden aşağı takip ediyor.

-Her seferinde daha da yavaşlıyor. Dibe ulaştığımda ışığı yakıyorum ve Tony sandalyeye bağlı ve sidik kokan bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Tanrım," diyor ağzını kapatarak.

Göt herifin kafası kadının sesiyle havaya kalkıyor ve gözleri ona kilitleniyor. Bir zamanlar onun olan bu güzel kadını görünce yüz ifadesinde umut çiçekleri açtığını görebilirsiniz.

Attığı her adımda dikkatli davranıyor ve ona yaklaştıkça ben de onun yanında kalıyorum. Vücudu sanki bir şekilde onu kurtarmak için orada olduğunu düşünüyormuş gibi öne doğru eğiliyor. Ona yaşattığı onca şeyi düşününce böyle düşünmesi ilginç. Kalilah üzerinde hâlâ yeterince güçlü bir etkisi olduğuna ve onun kendisi için her şeyi yapacağına inanıyor. Arkadaşının ona ne yaptığını gördü ve bu onu rahatsız bile etmedi. Bu yüzden onun kendisini kurtaracağını düşünmesi bile beni tamamen şaşırtıyor. Yaşamaya izin vermek istese bile, onu yine de öldürürdüm. O pislik bu dünyada yürümeyi hak etmiyor, özellikle de onunla. Ve onun buralarda olmamasının hiçbir yolu yok.

"Kalilah." Adını söylüyor ve o da olduğu yerde duruyor. Destek için elimi sırtına götürüyorum. Hareketi fark ediyor ve gözleri kısılıyor. "Beni aldattın. Evli olduğumuzu unuttun mu?" diye öfkeleniyor.

Kalilah ama ben sadece kıkırdadım.

Tony'nin gözleri benimkileri buldu.

"Aldattın ve evliydin. Değil miydin?" Ona sordum.

"Bu farklı. Kalilah sadece aşk için aldatırdı. Ben düzüştüm çünkü o hiç havasında değildi," diye homurdanıyor.

"Yine de beni yine de zorladın," diyor sessizce. "Hoşuna gitti." Adam kötü kötü gülümsüyor.

"Sen şimdiye kadar yaşadığım en kötü sikişsin," diye karşılık veriyor, çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

İşte benim kızım ve onunla gurur duyuyorum.

"İyi olduğumu, kendime yeni ve daha iyi bir hayat kurduğumu bilerek ölmeni istiyorum. Beni kontrol etmeye, ödülünmüşüm gibi sahiplenmeye ve herkesten soyutlamaya çalışmana rağmen. Uzun vadede işe yaramadı. Ailemle iletişime geçtim, arkadaşlar edindim ve *harika seks* yapıyorum." Bunun üzerine sırtıyor ve benden bahsettiğini bildiğim için ben de sırtıyorum.

"Onu becerdin mi? *Onu mu?*" diye bağırır.

"En iyisi gidip Alaska'yla buluşman, aşkım. İlgilenmem gereken şeyler var." Eğilip dudaklarını öpüyorum, bunu yaparken yanaklarını kavıyorum, böylece onun benim olduğunu görebiliyor. Geri çekilip dudaklarına son bir kez dokunuyorum ve ona gülümsüyorum. "Bu gece görüşürüz."

Başını sallıyor ve ben de merdivenlere yönelişini izliyorum.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni burada onunla nasıl bırakırsın?" diye bağırıyor. "Seni sürük." Onun sözleri karşısında gerilir ama devam eder.

Yanına gittim ve bu kelimeyi kullandığı için suratına bir yumruk attım. Arkasına bakmıyor ve o gidince önüne geçip eğiliyorum.

"Oyun zamanı." Sırtıyorum.

Pislik herif kafasını sallamaya başlar ama bu onu bir yere götürmez.

"Kendini büyük bir adam olarak görüyor olmalısın çünkü kimse sana hayır ."
Tam boyuma göre ayağa kalkıyorum. "Bıçak kullanmayı seven bir kardeşim var." Masaya doğru yürüyorum. "Diğeri de silahları ve bıçakları seviyor ama

farklı nedenlerle." Elimdeki iki eşyayı da kaldırıp karşısındaki koltuğa oturmak için ilerliyorum. Ben otururken o da eşyalara bakıyor. "Ben, her zaman yumruklarım ve botlarımla savaşılan bir adamım, biliyor musun? Ellerimi çabuk kullanırım. Ve yüze çizme... Şey, öfke sorunlarıma yardımcı oluyor. Güya hepimizin öfke sorunları varmış. Kim bilebilirdi ki?" Omuz silkip ona bakıyorum.

"Bırak beni gideyim. Sana ödeme yapacağım ve onunla bir daha asla temas kurmayacağım," diye yalvarır.

"Evet, böyle bir şey olmayacak. Görüyorsunuz, siz bir yalancısınız. Bunu hepimiz biliyoruz. Ve ben kandırılacak bir adam değilim." Bıçağı kaldırıp parmaklarımın arasında çeviriyorum. Sapını kavrayıp omzunun derinliklerine saplanacak kadar sert bir şekilde savurmadan önce her hareketimi izliyor. "Kahretsin, daha iyi nişan almalıyım." Gözleri şokla irileşirken ayağa kalkıyorum, sonra bıçağı çekiyorum ve çığlık atıyor. Sakince tekrar oturdum. "Bundan daha iyisini yapabileceğime eminim. Kardeşim benimle gurur duymazdı." Gülümsüyorum ve bıçağı tekrar parmaklarımın arasında çeviriyorum, sonra ona doğru yürüyorum ve dudaklarımı alına yerleştiriyorum, sonra geri çekilip gözlerimi ona dikiyorum ve bıçağı tekrar fırlatıyorum. Bu sefer doğrudan bacaklarının arasından vurdum. Amaçladığım hedef.

Orospu gibi uluyor.

Çok geçmeden silahı kaldırdım ve tam gözlerinin ortasına ateş ederken sııttım.

Sik kafalı, kadınıma sürtük diyor.

OceanofPDF.com

Kalilah

ÜÇ HAFTA SONRA, işe geri döndüm ve kendi evime taşındım. Bu güzel, gerçi Kyson evinden ayrılmamdan pek memnun görünmüyor. Ama yine de bana mobilya aldı, ki bunu komik buluyorum ve arabasını da bana vermeye çalıştı. Ona hayır dedim ama kendi arabamı alana kadar ödünç alabileceğimi söyledim. Yeni kanepemi içeri taşıırken bana sadece gözlerini devirdi.

Ailem sonunda cevap verdi. Mesaja tekrar baktım.

Gerçekten sen misin?

Cevap vermedim.

Mesajlarını alalı iki gün oldu ve sürekli bir şeyler yazıp sonra siliyorum.

"Basit bir 'evet' yeterli olacaktır," diyor Kyson kanepede otururken. Bana Tony'nin bir daha sorun olmayacağını söyledi. Polis beni aradı, cesedini bulduklarını ve kaybım için üzgün olduklarını söyledi. Resmi olarak dulum ve bunu söylemek çok iyi hissettiriyor. Artık şeytanla evli değilim.

"Ama ya bana inanmazlarsa?" Ben sorarım.

Alaska içeri giriyor ve saçlarını savuruyor. "Yeşil olmuş," diyorum şaşkınlıkla. "Evet, ruh halim değişti," diye cevap veriyor.

"Neye?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"ile bakıyorum," diyor gururla.

"Neyin?" Hala anlamadığım için soruyorum.

"Kyson'ın taşınması ya da taşınmaması konusunda seçim hakkın var. Zuko kendini zorla benim evime yerleştirdi."

"Evimi ateşe verdiğini unutmayalım," diye ekliyor Zuko, bana bir çanta uzatırken başını sallıyor. "Bu ondan." Alaska'ya başıyla selam veriyor.

"Bizden söylemen gerekiyordu, seni aptal." Ona gözlerini deviriyor.

"Evet, onun dediği gibi." Kardeşinin yanındaki kanepeye oturur.

"Gerçekten evini yaktın mı?" diye sordum.

"Evet. Kibriti çaktı ve çimlerin üzerine oturup o pisliğin yanışını izledi.

Ona bir daha bana bulaşmamasını öğrettim."

"Sen benim kahramanımsın." Ona gülümsedim.

"Evimi sevdiğimi belirtmek isterim," diye araya giriyor Kyson.

"Kalilah'ı kızdırmazsan bir şey olmaz." Alaska gülümsüyor ve sonra çantayı işaret ediyor. "Sana bir sürü seks oyuncakı getirdim. Bilirsin, artık yalnız olacağın için."

"Sen ne?" Kyson diyor ki.

"Siktir!" Zuko başını sallıyor, çantayı bana verdiğini fark ediyor.

"Evet. Şimdiye kadarki en iyi hediye." Ellerini çırpıyor. "Zuko sert seviyor, bu yüzden seninle aşırıya kaçmamaya çalıştım."

"Kyson da öyle," diyorum göz devirerek.

"Sen yaralandığından beri nazik davranıyorum," diyor gururla.

"Dün gece saçımı başımı yolmaya çalıştın," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama sana şaplak atmadım." Göz kırpıyor.

Zuko ayağa kalkarken "Gidiyoruz," diye duyurur.

Alaska gözlerini devirerek, "Otur yerine," diyor. O

itaat ediyor ve ben gülümsüyorum.

"Gidip doktoru görmem lazım. Geçen gün ona kanımı verdim ve sürekli unutuyorum. Beni götürebilir misin?" Alaska'ya söyledim.

Kyson, "Ben seni götürürüm," diye teklif eder. "Hayır, sorun değil."

"Bana sordu, sana değil." Alaska ona süper fantastik bir piyango ödülü kazanmış gibi sırtıyor.

Kyson, "Kahretsin, beni kızdırıyorsun," diye gürlüyor ve Zuko, Alaska'yla bu şekilde konuştuğu için onu yumruklar.

Kyson'ın gelmesini neden istemediğinden emin değilim ama onsuz bir şeyler yapmayı tekrar denemeliyim.

"Tamam, hadi gidelim. Çocuklar yemek takımını bir araya getirmeyi bitirebilir."

Kyson ayağa kalkıyor, başının arkasını tutuyor ve dudaklarını öpüyor. "Gitmek istiyorum," diye sızlanıyor.

"Hayır." Onu şakacı bir şekilde itiyorum, sonra eşyalarını alıp Alaska'yı arabasına kadar takip ediyorum.

"Gelmesini istememenizin bir nedeni var mı?" diye soruyor. "Biraz kendi başına nefes almaya ihtiyacı var."

"Evet, bu adamlarla böyle şeyler pek olmaz." Kıkırdıyor. "Senin için nefes alıyorlar."

Onlarla ya hep ya hiç olduğunu bildiğine inanıyorum.

Birbirlerine karşı hep böyleydiler, birinden hoşlandıklarında neden farklı olsunlar ki? Ama sonra Lilly'yi hatırlıyorum ve bana karşı neden farklı olduğunu merak ediyorum.

"Ve onlara durmalarını söylemekte bir sorun yok, sadece farkında olmanız için." Alaska yavaşlarken bana bakıyor.

"Onun durmasını istediğinden değil. Onun yanımda olmasını seviyorum... Bu rahatlatıcı. Sadece... Uzun zamandır ilk kez kendimi özgür hissediyorum ve bu şekilde hissetmek için bir erkeğe bel bağlamak istemiyorum."

Anlayışla başını sallıyor. "Tamam, evet, kulağa hoş geliyor." Doktorun evinin önüne geldiğimizde, "İçeri gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Teşekkürler ama uzun sürmez," diyorum ona.

İçeri giriyorum ve doktor beni hemen karşılıyor. "Merhaba, Kalilah. Bu hızlı bir ziyaret olacak." Kapıyı arkamdan kapattı. "Her şey harika görünüyor, ama bir şey var."

"Öyle mi?" Tereddütle sordum. "Hamilesin."

Başımı sallıyorum.

Ben olamam.

"Hayır, koruma kullanıyoruz."

Her zaman koruma kullanırız.

Şunlar hariç.

Hassiktir! Yüzümden anlaşılıyor olmalı.

"Sadece bir seferlik bir şey" diyor. "Senin için seçeneklerim var." " değil.

Yine de teşekkürler. Gitmeliyim." Doktor başını sallar ve

Kapı.

Arabaya bindiğimde Alaska gülümsüyor. "Çok hızlıydı. Her şey mi?"

Alaska arabayı çalıştırırken telefonuma bakıyorum ve mesajlarımı açıyorum. Ailemin ikisi de bana mesaj atmış. İkisine de cevap vermedim.

Annemin son mesajına ve *hamile olduğumu* .

Muhtemelen bunu söylemenin en akıllıca yolu bu değil, *evet, benim*, ama birine söylemem gerekiyordu ve söylemek istediğim ilk kişi annemdi.

Elimdeki telefon çalıyor ve arayan o.

Arayabilir miyim?

Arabayı kullanan ve hâlâ cevap vermemi bekleyen Alaska'dönüyorum

On

u. "Özür dilerim, annem arıyor. Onunla çok uzun konuşmadım." "Özür dilemene gerek yok. Devam et, tabii ki."

Mesaj attım, arabadayım. Seni ararım.

Bana bir aşk emoji gönderdi.

"Beni kafeye bırakabilir misin? Biraz iş yapmak ve birkaç e-postayı yanıtlamak istiyorum."

"Kalıp mı istiyorsun?" diye şaka yapıyor. "Hayır, ama teşekkürler."

Benimle tartışmıyor ya da başka soru sormuyor.

Beni bıraktığında el sallayarak vedalaşıyorum ve içeri girip arka tarafa oturuyorum. Derin bir nefes alıp annemi arıyorum.

Eğer çok uzun süre , yapacağımdan emin değilim. Ellerim titriyor ve nefes alışım düzensiz.

"Kalilah." Annemin sesi telefonda yankılanıyor. "Gerçekten sen misin?"

"Evet," diye mırıldanmayı

başarıyorum. "Oh, Tanrı'ya şükür! Sen iyi misin?"

Sorusunu düşünüyorum. *İyi miyim?* Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. İyi değildim. İyi olmaktan başka her şey oldum. Ama henüz bunları onunla paylaşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

"Peki ya Tony? Bizi aramanı sorun etmiyor mu?" Bu isimden nefret ediyorum.

Bu ismin temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum.

İşlerin bu noktaya nefret ediyorum. "Artık

Tony ile birlikte değilim, anne." "Ah, özür dilerim. Biz sadece..."

"Sorun yok, ama Tony öldü."

Nefes nefese kaldı. "Oh, o, çok üzgünüz."

"değil. Pisliğin tekiydi." Ona gerçeği söyledim. Sustu, ben de devam ettim:

"Tüm o korkunç şeyleri yaptığım için özür dilerim."

"Sen değildin," diyor.

"Biliyorum ama bunu yapmasına ben izin verdim."

"Sen daha iyisini bilemezdin. Dediğin gibi, pisliğin tekiydi." Ve sesinden gülümsediğini anlıyorum. "Ama sen demiştin ki

Hamile misin?" sorar. "Onun değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Tony'den bir yıl önce ayrıldım," diye itiraf ediyorum.
"Beni ondan kurtaran adam."

"Ondan şimdiden hoşlandım. İkiniz de heyecanlı mısınız?" diye soruyor.

Heyecanlı. Birinin duygularını tanımlamak için ne komik bir kelime.

Heyecanlı mıyım? Gerçekten bilmiyorum.

Düz karnıma bakıyorum ve orada bir şeyin büyüdüğünü hayal edemiyorum.
Ama var.

"Sana hamile olduğumu öğrendiğimde telaşlandım. Ne yapacağımı bilemedim," diyerek sessizliği dolduruyor. "Çocuk sahibi olacağımızı hiç düşünmemiştim. Yıllarca denedik ve sonra vazgeçtik. Sonra bir gün geç kaldığımı fark ettim. Ve o zamana kadar neredeyse bir elma büyüklüğündeydin. Onca ayı nasıl kaçırdım, aklım almıyor. Ama seni ultrasonda görmek inanılmazdı. İşte o zaman benim için gerçek oldu."

Orada oturup gözlerimi silerek onun güzel sesini dinliyorum.

"Sizinle irtibata geçmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Her şeyden sonra benden haber almak istemeyeceğini düşünmüştüm."

"Bir annenin sevgisinin sınır tanımadığını kısa sürede anlayacaksınız" diye paylaşıyor.

Sonra sordu, "Hâlâ o adamla birlikte misin?" "Evet."

"Tamam. İçiniz rahat ettiğinde, babanız ve ben sizi görmek isteriz."

"Gelecek hafta mı?" Ben öneririm. "Bu hafta işim var ama önümüzdeki hafta birkaç gün izinliyim."

"Oh, evet."

"Sana gelebilir miyim?"

"Elbette. Ortağınız da gelebilir." "Yakında konuşuruz. Hoşça kal anne."

Kapattım ve telefonum hemen çaldı. Ekranda Kyson'ın adının yanıp söndüğünü görüyorum. Telefonuma bakarken cevap vermemeyi tercih ediyorum.

beni zehirleyebileceğini düşündüm. Sonra hamilelik hakkında Google'da araştırma yapmaya başlıyorum ve onun sesini duyana kadar bir saat boyunca orada kalıyorum.

"Kayboldun mu?" Kyson eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Beni nasıl buldun?"

"Alaska söyledi. Hâlâ burada olup olmadığından emin değildim ama geç olduğu için şansımı deneyeyim dedim. Doktorla nasıl gitti?" diye soruyor yanıma oturarak.

Ekranımı gizliyorum ve ona bakıyorum. "Annemle konuştum," diyorum ona. "Gelecek hafta onları ziyaret edeceğim." Bunun üzerine gülümsüyor. "Yalnız." Gülümsemesi azalıyor.

"Gelmemi istemiyor musun?" diye sorar, sesi incinmiş gibidir. "Hayır, istemiyorum."

Benden uzaklaşıyor. "Hazır mısın? Seni bırakıp işe gitmem gerekiyor."

Ruh halinin değiştiğini hissedebiliyorum. Ayağa kalkarken dudaklarını yalıyor, bana elini uzatmıyor. Sinirli olduğunu söyleyebilirim ve normalde bu beni rahatsız ederdi. Ama şu anda onunla tartışacak enerjim yok.

"Dönüş yolunu kendim bulabilirim," diyorum ona.

Bir an tereddüt ediyor, sonra başını sallamadan önce gözlerimin içine bakıyor. "Oraya sağ salim vardığını haber vermek için bana mesaj at," diyor dönüp dışarı çıkmadan önce. Arabasına binerken pencereden onu izliyorum. Direksiyona birkaç kez vurduktan sonra arabayı sürüp gidiyor.

Kendimi kötü hissediyorum ama sonra hatırlıyorum....

Bu hayat artık benim yolculuğum ve başka hiç kimse onu kontrol edemeyecek.

OceanofPDF.com

Kyson

"Lanet olsun, adamım, o öldü. Yeter artık! Gitmemiz gerek." Kenzo beni çekiyor ama kıpırdamıyorum. "Öfke sorunları," diyor onu üzerimden iterken.

"Siktir git!"

"Ne olmuş yani, yalnız kalmak istedi. Onu suçluyor musun?" Başını sallıyor. "Ondan önce senin de tek istediğin yalnız kalmaktı. Biz avcılar yalnızlığı severiz." Duraklıyor ve Zuko'ya bakıyor. "O hariç. O takıntılı."

Geçen hafta ve kafedeki o günden beri onu ne gördüm ne de haber aldım.

Kısa mesaj yok.

Arama yok.

"En azından ona mesaj attın mı?" Kenzo soruyor.

"Tabii ki mesaj attım."

Zuko sessizliğini bozarak, "Babam neden telefonlarına çıkmadığını soruyor," diye soruyor. Sonra Kenzo'ya döndü. "Bunu sen temizleyeceksin. Babam için herkesten fazla iş yapıyorsun ve bunu inkar bile etmiyorsun."

"Öyle mi?" Kenzo'ya şaşırarak sordum. Hepimiz bazı solo işler yapıyoruz ama onun bu kadar çok iş yaptığını fark etmemiştim.

"Bana söylediğinizden beri hayır." Fotoğrafları ve diğer kanıtları kastediyor. "Ben biraz araştırma yaptım ve bulduklarım hoşuma *gitmedi* diyebilirim." Boynunu kırıyor.

"Sadakatimizden faydalandı," diyor Zuko ve sonra Kenzo'ya yaklaşıyor. "Hallet şunu," der ona, uzaklaşmadan önce.

Temizlikçiler geliyor ve yanlarından geçip arabaya bindiğimizde bize başlarıyla selam veriyorlar. Yolun biraz aşağısında Kenzo'nun telefonu çalmaya başlıyor. Bana ekranı gösteriyor. Omuz silkiyorum ve hoparlöre alıyorum.

"Kenzo..." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sanırım seninle konuşmamız gerekiyor. Bana mı bakıyordun?" Kenzo'nun gözleri benimkilere dikildi. Benim sorunum değil, hepsi onun sorunu. Ben işimi yaptım ve onların şeyler öğrendim. Bana bırakmamı söylediler, şimdi bu onların sorunu. "Biri adımı aradığında bana haber verildiğini biliyorsun ve ben de sana izini sürdürdüm."

Kenzo, "İmkânsız, benimle ilgili hiçbir şey bulunamaz," der ve telefonu kapatır. "Blöf yapıyor. En iyi adamları bile benim izimi bulamaz, bunu biliyorum." Ona inanıyorum. Konu bilgisayarlara geldiğinde tam bir dahi. Bunun nereden geldiğinden pek emin değilim ama bu konuda bizim sahip olmadığımız becerilere sahip olmasına sevindim. "Beni kulübe bırak."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Zuko, arabayı geri döndürürken.

Kulübe vardığımızda, Kenzo'yla birlikte iniyoruz. İlk başta şaşırmış görünüyor ama içeri girdiğimizde hiçbir şey söylemiyor. Zuko Alaska'ya dönmek için ayrılıyor.

Kapılar açılır ve Avani'nin orada durduğu görülür.

Sahibi Grayson dayanabileceğimiz ya da güvenilebileceğimiz tek adamlardan biri. Eskiden zamanımızın olmadığı işleri bizim için yapardı. Ona öcü diyorlar ama son zamanlarda Avani'yle birlikte.

"Çocuklar, ne büyük bir zevk. Madem buradasınız, Grayson'a yardım eder misiniz?"

Ne zaman bırakacağını bilmeyen bir bekarlığa veda partisiyle sorunları var."

Kenzo'yu içeri kadar takip ettim. Kulübe çok sık gittiği için nereye gideceğimizi biliyor. Arka tarafa doğru, renkli odaların yanından. Kenzo kırmızı odayı sever,

Ama Grayson'ı mavi odada, yani su odasında, jakuziye çıkan merdivenlerde ayakta dururken buluyoruz. Bizi fark edince arkasını dönüyor, adamlara bakmadan önce tek kelime etmiyor.

"Kalkın ve dışarı çıkın. Son uyarı," der adamlara.

Üç adam jakuzide oturuyor, hepsinin elinde şampanya kadehleri var, ki buna izin verilmiyor ve her birinin kucağında bir kadın var. Kadınların orada olmak anlaşılıyor ama üç salak tarafından yerlerinde tutuluyorlar.

Çoğu insan bu kulübe gelip Grayson'la uğraşılmayacağını bilir. Başlangıç olarak, Grayson bir keresinde mavi odada şampanya için bir adamı öldürmüştü. Burada hiçbir boku kabul etmeme konusunda bir üzü var. Kulübü bu kadar popüler yapan da bu. Ama bu adamlar belli ki içkiyi fazla kaçırmışlar ve başlarında dikilip onlara defolup gitmelerini söyleyenin kim olduğu umurlarında bile değil.

Hatta biri gülmeye başlıyor ve elinin yukarı çıkıp kadının memesini biraz fazla sert izliyorum.

Ondan bir çılgılık geliyor -belli ki bunu *hiç istememişti*- ve yüzündeki dehşeti görebiliyorum.

Kimse farkına bile varmadan Kenzo hareket etmeye başlar ve küçük çakısını alıp adamı omzundan bıçaklarken kimse onu durduramaz.

"Çık dışarı. *Hemen!*" Grayson adamlara tekrar hırlarken Kenzo bıçağı çeker ve hiçbir şey yapmamış gibi geri çekilir. Diğer adamlar sinirlenir ve kadınları üstlerinden iterler. Tamamen çıplak, dövüşmeye hazır bir şekilde dururlar ve Grayson'ın tek yaptığı sakın bir şekilde kollarını sıvamak olur. "Eğer bu yola girerseniz, bunu sizin seçtiğinizi unutmayın."

Kadınlar küvetten atlayıp odadan kaçıyor ve sadece biz erkekler kalıyoruz. Hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımı bilerek sırtıyıyorum. Grayson hepsini tek öldürebilir. Ama susamış olan Kenzo, onları izlerken başını yana eğiyor.

"Gideceğiz," diyor yaralı omzunu tutan kişi, gözlerinde dehşetle Kenzo'ya bakarken. "Gideceğiz. Sadece biraz eğlenmek istedik."

"Şimdi gitmek için iyi bir zaman," diyor Grayson, merdivenlerden inebilmeleri için yoldan çekilerek. Aceleyle yanımızdan geçip kıyafetlerini aldılar ve kapıdan çıktılar.

"Gittiklerinden emin olmak için takip edeceğim," diyor Kenzo, arkalarından gelerek.

Grayson bana doğru döndü. "Geçen gün yeni kadınınla tanıştım. Avanti onun iyi biri olduğunu söyledi." Eğilip bir düğmeye basıyor ve küveti boşaltıyor. "O da başka bir Lilly mi?"

"Kesinlikle olmaz."

"Demek o bir Avanti." Sırıttıyor. "Seni deli ve çılgın yapıyor ama onsuz bir hayat düşünemiyorsun." Kıkırdıyor. "Durmak bilmeyen baş ağrılarına ve peşlerini bırakmayan belalara hazırlıklı olun. Adamlarını taşaklarından yakalamayı ve kontrolü ele geçirmeyi iyi bilirler."

"Gitti," dedim ona.

"Yani? Sen Kyson Hunter'sın. Ne zaman istediğin şeyin peşinden gitmedin? Neden hâlâ burada durmuş benimle konuşuyorsun? Sana sakso çekmeyeceğim." Kendi sözlerine kıkırdayıp odadan çıktı ve beni mavi odada tek başıma bıraktı.

Cebimden telefonumu çıkardım ve arama tuşuna bastım. Cevap vermedi.

Mesajlarıma da cevap vermiyor.

Nerede olsun, saklansa bile onu bulabileceğimi unuttu mu?

Havayolu şirketinin web sitesine girip bir sonraki uçuş için yer

. Sanırım aileyle tanışma vakti geldi.

Bana ne yapıyor böyle?

Grayson kısmen haklı, deli ya da sorunlu olabileceği gerçeği dışında. Bence herkesin sandığından çok daha akli başında ve

Yaşıtlarına göre daha derli toplu ama yaşadığı onca şeyden sonra bu beni şaşırtmıyor.

O güçlü biri ve bu bende...

Onu daha da çok *seviyorum*.

OceanofPDF.com

Kalilah

Buradan bir daha ayrılmak istediğimden emin değilim ama ayrılmam gerektiğini biliyorum. Artık bir yetişkinim ve sevdiğim bir işim ve henüz tam olarak yerleşemediğim bir dairem var. Ve anlatacak haberlerim olan bir adam.

Ailemi tekrar ilk gördüğümde ağladık ve gözyaşları hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Her şeyi bilmek istiyorlardı ama onlara ancak bu kadarını anlatabilirdim. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir. Ama onlarla paylaşmak istediğim parçalarımı paylaştım. Kyson ve onun beni nasıl kurtardığı hakkında, bir ebeveyni rahatlatacak şekilde; dibe vurduğumda bana nasıl yardım etmeye istekli olduğu hakkında. Tony ile olan kötü olayların çoğunu atladım ama bence en iyisi de buydu. Elbette bana onu sordular ve ben de artık hayatımda olmadığı için mutlu olduğumu söyledim ve bunu söylediğimde annem elime dokunup sıktı.

Onun benim için doğru kişi olmadığını biliyordu, her zaman biliyordu. Ama gençlik aşkı zordur.

Özellikle de o kişi sizi nasıl kontrol edeceğini biliyorsa.

Babam ise bambaşka bir hikâyeydi. Tony'den bahsettiğimizde odadan çıkmak zorunda kaldı ve kocam konusunun onu çok üzdüğünü söyleyebilirim. Ve onu suçlamıyorum. Odaya geri döndüğünde yanıma gelip beni başımdan öper ve beni ne kadar çok sevdiğini söylerdi.

Ne olursa olsun beni sevdiklerini bilmek güzel.

Ne kadar ilerlediğimi görmek için ilk ultrasonuma gittik. Sonografi uzmanı bana babamın neden orada olmadığını sordu ve ben de ona henüz söylemediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Eğer kendime karşı dürüst olursam, Kyson'ın tepkisinden korkuyorum.

En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Hamile olduğumu ona yüksek sesle itiraf etmekten mi daha çok korkuyorum yoksa tepkisinin ne olacağından mı emin değilim. Onun dünyası karanlık ve içinde bir çocuk yetiştirmeye pek uygun değil.

Bunu ona nasıl söyleyeceğimi ben de bilmiyorum.

Düşüncelerimi onunla nasıl paylaşacağımı bilmiyorum.

Onu hiçbir şekilde Tony gibi düşünmüyorum çünkü ikisi tamamen farklı insanlar. Tony'den korkuyordum. Ama Kyson söz konusu olduğunda, onu incitmekten daha çok korkuyorum, ki kim olduğu düşünüldüğünde bu gülünç bir durum. Bana nezaket gösterdi ve bu dünyada bunu yapabilen tek erkek babamdı.

"Um...canım? Kapıda seni soran bir adam var." Koltuktan kalkıp kapıya yöneldim, bir çeşit teslimat olduğunu düşündüm. Ama buraya geldiğimden beri sipariş ettiğim tek şey yemekti. "*Çok* yakışıklı." Kapıya varmadan önce ayaklarım olduğum yerde donuyor ve başımı yavaşça ona doğru çeviriyorum.

"Tehditkâr görünüyor mu?" Ben soruyorum, o da hafif bir sırıtışla burnunu kıvrıyor.

"Hiç sanmıyorum. Çok kibardı." Gülümsüyor. *Tamam o zaman, bu Kyson olamaz.*

Kapıya gidiyorum ve Kyson'ın orada durup diğer taraftan bana baktığını görüyorum.

"Merhaba aşkım."

"*Ohh*," diye nefes alıyor annem paravan kapıya uzanıp onu açarken. "Sen babası olmalısın. Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Geçen gün ilk ultrasonu çektirdik ve bebeğin sağlıklı görüldüğünü söylediler." Kyson'ın gözleri benimkileri buluyor, sonra karnıma düşüyor ama hamileliğin henüz çok başında olduğumuz için bir şey göremiyor. Kendine gelmesi biraz zaman alıyor.

"çok şey duydum. Kızınızı on dakikalığına çalmamın bir sakıncası var mı? Onunla paylaşmam gereken bazı bilgiler var" diyor doğrudan anneme.

"Tabii ki," diyor annem.

Kyson bana elini uzatıyor, elini tutup tutmamakta emin olamadan bakıyorum, sonra elimi onun elinin içine koyup dışarı çıkıyorum.

Dışarı çıkarken anneme "Geri döneceğiz," diyorum.

Beni arabasına götürürken yalın ayaktım. Kapıyı açıyor ve içeri girmem için el sallıyor. Öyle yapıyorum ve beni içeri kapatıyor. Kyson kaputun etrafından dolaşıp kendi tarafına geçiyor, arabaya biniyor ve müziğin sesini çok açmadan arabayı çalıştırıyor. Direksiyonu sıkıca kavlıyor ve bir nefes üflüyor.

"Kyson-"

"Ne zamandır biliyorsun?" diye araya giriyor, bana bakmadan. "Beni bulmak için kafeye geldiğin gün öğrendim."

Direksiyonu tutuşunun şiddetinden parmak eklemleri beyazlaşmaya başlıyor.

"Bana söylemek niyetinde miydin, yoksa başka bir şey mi planlıyordun?" "Hiçbir şey planlamıyordum. Kafamı toparlamaya çalışıyordum." Dönüp bana bakıyor, gözleri karanlık ama korktuğumu hissetmiyorum.

"bilmek istiyorum," diye ısrar ediyor.

"Çocuk istiyor musun ki?" diye soruyorum.

"Mesele bu değil. Ben o değilim. Bana bir şeyler söylüyorsun. Yaptığımız şey bu." Derin bir nefes alıyor ve sonra tekrarlayarak beni rahatlatmaya çalışıyor, "Bana bir şeyler anlatıyorsun, Kalilah. Anlıyor musun?"

"Biliyorum. Ve bebeği doğuracağımı bilmelisin ama senden hiçbir şey beklemiyorum," diye ciyak ciyak konuşmayı başardım.

Başka tarafa bakıyor ve yüzünü okuyamıyorum. *Söylediklerim yüzünden kızgın mı?* Genç olduğumu ve aramızdaki şeyin yeni olduğunu biliyorum, bu yüzden ondan gerçekten bir şey beklemiyorum. Elim i omzuna koymak için kaldırıyorum ama geri çekiyorum. Bu durumda yapılacak doğru şeyin ne olduğundan emin değilim.

"Sende mi kalacak?" diye soruyor.

"Evet."

"Kim olduğumu biliyorsunuz. Ailemin kim olduğunu ve ne yaptığımızı" diyor. "Evet, biliyorsun."

Eve bakıyor -benim büyüdüğüm ev- ve pencerelerdeki beyaz panjurları, kahverengi tuğlaları ve etrafı çevrili verandayı görüyor. Ortalama görünümlü bir ev. Çok süslü bir yanı yok ama kendimi son derece rahat hissettiğim bir yer. Tekrar baktığını, sessizleşt iğini, muhtemelen bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşündüğünü görebiliyorum.

O da ben de.

Eve döndüğümde ona söylemeyi planlıyordum ve saldırı planımı hazırladım. Birkaç kez yattığınız birine öylece kalkıp "Bu arada ben senin bebeğine hamileyim ve onu doğuracağım" diyemezsiniz. Sanırım bazı insanlar bunu yapabiliyor ama benim durumum biraz farklı. Görüş tüğüm adam bir suikastçı, eğ itimli bir katil, beni öldüreceğini bir an bile düşünmüyorum ama durum kesinlikle farklı.

"Benim böyle bir hayatım olmadı," diyor evi göstererek.

Ailem oturma odasında televizyon izliyor, içeri dönmemi bekliyorlar. Tony'den farklı olup olmadığını görmek için Kyson hakkında daha fazla şey bilmek isteyeceklerdir.

O...

Pek çok yönden.

"İstediğ in hayat bu mu?" Kyson soruyor ve kelimeler ağ zından çıkarken gözlerindeki endişeyi görüyorum. . İstediğ i hayatı yaşayamayacağından endişeleniyor.

Bana *bu* hayatı ver.

"Hayatımın gittiği yeri seviyorum. Yeni evimi, kullanabileceğim arabayı ve seninle seks yapmayı seviyorum." Ona gülümsedim. "Sadece şu anı sevemez miyiz?"

Gözleri karnıma düşüyor. "Endişelendiğim şu an değil." Kyson arabadan iniyor ve yanıma doğru yürüyor. Kapıma ulaşır açana kadar orada öylece şaşkın şaşkın oturuyorum. "Beni ailenle tanıştır."

"Peki ya ailen?" diye sordum.

"Öldü. Umurumda değil. Beni endişelendiren seninki." Teklif ettiği eli tuttum ve onun yardımıyla dışarı çıktım.

"*Benim* olmadan önce sana kendi başına yaşaman için üç ay vereceğim," diyor.

"Kira kontratım altı aylık," diye cevap veriyorum.

"Bunu kısaltacağız." Kapıyı kapatıyor, eve doğru yürürken elimi bırakmıyor. Araba yolunda neredeyse tökezliyordum ve beni yakaladı. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gülmeye başlıyorum, gözleri deliymişim gibi kısılıyor ve elimi ağzıma götürüyorum.

"Zaman nasıl da değişti. Bir keresinde yüzüstü düşmeme izin vermiştin."

"Beni kızdırdın," diyor sanki çok açılmış gibi.

"Evet, az önce birini öldürmüştün," diye fısıldadım.

"Kalilah." Annemin kapıdaki sesiyle ikimiz de dönüyoruz - neyse ki duymuyoruz - babam arkasında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, korkutucu olmaya çalışıyor.

Kyson'ın gözünün korkup korkmadığını merak ediyorum. Bundan şüpheliyim.

Kyson'ın eli hâlâ benim elimdeyken yaklaşıyorum ve onlara yaklaştığımızda elini biraz sıkıyor.

"Bu Kyson," diyorum ve gülümsüyorum.

"Oğlum." Babam başını salladı ve elini uzattı. Kyson elini tuttu ve sıkı.

"Sizinle tanışmak güzel. Kalilah ikinizden de sevgiyle bahsetti," diyor Kyson ve kalbim onun sözleriyle ısınıyor.

"Senden neredeyse hiç bahsetmedi. Ne iş yapıyorsun?" Babamın sert sözleri karşısında geriliyorum ama Kyson sadece elimi sıkıyor.

"Ben bir müteahhidim. Kendi işimi yürütüyorum."

Babam başıyla onaylıyor. "Peki ya ailen? Ailen?"

"Anne babam vefat etti. Kardeşlerimin hepsi eve yakın bir yerde yaşıyor," diyor Kyson.

Babam bana baktı. "Peki kardeşlerini seviyor musun?"

Kenzo ile kanepede geçirdiğim geceyi hatırlıyorum. "Evet, ikisi de çok güzel." *Kendi tarzlarında*, diye ekliyorum kendime. Kenzo kardeşlerine ne kadar yakın olduğu için, Zuko da kardeşlerine ne kadar yakın olduğu ve Alaska'yı ne kadar çok sevdiği için.

"Hadi içeri girelim. Hava ," diyor babam.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Onun için üzgünüm. Artık kız arkadaşına kavuştu ve onu bir daha göremeyeceğinden endişeleniyor," diyor annem ve uzanıp elini Kyson'ın omzuna koyuyor. "Onun bizi görmesine engel olmazsın, değil mi?"

Annem ve ben birbirimize çok benziyoruz. Aynı renk saç ve aynı yapı, ama ben babamın gözlerine sahibim.

"Asla," diyor Kyson ve ben de ona inanıyorum. "Aile önemlidir. Bu yüzden kardeşlerimle çalışıyorum ve onlara hayatımı emanet edebilirim." Şaka yapmıyor. Gerçekten yapıyorlar, sonra da sevmediklerini öldürüyorlar. *Komik ama her neyse.*

Annemin eli kalbine gitti.

"Buna bayıldım. Onun eski..." Başını sallar.

"Evet, Tony. Onunla tanıştım."

Babam durdu, arkasını döndü ve "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet ve berbattan da beterdi. Ben de ona bir bayana nasıl davranılması gerektiğini gösterdim."

Babam sırtıyor. "Ne yaptın sen?" Eminim babam Tony'nin öldüğünü duysa çok sevinirdi ama Kyson'ın bu kısmı onunla paylaşmayacağını biliyorum.

"Onunla malıymış gibi konuştuktan sonra ona sertçe vurdum."

Babam gülümseyerek başını sallıyor, sonra bana dönüyor. "Artık onunla birlikte olmadığına sevindim, canım."

"Ben de," diye cevap veriyorum.

"Bira ister misin, evlat?" diye babam.

Kyson'ı seviyor.

olduğunu biliyorum.

"Evet, efendim."

"Lütfen bana böyle hitap etme, kendimi yaşlı hissediyorum. Bana Hampton de," diyor babam, ona ilk adını vererek.

Kyson elimi bırakıp babamı bar dolabına kadar takip ediyor ve ben anneme dönerken babamın ona başka sorular sorduğunu duyuyorum.

"Baban bunu seviyor. Tony'yi hiç sevmezdi." "Ben de onu severim," diyorum gülümseyerek.

"Evet, biraz kaba saba biri gibi görünüyor. Ama sana bakışından, üzerinde yürüdüğü zeminin büyüklü olduğunu düşündüğünü görebiliyorum." "Baban hala benim hakkımda böyle düşünüyor ve ben buna bayılıyorum" derken gözlerinde hülyalı bir bakış beliriyor. Annem beni mutfağa çekiyor ve Kyson gelmeden önce pişirdiği pastayı kesmeye başlıyor. "Sence bir süre daha kalabilir mi?"

"Evet, sanırım öyle olacak."

"İş yerinde ona ihtiyaç olmayacak mı?"

Başımı salladım ve ona "Ama yakında işe dönmem gerekiyor" dedim.

Tezgâhın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bak ne kadar ilerledin." Ve sözleri beni iyi hissettirdi. Gerçekten iyi. Sevdığınız birinden gelen birkaç basit kelimenin tüm farkı yaratabilmesi çılgınca. Hâlâ anlamaya ve işlemeye çalışıyorum. Tony asla

Bana iltifat etti. Tek yaptığı beni aşağılamaktı. Bu kadar uzun süre övgü almadıktan sonra, sanırım normalin ne olduğunu unutuyor ve sadece en kötüsünü bekliyorsunuz.

Artık değil. Ben en iyisini hak ediyorum.

OceanofPDF.com

Kyson

KALİLÂH'IN ANNE VE BABASI ÇOK GÜZEL VE BELLİ Kİ ONU ÇOK SEVİYOR VE ÖZLÜYORLAR. Bunun nasıl bir his olduğundan emin değilim ama onu mutlu ettiğine sevindim.

Geceyi orada geçirdim ve annesi boş odada uyumamı istedi. Kalilah aynı odada kalmamızın sorun olmayacağını söylemeye çalıştı ama ben onlara saygısızlık etmek istemedim, bu yüzden onun karşısındaki boş odada yattım ve bütün gece hiç kıpırdamadım. Sonunda uyandığımda yanımda yatıyordu, bacağı benimkinin üzerinde sallanıyordu ve saçları göğsümün üzerinde dağılmıştı.

Bugün benimle eve gelmesi gerekiyordu.

Kardeşlerime bebeği nasıl söyleyeceğimi ve ne yapacağımı düşünüyordum. *Hayattan* ayrılma fikri beynimde daha da ön planda ve bir hayatı ya da diğerini seçmek zorunda olduğum fikri, tüm yanlış nedenlerden dolayı vermeyi planladığım bir karar olabilirdi. Kalilah benden bir seçim yapmamı istemedi ve benim hakkımda her şeyi ve para kazanmak için ne yaptığımı biliyor. Bu durum onu o kadar da rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

"Kalilah." Onu dürtüyorum ve sıçrayıp ağzını kapatıyor. Dönmeye çalışıyor ama kıpırdayamadan yatağın her yerine kusuyor... ve bana.

"Siktir."

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle tuvalete doğru koşuyor.

Onu takip etmek için ayağa kalkıyorum, kusmukla kaplı göğsüme dokunmamaya dikkat ederken bir yandan da öğürmemeye çalışıyorum.

Tanrım! Bok gibi kokuyor.

Kötü.

"Her şey yolunda mı?" Babası çoktan giyinmiş bir halde kafasını içeri uzatıyor ve odaya bakıyor. Kalilah'nın tekrar kustuğunu duyuyorum ve babasının yanından geçip tuvalete giriyorum. Zaten kusmukla kaplı olan saçlarını tutup geri çekiyorum.

"Özür dilerim, bilmiyordum," diye inliyor.

"değil," diyorum ona, saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak.

"Sana biraz temiz su getireyim." Kapı aralığından babasının sesini duyuyorum ve gitmeden hemen önce ona bir göz atıyorum.

"Hareket edebilir misin?" Ben soruyorum.

"I-" Ayağa kalkmaya çalışıyor ama yine kusuyor, midesinde ne kaldıysa kusuyor. O durduğunda babası içeri giriyor ve suyu tezgâhın üzerine koyuyor.

"Annen taze ekmek almaya gitti. Ne yapabilirim?" diye soruyor, yüz hatlarında sempati okunuyor.

"Onu duşa sokacağım. Belki biraz temiz havlu getirebilirsin?" Soruyorum ve yüzü aydınlanıyor, yardım etmekten mutluluk duyuyor. Havluları alıp geri getirdikten sonra babası dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Hâlâ saçlarını tutarken geri çekiliyorum ve duşu başlatıyorum, ayağa kalkmasına yardım etmeden önce sıcak olduğundan emin oluyorum.

Bana dönüyor ve gözlerimle buluşuyor. "Çok özür dilerim." Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor.

"Bitti. Bu sadece seni nehrin intikamı, değil mi?"

Gömleğine uzanıp başının üzerinden çekerken bana gülümsüyor. Üzerimde gömlekle , sadece pantolonum vardı ve iç çamaşırlarını çıkarmasına yardım etmeden önce onu da çıkarmayı başardım. Duşa girdik ve onu yıkamaya başladım.

"Sabah bulantılarını atlattığımı umuyordum. Annem benimle birlikte çok kötü olduğunu ve hatta bir aşamada hiçbir şeyi tutamadığı için hastaneye yatırılmak zorunda kaldığını söyledi." O konuşurken ıslak saçlarını suyun altında düzeltiyorum. "Umalım da aynı şey benim başıma gelmesin. Beni iş yerinde bir müşterinin üzerine kusarken hayal edebiliyor musun?" Düşündükçe ürperiyor. "Dün gece uyuyamadım, bu yüzden seninle yatağa girdim."

"Biliyorum." Ona sırtıyorum. "Dün akşamki yemeğin göğsümde bittiğini söyleyebilirim." Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve dünyada her şeyin yolunda olduğunu anlıyorum. Bana doğru itiyor ve göğsümü öpüyor.

"Annem de bana bazı kadınların hamileyken çok tahrik olduğunu söylemişti." Elimi tutuyor ve bacaklarının arasına doğru çekiyor. "Anlayabiliyor musun?" Girişini bulup bir parmağımı içeri sokmadan önce elime sürtünmeye başlıyor. İnliyor.

"Siktir, ıslanmışsın."

Kalilah başını tekrar suyun altına sokup ağzını çalkalıyor, bir yandan da beni kavrayıp elime yapışıyor. Çıkarılabilir duş başlığına uzanıp çıkarıyorum, daha güçlü bir ayara getiriyorum, sonra klitorisine doğrultuyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve ikinci parmağımı sokuyorum.

"Bu beni çok daha iyi hissettiriyor," diye fısıldıyor, ailesinin dışarıda olabileceğini çok iyi biliyor.

"Güzel, biz de bunu istiyoruz." Kalçalarını hareket ettirirken hevesle başını sallıyor ve ben de onu sertçe parmaklıyorum. Onun boşalmasını izlemek gerçekten büyümlü bir şey.

Bayıldım buna.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

Bir an donup kalıyor, sonra duş başlığını itiyor ve bana tırmanıyor. Onu kaldırıyorum ve hemen sikimi bulup üzerine kayıyor. Omzumu ısırtıyor ve beni aşağı yukarı sürüyor. Kalçalarını kavrayıp ona yardım ediyorum ve daha da hızlı hareket etmesini sağlamak için bir parmağımı kıkına sokuyorum.

Tam boşalmaya başladığında omzumdaki deriyi kıracak kadar sert ısırıyor ama ben durmuyorum. Amcığı sikimi kimsenin yapamayacağı şekilde sağıyor ve su her yere fişkırıyor, muhtemelen banyoyu ıslatıyor.

Ama umurumda değil.

Siktir et hepsini.

Zevkin doruğundan inerken vücudu gevşiyor ve ben devralmak zorunda kalıyorum. Onu iyi bir kız gibi becerdim.

Ve sonra işim bittiğinde.

"Seninle evlenmek istiyorum," dedim.

Başını arkaya atıp gülüyor. Şaka yapmadığımı çok az biliyor.

OceanofPDF.com

Kalilah

AILEM ONU ÇOK SEVİYOR.

O kadar da şaşırmadım.

Ben de onu çok severim.

Kyson benimle evlenmekle ilgili şakalar yapıyor ve ben ona sadece bu kelimelerin bile kalbimde çarpıntı yarattığını söylemek istemiyorum. Ve iyi anlamda değil. Özellikle onunla evlenmekten korktuğumdan değil. Daha çok evliliğin kendisinden korkuyorum, son evliliğimin nasıl sonuçlandığını düşünürsek. Kyson endişelerini bana ifade etmedi, ancak orada olduklarını söyleyebilirim - son derece açık.

"Senin mi benim mi?" diye soruyor havaalanından dönerken.

O sabahtan beri bir daha hastalanmadım. Ve çok minnettarım. Kusmuğumu tutma konusunda berbatım. Asla ustalaşamadım. Daha çok "*Sürpriz sürtükler, kaçsanız iyi olur.*" gibi.

"Benim" dedim, sonra da ekledim: "Sessizsin."

"Kardeşlerimi davet edebilir miyim?" diye soruyor, yola geri dönmeden önce kısa bir süre bana bakıyor.

"Evet, yapabileceğini biliyorsun."

Evime yanaşıyor, arabadan inmeme yardım ediyor ve çantamı merdivenlerden yukarı taşıyor. İçeri girmeden önce kapının kilidini açarken ona izin veriyorum. "Sizinle paylaşmayı unuttum ama fazla bir şey değil..." Çantama uzandım ve

Sonogram. "Kız mı erkek mi olduğunu öğrenmek istiyorum ama şu anda çok erken," dedim ve fotoğrafı ona uzattım.

Bir dakika inceledi, sonra "Neye hakkında hiçbir fikrim yok" dedi. "Bu bizim bebeğimiz, içimde büyüyor," diyorum, kalbi işaret ederek.

"Kardeşlerin neden geliyor? Her şey yolunda mı?"

"Onlara işi bıraktığımı söyleyeceğim," diyor ve başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum.

"Neden?"

"Paraya ihtiyacım yok ve senin için en iyisi bu."

"Beni bu işe karıştırma. Yaptığın şeyle ilgili bir sorunum yok. Sadece bana kanlı detayları anlatma ve aramız iyi olsun," diye ısrar ediyorum. "Yani benim yüzümden işi bırakma! Bu hiç adil değil."

"Bir süredir bırakmayı düşünüyordum... biz tanışmadan çok önce.

Bu beni o yönde daha da ileriye götürdü."

"Ben o değilim, Kyson. Bu..." bir el sallıyorum. "Biz sen ve o gibi değiliz."

Bana yaklaşıyor ve omzumu tutuyor. "Sen ve ben öyle bir şey değiliz ve bunu biliyorum. Sana saygı duyuyorum. Ve sadece senin için değil, bebek için de en iyisini yapmak istiyorum. Ve bizim için."

"Tamam, o zaman bırakma. Yaptığın işi ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Peki ya ailen daha fazla araştırıp bana işim hakkında daha fazla soru sorarsa?" diye soruyor ve beni bırakıyor.

"Onlara gerçeğin bir kısmını anlatabilirsin. Yalan söylemeni beklemiyorum. Sen bir tür müteahhidsin ve bulunamayan insanları arıyorsun," diyorum ona gülümseyerek. "Gördün mü, bu kolaydı."

"Peki ya eve kan revan içinde döndüğüm geceler ne olacak?" diye tartışıyor.

"Eve kan getirmemen gerektiğini ve hortum kullanmayı öğreneceksin." Dönüp mutfığa doğru yürüyorum, biraz suya ihtiyacım var. Midem bulanıyor.

"İyi misin?" Ben daha buzdolabını açamadan arkamda bitiverdi. "Evet, sadece suya ihtiyacım var."

Benden önce uzanıp sürahiyi alıyor, sonra da bana bir bardak dolduruyor. "Bunu yapabilirim."

Suyu ondan alıp içtiğimde "Solgunsun," diye işaret ediyor, serinlik boğazıma biraz yardımcı oluyor.

Kapı çalınıyor ve Kyson açmaya gidiyor, omzunun üzerinden iyi olup olmadığını kontrol ediyor. İçeri girip doğruca kanepeye yöneldiklerini görmeden önce kardeşlerinin sesini duyuyorum.

Onlar konuşurken ben mutfakta kalıyorum. Kyson bana bakıp duruyor ama şimdiden daha iyi hissediyorum. Bu sadece hamileliğin başlangıcı ve zamanla daha iyi olacak.

Umarım.

"Bu kadar acil olan ne?" Zuko sorar.

"Bırakacaktım," diye başlıyor, sonra bakışlarını bana odaklıyor. "Ama o hayır dedi."

Bu sayede hepsinin dikkatini çektim.

"Bunu seviyorsunuz. Hepiniz seviyorsunuz." Elimi sallıyorum. "Bana kötü adammışım gibi bakma bile." Suyu dudaklarıma götürüp biraz daha içiyorum.

"Şimdilik kalacağım," diyor Kyson.

Ona en iyi göz devirmemi yapıyorum ve Kenzo'nun bana sırtıttığını görüyorum. "Neyin var senin?" diye soruyor bana bakarak.

"Hamileyim," diyorum kesin bir dille.

"Evet, kulağa doğru geliyor," diyor alaycı bir şekilde ve bana bomba atmışım gibi bakan Kyson'a dönüyor.

"Kahretsin, gerçekten öyle misin?" Kenzo bana şaşkınlıkla bakıyor. "Öyle olduğumu söyledim. Yalan söylediğimi mi sandın?"

"Şey, evet." Omuz silkiyor ve Zuko Kyson'ı izliyor.

"İstedğin bu mu?" Kenzo Kyson'a sorar.

Hepimiz bir süre sessiz kaldık çünkü ikizler için Zuko onların her şeyiydi. Onun yolunu izlediler ve başından beri onunla birlikteler. "Eğer istediği buysa," diyor Kyson.

"Hayır. Ona kalmak zorunda olmadığını söyledim," diye belirtiyorum. Kyson bana bakıyor.

"Kalmak zorunda değildim," diyor başını sallayarak. "Senin için ve her ne istiyorsan onun için kalıyorum." Gözleri biraz daha yumuşuyor. "Eğer bebeği istiyorsan, bebeği doğuracağız."

"Sırf ben öyleyim diye bebek sahibi olmamalısın."

Ağır bir iç geçirdi. "Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum, ama kafamda öyleydi. Demek istediğim şu ki... *senin bebeğini* doğuruyor olmam *hayatımızın* bir parçası olman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ama ben seni hayatımda istiyorum," diye savunuyor. "Ve o bebek senin ve benim bir parçam."

"Evet, olacak." Başımı salladım.

"Muhtemelen onu senden daha çok seveceğim çünkü bana laf atmayacak." Kazanmış gibi gülümsüyor. Ama kazanmadı.

Ben kazandım.

Bu aramızdaki en sevdiğim şey. Kazanmama izin veriyor. Çocuklar ayağa kalkıp bana doğru yürüyorlar.

"Çocuklardan nefret ederiz. Ve bu ikisinden çocukken da çok nefret ederdim," diyor Zuko, kardeşlerini göstererek. "İkiz olabilirler, biliyorsun."

Hassiktir! Bunu düşünmemiştim bile.

Zuko yüzündeki dehşet ifadesini görünce gülümsüyor. "Bu çocuğu seveceğim, ama başka yok." Başını salladı ve dışarı çıktı.

Kenzo, Zuko'yu takip etmeden önce bana genişçe sırtıyor. Kyson bana "Nefes al," diye hatırlatıyor.

"İkizler," diyorum sendeleyerek aldığım nefesle.

Hay sikeyim. Bu nasıl aklıma gelmedi?

"Vajinamın iki çocuk tarafından o kadar gerilmesini istemiyorum."

"Annemiz sezaryenle doğum yapmış. Erken geldik," diye bilgi veriyor. "O da uyuşturucu kullanıyordu, bu da nedenlerden biri olabilir." Omuz silkiyor, sözleri gözlerimi şişiriyor. "Ne? Onun iyi bir anne olduğunu hiç söylemedim ki... Bak hepimiz nasıl olduk."

"Evet, berbat."

"Hey, en azından biz kadınlarımızı dövmüyor ve kontrol etmiyoruz." "Hayır, onları sadece nehirlere itiyorsunuz."

"Oh, Tanrı aşkına, bunu asla ." Gözlerimi deviriyorum.

"Sadece karşılık verdiklerinde." Dudaklarını yalıyor. "Şimdi, başka bir bebek için denemeli miyiz?" Kyson iyice yaklaşp kendini bana doğru bastırıyor ve ben de elimi göğsüne koyuyorum.

"Ben zaten hamileyken beni tekrar hamile bırakamayacağını biliyorsun," diyorum ona, dudaklarına yaklaşıarak. "Halka açık pis bir seks istiyorum," diye fısıldıyorum. Geri çekilip elimi tutuyor ve beni kapıya doğru çekiyor, ben de onu takip ederken kıkırdıyorum. Sokağa geldiğimizde ceketini çıkarıyor ve beni kendine çekmeden önce etrafıma sarıyor.

"Geç oldu. Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Tema parkı hala açık. Oraya gidiyoruz." "Ben hamileyim.

Binmek yok," diye hatırlatıyorum.

"Buna binebilirsin, güven bana." İçimde kendisinden bahsettiğine dair bir his var.

Tema parkında arabadan inmemiz uzun sürmedi. Bilet gişesine doğru ilerliyor ve görevli ona parkın bir saat içinde kapanacağını söylüyor. Kyson başıyla onaylıyor ve beni kapıdan geçiriyor. Burası çok kalabalık. Havai fişekleri bekleyen aileler ve çiftler her yerde. Havai fişek gösterisinin başlayacağı yere gelene kadar beni peşinden sürüklüyor ve birkaç ailenin arasında çit boyunca bir yer buluyor. Çitlere yaslanıyor ve beni kendine çekiyor.

Başını omzuma yaslarırken elleri ceketimin altına kayıyor. "Ne kadar kirli konuşuyoruz?" diye fısıldıyor.

Belki de kelimeleri biraz hızlı ağzımdan kaçırdım. *Bu konuda ciddi olamaz.*

Ceketimin altındaki eli eteğimi buluyor ve altından kayıyor. Klitorisime dokunduğunda nefesim kesiliyor - orası çok hassas.

"Şşşt, aşkım, yanımızdaki adam bir an için bu tarafa döndü." Sanki herkesin içinde bana dokunulmuyormuş gibi gözlerimi açıyorum ve parmakları amımda yukarı aşağı kayarken, sonra da açıklığımla alay ederken beni boşaltmak üzere değil.

Parmağını içeri sokuyor ve kendimi toparlamaya çalışıyorum, gerçekten, ama beni tekrar susturuyor, bu yüzden farkında olmadan konuşmuş ya da bir ses çıkarmış olmalıyım. Havai fişekler başlıyor ve ne olduğunu anlamadan her şey gürültülü, herkes yukarı bakıyor ve ben onunla yüzleşmek için dönüyorum. Kollarımı boynuna doladım, o da beni kaldırdı, ceketim kırımın dışarı sarkmasını engelliyordu ve kulağına "Becer beni Kyson" diye fısıldarken yan taraftaki havai fişeklere bakıyormuş gibi yaptım.

"Bana iki kez sormana gerek yok." Bir eliyle hiç çaba harcamadan beni tutuyor ve diğer elini aramıza sokuyor. İç çamaşırım çoktan kenara çekilmişti, bu yüzden sikini giriş yerimde hissettiğimde onu içeri alıyorum.

Son havai fişekler de biterken herkes ayakta alkışlıyor. Ben de başının arkasından alkışlıyorum, havai fişekler için mutluymuşum gibi davranıyorum, gerçekte ise kimsenin onun sikinin şu anda içimde olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Zıplıyorum ve "Wahoo!" diye bağıyorum, o kulağıma kıkırdarken başımı havai fişeklere doğru geri atıyorum.

"Güvenlik geliyor," diye fısıldıyor.

"Aman Tanrım, çık içimden," diye fısıldıyorum.

Çekiliyor, beni nazikçe ayağıma indiriyor, sonra tekrar içeri giriyor. Eteğimin yerinde olduğundan emin olduktan sonra dönüp beni güvenliğin yaklaşmakta olduğu yönün tersine doğru .

Kyson daha hızlı yürümeye başlıyor ve ben ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyorum. Tuvaletlerin arkasına sapıyor ve ben daha düşünmeden beni döndürüp ellerimden tutuyor ve duvara yapııştırıyor.

"Kımıldama." Eteğimi kaldırıp içime doğru kaydığını hissettiğimde nefesimi içime çekiyorum. O arkamda hareket edip beni istediğim gibi sikerken ellerimi oldukları yerde tutuyorum. Ben sormadan ne yapacağını her zaman çok iyi biliyor. "Eller," diye fısıldıyor.

Onları duvara geri koyuyorum ve o da benim kızgınlığıma kıkırdıyor.

"Şuranın arkasına gittiler."

Bu sözleri duyduğumda geldim.

Çok uzun sürmedi.

Ben zaten azmış durumdayım ve onun siki hangi açıdan olursa olsun her zaman o mükemmel noktaya vuruyor. Beni nasıl memnun edeceğini biliyor.

"Gitmeliyim, aşkım. Bunu arabada bitirebiliriz." Eteğimi indiriyor, elimi tutuyor ve sonra tekrar koşmaya başlıyoruz. Kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum. Ve tek gördüğüm bana bakarken gülümseyen yüzü.

Beni arabaya götürdü.

Beni biraz daha sikti.

Sonra evde tatlı niyetine beni yiyor. Ve merak ediyorum.

Hamilelikte seks arzusu duyan o mu, yoksa ben mi çok şanslıyım?

OceanofPDF.com

OTUZ BİR

Kyson

BİR YIL SONRA.

"Hayır, hayır. Olmaz," dediğini duyuyorum Kenzo'nun telefonda. "Kenzo, o hasta. Ona yardım et."

"Hayır, burnunda yeşil bok var. Ona dokunmayacağım." Kalilah telefonu elimden kapıyor ve kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

"Kenzo Hunter, eğer birini öldürebiliyorsan, yeğeninin burnunu da silebilirsin. Şimdi *yap*."

"Kahretsin, patronluk taslıyorsun." Bizi FaceTime'a bağladı, bu yüzden telefonu bırakıp bir neşe yumağı olan ve Kenzo onu tuttuğunda her zaman ağlamayı bırakan kızımızın üzerine sürünmesini izliyoruz.

Ve onu kucağına alması bile biraz zaman aldı.

Her geldiğinde onun ağlamasını duymaktan bıkmıştı. Önce Kalilah'nın memelerine doğru şekilde yapışmadığı için ağlıyordu, sonra da gazdan. Hiç bitmeyen bir şeydi, ama bitmeyen şeylerin en iyisiydi, özellikle de o mutluyken.

Bunlar benim en sevdiğim günler.

Bugün Kalilah'nın doktor randevusu vardı ve onu benim götürmemi istedi, ben de Kenzo'dan bebek bakıcılığı yapmasını istedim.

Kız uyuduğu sürece kabul etti.

Uyuyordu.

Ama uzun sürmez.

Lyla geceleri harika bir bebek oldu ve sonuna kadar uyuyor.

Ama gün içinde başka bir hikaye.

Ve Lyla Kenzo'yu gerçekten seviyor.

Kalilah yaklaşık bir ay sonra tekrar yanıma taşındı. Kendini tutmaya çalıştı ama evimi çok özledi ve yanımda uyumayı tercih etti. Onun eski odası artık Lyla'nın odası ve benim boş odam da ailesi ziyarete geldiğinde kaldıkları yer. Neredeyse her ay geliyorlar ve hatta buraya taşınmaktan bahsediyorlar. Kardeşlerimle tanıştılar ve şaşırtıcı bir şekilde onları sevdiler. Zuko babasıyla tam bir konuşma bile yaptı. Hayret bir şey!

Babası gitmeden önce bana kızının böyle iyi adamlarla çevrili olmasından memnun olduğunu söyledi.

Çok az şey biliyor.

"Hareket etmeyi bırak ve sabit dur." İkimiz de ekrandaki Kenzo'ya bakıyoruz. "Sen tam bir gremlin'sin, bunu biliyorsun, değil mi? Kendi lanet burnunu silmeyi öğrenmelisin."

"Kenzo, o daha altı aylık bile değil. Emekleyemiyor bile," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, kapa çeneni. Göründüğünden daha zeki. Şimdiden kirli işlerini yaptıracak adamlar bulmaya başladı."

Lyla kıkırdıyor ve biz de onu kucağına almak için eğilmesini izliyoruz. Küçük kolları adamın boğazına dolanıyor ve başını oraya koyuyor.

Telefonu açmak için hareket etmiyor.

Kenzo bize asla çocuk istemediğini, onun için fazlasıyla yeterli olduğunu söyledi. Ben de ona inanıyorum. Bir aile istediğimden hiç emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, şu anki halimizle bunun olacağına hiç inanmamıştım ama oldu. Ve bu hayatı birlikte yaşayabileceğim en iyi kadına sahibim.

Kalilah yaklaşık yedi aylık hamileyken çalışmayı bıraktı. Son üç aylık dönemde sabah bulantıları geri gelmiş, bu yüzden bırakması en iyisi olmuş. Ona istediği zaman geri dönebileceğini söylediler, bu da onu son derece mutlu etti.

"Daha sonra evde olacağız." Telefonu kapattım. Onunla iyi olacağını biliyoruz.

Sadece ne yapacağını bilemediği zaman bize FaceTime atıyor. "Kalilah."

"Hmm..." diyor yolcu koltuğundan. Gözleri telefonunda, bu sabah Lyla'nın çektiği fotoğraflara bakıyor.

"Hâlâ seninle evlenmek istiyorum," diyorum ona.

Başını kaldırıyor ve bana doğru çeviriyor. "Bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye cevap veriyor sessizce.

Arabayı kenara çekip onunla yüzleştirdim. "Sorun değil, bekleyebilirim." Dudağını ısırdı. "Ya hiç istemezsem?"

"O zaman sonsuza dek bekleyeceğim. Bir gün evet diyeceksin. Bu sadece bir zaman meselesi. Ve benim acelem yok. Belki seni tekrar hamile bırakırım ve kendi elit takımımızı kurarız."

"Çocuklarımız eğitimli katiller olmayacak," diye uyarıyor parmağıyla beni göstererek. Ciddiyetine gülüyorum.

"Ben son derece ciddiyim," diye ısrar ediyor.

Parmağımı çenesinin altına koyup kaldırıyorum ve onu dudaklarından öpüyorum. Bundan, ondan ya da tadından asla bıkmayacağım.

Doğum yaptığında inanılmazdı. Kimseyi onu sevdiğim kadar sevemeyeceğimi düşünüyordum ama ne kadar da yanıltılmışım. İki kızımı da çok daha fazla seviyorum.

Ne kadar güçlü bir kadın.

"Ve başka çocuk istemiyorum. Bu delilik olur," diyor gözlerimin içine bakarak. Güvenli sözcüğümüzü kullanırken sırtıttığını görüyorum. "Ama çocuklar için denemeye devam etmekten her zaman mutluluk duyarım."

"Bu kulağa hoş geliyor." Tam telefon çalarken onu tekrar öpüyorum ve ekranda Kenzo'nun yüzü beliriyor.

"Üzerime işedi. Yola çıksan iyi olur, yoksa onu terk ederim." Telefonu kapattı ve ikimiz de güldük. Geçen sefer de aynı şeyi söylemişti ve eve gittiğimizde ikisini de yerde yan yana uyurken bulmuştuk.

"Onu gerçekten terk edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Kalilah soruyor. "Yani, ondan çok fazla yardım istemiyoruz ve geçen sefer de aynı şeyi söylemişti."

"Boş tehditler bunlar. Onun parmağına dolanmış olmaktan nefret ediyor ve nedenini açıklayamıyor." Başını sallıyor çünkü bunun doğru olduğunu biliyor. Lyla ağlıyor ve Kenzo sormadan ona uzanıyor.

"Sence çocuğu olacak mı?" diye sorar. "Hayır, hiç sanmıyorum." Gülüyorum.

"Senin için de aynı şeyi söylemiş olabilirler, ama şu haline bak," diyor, ben de geçiririyorum.

"Kenzo kimseyle çıkmaz. çıkmadı. Aynı kadını bir kereden fazla becerdiğini bile sanmıyorum. Belki kırmızı odadan bir kız, ama o zaman bile kesmeye gider, sevişmeye değil."

Kalilah'ya uzanıyorum, elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum. "Geri dönmeden önce hızlı bir sevişme ister misin? Bahse girerim seni iki dakika içinde boşaltabilirim." Dudağını ısıırıyor ve emniyet kemerini çözüyor.

Arabayı kenara çektim ve o da kucağıma tırmandı.

"Bir dakika yap ve anlaşıalım." Sikimi serbest bırakırken kıkırdıyor.

"Anlaştık," dedim ve tam olarak bunu yaptım, çığlık atmasını sağladım. O da Tanrı'ya şükretti.

Aslında sikime teşekkür etmesi gerekirken. O bir şaheser.

Bu seride

Kötü Niyet Anları - (Zuko) Delilik
Anları (Kyson) - Kargaşa Anları -
(Kenzo)

Tüm güncellemeler için buradan Bültenime katılın.
istersen, burada bir okuyucu grubum var

OceanofPDF.com

Ayrıca T.L. SMITH tarafından

Siyah (Siyah #1)

Kırmızı (Siyah #2)

Beyaz (Siyah #3)

Yeşil (Siyah #4) Kandiland

Saf Ceza (Bağımsız)

Düşmanlaştır Beni (Tek Başına) Alçal

(Kusurlu #1)

Çarpık (Kusurlu #2)

Güvensizlik (Smirnov Bratva #1)

ÜCRETSİZ

Disbelief (Smirnov Bratva #2) Smirnov

Defiance (Bratva #3Bratva) Dismissed

Smirnov #4) (Lovesick (Standalone)

Lotus (Bağımsız)

Vahşi Çarpışma (Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap) Vahşi

Hesaplaşma Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap) Gömülü

Çarpık Aşk (Dark Intentions Duet 1) Uğursuz

Cavalier (Crimson Elite #1)Aşk (Dark Intentions

Duet 2)

Istıraplı (Kızıl Elit #2) Kibirli

(#3) Kızıl Elit Küstah (Kızıl Elit

#4)

Playette

Aşk Sarhoşu

Hate Sober

Heartbreak Me (Düet #1)

Heartbreak You (Düet #2)

Benim Güzel Zehirim

Benim Benim Zalim

Sevgilim Kötü Kalbim

Zincirli Eller Kilitli

Kalpler Günahkâr Eller

Prangalı Kalpler

Pervasız Eller

Düzenlenmiş

Kalpler

Beklenmedik

Kraliçe Bir

Kötünün Öpücüğü

Bir Kötünün

Yalanları

T.L Smith ile tksmithauthor.com adresinden bağlantı
kurun

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle dünyayı gezerken, Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken bulabilirsiniz.

Benimle bağlantı kurun tksmithauthor.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

